RHODA NELSON

Propunere matrimonială

Traducerea şi adaptarea în limba română de NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Fusese părăsită.

De mai mult decât mizerabilul Edward.

Şi trebuise ca asta să se petrecă în cea mai groaznică zi. într-o succesiune rapidă, Annie Witherspoon supse felia de lămâie, linse sarea de pe mână si dădu peste cap încă o porţie de tequila. Lăcrima si rimelul începuse să-i curgă pe pleoape, dar abia dacă băga de seamă. După al doilea păhărel, nici nu-şi mai simţea gâtlejul. în afară de asta, era foarte preocupată să-şi plângă de milă. Nu putea fi considerată obişnuită ziua în care atât viaţa personală cât şi cea profesională se duseseră pe apa sâmbetei.

îşi trecu degetele răsfirate prin păr, masându-şi ceafa cuprinsă de furnicături. Se putea descurca şi fără Edward. Ştiuse de la început că nu el era „alesul“ şi avea îndoieli serioase că acela urma să apară vreodată. Făcea parte din farmecul ei cinic, îşi spuse Annie, zâmbind strâmb. Şi, oricum, rezultatul final va fi acelaşi, aşa că ce mai conta cine pe cine părăseşte? De fapt, nu conta. Totuşi, mândria ei era rănită.

în condiţii normale, Annie s-ar fi consolat cu ideea că-i rămânea cariera. Vechea ei atitudine defensivă atunci când lucrurile nu mergeau cum ar fi vrut.

Iar asta se întâmplase destul de des.

Din păcate - începând de astăzi - nici acest gând consolator nu-i mai stătea la dispoziţie. Dacă Mitch Hightower, acel nepot fustangiu si playboy al şefului ei, îşi vedea sacii în căruţă, zilele ei de glorie la Agenţia de publicitate Hightower urmau să ia sfârşit. Numai ideea că putea să apară din senin şi să-i subtilizeze postul în virtutea unor legături de familie, îi făcea sângele să fiarbă.

Se încruntă, cântărind situaţia. Păcat că Will se dovedise o persoană atât de corectă, îşi zise ea, gândindu-se cu afecţiune la cel care-i fusese prieten şi mentor. William Hightower hotărâse, din păcate, să-i acorde încă o şansă nepotului, însărcinându-l cu conducerea sucursalei agenţiei din Atlanta. Un post pe care Annie îl râvnea şi pentru care se pregătise în ultimii cinci ani.

Având o părere atât de bună despre William, Annie încercase să-i accepte punctul de vedere şi probabil că şi reuşise. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că muncise îndelung şi din greu pentru a obţine respectiva poziţie, iar acum era posibil s-o piardă în favoarea unui individ care întorsese spatele afacerii de familie cu mult timp în urmă. Era mai mult decât neplăcut; era profund nedrept.

- Doriţi să vă chem un taxi? întrebă barmanul, pe care, în intervalul necesar celor patru pahare băute, aflase că-l chema „Tank“, întrerupându-i gândurile

demoralizante. Braţul lui, de dimensiunile unui jambon, se deplasă circular ştergând tejgheaua.

- Hei, puişor, te duc eu acasă, se oferi tipul de pe scaunul de alături, înainte ca Annie să poată răspunde.

Tank îi aruncă o privire de avertisment.

- Uşurel, Dick. Nu eşti capabil nici să te duci pe tine însuţi acasă.

Dick - al cărui nume i se potrivea ca o mănuşă posesorului,
după părerea lui Annie - se îmbufnă şi se întoarse la paharul său. Abătută, Annie oftă şi comandă încă un rând. Nefericirea cere tequila, îşi spuse mohorâtă şi dădu peste cap paharul pe care Tank i-l aşezase înţelegător dinainte.

***

Mitch Hightower îşi aruncă haina pe un umăr şi ieşi din restaurantul hotelului cu intenţia de a ajunge acasă la unchiul său. în loc de asta, picioarele îl duseră spre o masă retrasă din bar. Spera că agentul imobiliar avea să apară curând. Ştia, din experienţă, că viaţa de hotel devenea repede obositoare.

Comandă ceva de băut şi începu să-i studieze pe obişnuiţii localului. La dracu. Ce căuta acolo? îi promisese unchiului William că va trece pe la el să discute iminenta numire. Şi totuşi, din motive obscure, nu reuşea să facă drumul până în Dunwoody. Mitch slobozi un suspin şi îşi trecu mâna peste figură. Probabil, conştiinţa faptului că unchiul William nu se mai bucura de o sănătate înfloritoare - şi pierderea recentă a prietenului şi partenerului de

afaceri - îl determina să ezite.

Unchiul Will fusese mereu plin de viaţă. Pentru Mitch, constituise un sprijin, mai ales după moartea părinţilor. Dar, cu toate că în ultimii ani nu se întâlniseră faţă în faţă cu ocazia diferitelor răspântii în viaţă şi carieră, ştiuse mereu că ar fi putut apela oricând la el.

De fapt, solicitarea prezenţei lui la Agernţia de publicitate se dovedise a fi foarte oportună. Mitch era gata să conducă agenţia. îşi schimbase Harley Davidson-ul pe un Jaguar, blugii cu un costum Armani şi renunţase la plete în favoarea unei tunsori la modă. Gata cu petrecerile şi, mai important - măcar până se va pune la punct cu problemele firmei - gata cu aventurile. Femeile constituiau o distragere a atenţiei pe care nu şi-o putea permite. Totuşi, trebuia să recunoască - măcar faţă de sine însuşi - că-l atrăgeau prea tare plăcerile carnale pentru a rămâne la infinit pe calea cea dreaptă şi îngustă.

Oricum, venise vremea să ia nişte decizii serioase privind viitorul. Şi pentru acel drum până în Dunwoody. Hotărât, Mitch aruncă vreo câteva bancnote pe masă şi porni spre ieşire.

- Uite ce-i Dick, am zis nu! declară o voce feminină extrem de sexy şi puţin împleticită. Care parte ţi-e neclară?

Ah, la dracu, îşi spuse Mitch, simţind imboldul hormonilor spre eroism. îşi impuse să ignore vocea - şi pe posesoare. Făcuse legământ împotriva legăturilor cu sexul slab, aşa că nici nu se va uita. încă şapte metri şi va fi izbăvit.

- Hai p...păpuşă, nu mai fi aşa, răsună ademenirea împleticită.

-Au! ţipă femeia. Hei! Dă-mi drumul!

Mitch privi. La dracu. Acum nu mai avea de ales; trebuia să-i sară în ajutor.

- Cred că prietena mea n-are nici un chef să plece cu tine, amice, zise Mitch pe un ton de un calm ameninţător.

O pereche de ochi căprui, speriaţi, se întoarseră spre el pe când Dick elibera încheietura femeii. Pricepu pe dată şi i se aruncă în braţe cu oarecare stângăcie.

-Ah, iubitule! exclamă ea. Unde ai fost? Te-am aşteptat toată seara.

Mitch îşi petrecu braţul peste umerii ei într-un gest protector şi-l măsură din privire pe bărbatul din faţa sa.

- Eram în spate, aşa cum ţi-am spus.

- în spate? repetă ea. Credeam c-ai zis să ne întâlnim la bar. Greşeala mea. Oftă din greu şi se strânse mai aproape de el. Buclele rebele, de culoarea cafelei, îi mângâiară gâtul. Slaba aromă de mosc ce o înconjura se ridică spre a-i gâdila nările. Senzualitatea momentului i se relevă deodată, prinzându-l nepregătit.

Ochii înroşiţi ai lui Dick se îngustară, iar pieptul ofilit păru să iasă în relief.

- Şi cum se face că nici n-ai observat-o atunci când ai intrat?

Mitch ridică din umeri.

- Dar o observ acum, nu-i aşa, amice? Vezi-ţi de

treabă, îşi spuse Mitch în gând, nu mă face să te cotonogesc.

învins, Dick expiră un damf toxic şi plecă, probabil în căutarea unei partenere disponibile.

Domniţa în pericol se sprijini de Mitch ca un balon dezumflat.

- Ah, îţi mulţumesc! şopti ea cu recunoştinţă. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! îşi trecu o mână prin părul lung, încâlcit. Doamne, ce noapte! întâi Edward, care s-a dat în vileag, apoi ... Dick, se plânse ea indignată. Nătărăul ăla bâlbâit şi-a vărsat berea pe mine. Descurajată, îşi dezlipi de trup rochia leoarcă.

- Te simţi bine? întrebă Mitch.

Renunţă la încercarea de a-şi salva rochia şi înălţă privirea. Ochii închişi la culoare se fixară asupra propriilor lui ochi şi, pentru o clipă, se simţi paralizat. Un pumn, primit în plexul solar, nu l-ar fi putut afecta mai tare decât acea apariţie angelică. în secunda aceea enigmatică, se simţi de parcă ar fi fost singurii locuitori ai planetei . şi, dintr-un motiv pervers, îşi dori deodată ca aceea să fi fost situaţia.

Ea clipi, destrămând vraja.

- Da, şopti. Mă simt bine. Apoi păru să conştientizeze faptul că nu mai avea nevoie de protecţie şi, spre regretul lui, se retrase. însă, imediat, se sprijini din nou de el. O-ho-ho, nu, nu prea. Ah, Doamne, cred ... cred că ... o să-mi fie rău, bolborosi ea.

Rău? se întrebă Mitch. Adică un rău în genul regurgitării? Salvase o domniţă beată criţă? Asta era, cu siguranţă, o noutate.

- Ah, trebuie să mă întind undeva, suspină ea, apăsându-şi fruntea cu o mână spre a contracara vertijul. îi aruncă o privire imploratoare. N-ai vrea să fii drăguţ şi să chemi un taxi? Noaptea asta a fost un dezastru şi dacă e să mă fac de râs aş prefera s-o fac acasă.

Mitch îşi căută telefonul celular.

- Există cineva la care să poţi apela?

- Eu ... locuiesc singură.

O privi încruntat.

- Asta este o informaţie pe care ar trebui s-o ţii secretă.

Necăjit, îngerul turmentat deschise gura pentru a spune
ceva, dar o închise imediat la loc. Bărbia îi tremura. La dracu. Fără lacrimi. Mitch detesta lacrimile.

- Ai dreptate, admise ea, vocea sunându-i într-un mod neplăcut. A fost o p.. .prostie. De obicei, sunt o persoană foarte logică. Se smiorcăi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar acum ... am avut, pur şi simplu, o zi cu adevărat proastă şi nu-mi doresc decât să ajung acasă! se lamentă ea.

- Bine, acceptă el, într-o încercare stângace de a o linişti, stânjenit de manifestările ei vocale. Oftă, apoi luă o decizie pripită, probabil nu foarte înţeleaptă. Dă-mi adresa. Voi avea grijă să ajungi acasă.

- O.K., vorbi ea pe nas, privind pe furiş spre ochii aceia albaştri, luminoşi. Mulţumesc.

Se lăsă condusă, fără alte evenimente, afară din bar. Dar, când văzu maşina, întrebă lătrat:

- Unde este taxiul? Sprâncenele i se încreţiră a

zăpăceală.

Mitch zâmbi încurajator şi ridică din umeri.

- N-am chemat nici un taxi. Nu mă deranjează să te conduc chiar eu acasă.

Hotărât să facă exact ceea ce zisese şi apoi să se retragă el însuşi pentru noapte, făcu un pas spre maşină. Când privi înapoi, pantofii ei cu tocuri cui păreau ancoraţi în asfalt. Femeia nici nu se clintise. Mitch oftă ca pentru sine. Asta era răsplata pentru tentativa de a face un bine?

Muşcându-şi buza, îngerul clătină din cap.

- Uite ce-i, îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut şi nu vreau să par nerecunoscătoare. îi zâmbi sincer. însă nu mă pot urca în maşină împreună cu tine. Nici măcar nu te cunosc. Ai putea face parte din fan-clubul vreunui criminal în serie. Poate că în portbagaj ai vreo rolă de bandă adezivă. îmi pare rău, sper că înţelegi.

Mitch zâmbi.

- De fapt, da.

Păru să-i evalueze oferta, o clipă, apoi, clătină din nou din cap. Din păcate, mişcarea o determină să se grăbească spre cea mai apropiată tufă pentru a-şi deşerta conţinutul stomacului în peisajul luxos.

Mitch înjură printre dinţi, apoi se apropie şi-i întinse o batistă. Ea privi în sus şi zâmbi palid.

- Acum mă simt mai bine. Să plecăm. Mai întâi însă. Se opri din mersul nesigur, se întoarse şi-i spuse portarului: Priveşte-mă cu atenţie. Dacă apar la ştirile de la ora şase, vei şti cine este de vină.

***

Parcă ar fi înghiţit o blană de pisică, îşi spuse Annie ameţită, luptându-se să deschidă ochii total necooperanţi. Era imposibil fiindcă, dacă stătea să se gândească, nici n-avea pisică. îşi îndepărtă de pe faţă părul în dezordine, apoi, cu stomacul chiorăind, se rostogoli şi ateriză brusc pe pardoseală.

Rămase nemişcată. Primul indiciu că ceva nu era în ordine. Deocamdată, era conştientă de patru astfel de indicii. Unul, cariera ei ajunsese în pragul dezastrului. Al doilea, Edward o părăsise. Al treilea, aseară înghiţise mult prea multă tequila. Şi al patrulea, zăcea pe pardoseala camerei de zi, doar în sutien şi chiloţi.

Annie privi printre gene, pe gânduri, dar renunţă pentru că o dureau oasele feţei. Nu-şi amintea să-şi fi scos rochia şi niciodată nu mai dormise pe canapea. Cum dracu ... ?

Apoi, memoria îi reveni.

îşi aminti de cavalerul ei, de noaptea trecută. Splendidul exemplar cu păr negru, ondulat şi ochi albaştri limpezi. Şi zâmbetul, minunatul zâmbet sexy care o captivase seara precedentă. Annie se opri. Parcă simţise atingerea buzelor lui pe frunte. Oare, chiar o făcuse? Sau era vorba despre o senzaţie falsă, datorată dorinţei? Cine are fi putut spune? Era însă sigură că o scăpase de Dick şi apoi o condusese acasă.

îşi muşcă buza. După cum se vedea, o şi dezbrăcase. O persoană normală s-ar fi simţit iritată de faptul că-şi luase acea libertate, însă Annie nu reuşi decât o scurtă încruntare, urmată de o

copleşitoare uşurare, când constată că purta cea mai bună lenjerie de dantelă, Victoria Secret.

Gemând de neputinţă, se ridică şi se uită împrejur să afle dacă nu cumva rămăsese şi el, dar, după liniştea absolută, înţelese că era singură. Rochia pătată stătea îngrijit împăturită pe braţul unui fotoliu. Poate că-i lăsase un bileţel, îşi spuse ea plină de speranţă. Deşi întregul corp protesta la fiecare mişcare, se luptă să se ridice la verticală şi procedă la o verificare sumară. Nu. Nici un fel de bilet. Ei bine, la dracu! I-ar fi plăcut să-i poată măcar mulţumi pentru că o adusese acasă în siguranţă.

Zâmbi din nou şi o amintire păru s-o încălzească pe dinăuntru. Un cavaler al zilelor noastre, îşi zise ea visătoare. La naiba! Tendinţa romantică a gândurilor o alarmă. De ţinut minte, hotărî ea - gata cu tequila. Totuşi, nu în fiecare zi dădeai peste un bărbat drăguţ. Nu-şi mai amintea decât fragmente din întâmplările nopţii precedente şi, deşi ar fi trebuit să-şi amintească perfect scena despărţirii de Edward, în mod surprinzător, acea amintire era destul de ştearsă. Reţinuse mult mai multe despre străinul săritor care-i venise în ajutor.

Şi fusese ceva, în privinţa lui, care-i păruse vag familiar, însă Annie ştia că nu-l mai întâlnise. Dacă l-ar fi cunoscut, şi-ar fi amintit. Acei ochi ar fi fost imposibil de uitat. Apoi, o copleşi alt gând.

Nu aflase cum îl chema.

O salvase din mâinile lui Dick, o dusese acasă şi nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă. O tristeţe nejustificată o inundă, făcând-o să se simtă de parcă

ar fi scăpat din vedere ceva deosebit de important. Se scutură de senzaţia de ridicol. La dracu, nu era decât un individ oarecare. Un alt potenţial demolator de inimi. Deci, ce rost avea melancolia? Ajunge, îşi zise Annie. N-ai învăţat nimic? Până şi „statornicul“ Edward o părăsise. Ar trebui să renunţe la bărbaţi, să-şi ia o pisică.

Contemplând ultimele întorsături din telenovela personală, Annie se aşează pe canapea trăgându-şi genunchii la piept. Lumina noii zile aşternea o perspectivă diferită asupra trădării lui Edward, deşi chiar şi ea plănuise să reteze acea relaţie fără viitor. Un zâmbet fin îi curbă buzele. Cu toată superficialitatea legăturii, rămăsese cu părerea de rău că nu ea provocase ruptura.

La fel de repede precum apăruse, zâmbetul se estompă. Având în vedere impasul în care se găsea cariera ei, nu avea timpul şi nici energia de a se preocupa de Edward - sau, în cazul de faţă, de frumosul străin care o condusese acasă.

în afară de asta, gândul la iminenta retragere a lui William nu făcea decât să-i amplifice durerea de cap. De îndată ce partonul n-ar mai fi venit zi de zi la agenţie, era convinsă că i-ar fi simţit lipsa. Nu se putea gândi la drepturi. Se simţea prea deprimată. Mâine, va fi suficientă vreme să adopte o atitudine tip Scarlett O’Hara.

Hotărâtă să se bucure de acea sâmbătă, Annie îşi îndepărtă părul din ochi şi se împletici spre baie. Se spălă şi încercă să-şi aranjeze înfăţişarea. Ar fi trebuit să ia ceva contra durerii înainte de a se apuca să-şi

pieptene părul, decise ea, scâncind la fiecare trecere a periei. Doamne, cât băuse oare în seara precedentă?

în mod clar, prea mult. Cu părul prins într-o agrafă şi un minim de machiaj, Annie trase pe ea un tricou şi nişte pantaloni scurţi, apoi se duse după ziar. Cu jurnalul şi cana de cafea în

mâini, se întoarse în camera de zi şi se cuibări în şezlong. Despături jurnalul, îl răsfoi până la pagina mondenă şi. îngheţă.

Era chiar ea!

Şi el!

Ei, amândoi!

Fotografia era neclară şi luată dintr-un unghi nefavorabil, mai ales pentru ea, observă Annie, studiind-o mai de aproape. Cu toate astea, ei erau. Bărbatul spectaculos o ajuta să urce în maşină. îşi amintea vag scena. Sprâncenele i se încreţiră. De ce le-ar face cineva o poză? Abia formulase întrebarea când citi titlul: *Hightower Pune Mâna pe o Frumuseţe Sudică.*

Hightower? îşi simţi inima galopând. Palmele i se umeziră. Greaţa i se ridică în gât, gâdilându-i amigdalele. Mitch Hightower? Năpasta vieţii ei?

-Ah, Doamne! gemu Annie, rostind numele atotputernicului în timp ce prin vene i se revărsa un val de adrenalină. Nu-i venea să creadă. Oare nu-i era destinat nici un strop de noroc? Dintre toţi cei care ar fi putut-o conduce acasă, de ce se suise tocmai în maşina lui?

Şocul atrase un nou acces de panică. Simţi fierbinţeala ridicându-i-se pe ceafă. Dimineaţă, îşi imaginase că fusese salvată de un cavaler în armură strălucitoare, când, în realitate, se lăsase condusă acasă de însuşi diavolul. Şi, ca să pună capac, o mai văzuse şi dezbrăcată! Cu ce era vinovată, Dumnezeule? Cum de se putuse vârî în aşa ceva? îşi

spuse ea necăjită.

îi venea să-şi dea singură şuturi. Dacă ar fi fost posibil, probabil că ar fi încercat. Nici o mirare că-i păruse cunoscut. Deşi nu se întâlniseră, văzuse destule fotografii de-ale lui - de obicei însoţit de vreun super-model - în diverse reviste pentru celebrităţi. Dacă n-ar fi fost băută, probabil că l-ar fi recunoscut.

Apoi, o năpădi un gând mai nefericit. îngheţă. Cu siguranţă, Mitch va fi obligat să-i explice întâmplarea unchiului. Deşi era adevărat că auzul îi slăbise, în ultimii ani, văzul era încă în bună stare. Ar fi recunoscut-o fără dubiu. De îngrijorare, îşi muşcă buza. Asta nu era bine. Deloc, îşi zise ea pe când toate implicaţiile i se perindau prin minte. Imaginea întregii ei vieţi aruncată la un closet gigantic îi năpădi imaginaţia. Simţi un val de ilaritate isterică inundându-i gâtlejul.

Ei bine, îşi spuse Annie, nu-i putea permite lui Mitch s-o saboteze înainte chiar de a avea ocazia să-şi pledeze cazul. în mod normal, s-ar fi întâlnit cu William abia duminică seara, la cină, dar asta era o urgenţă. N-avea de ce să se supere.

Mai mult, trebuia să ajungă la el înaintea lui Mitch.

în ideea asta, se tratã cu trei aspirine, se schimbă, apoi reveni în baie pentru a mai da o şansă părului şi feţei.

Nu se făcea să apară mahmură câtă vreme încerca să nege că se îmbătase.

Capitolul 2

- Mă bucur că în sfârşit ai reuşit să ajungi, Mitch, îi

zise unchiul Will, bătându-l pe spate, pe când intrau în birou. Ce-ai păţit aseară? O sclipire misterioasă se aprinse în ochii bărbatului mai în vârstă, dându-i nepotului prea puţin timp de gândire.

- O, am fost reţinut, răspunse el evaziv, trecând apoi la alt subiect. Imaginea angelică a femeii cu ochi adânci, căprui, păr cârlionţat, în dezordine şi lenjerie de dantelă roşie îi sclipea în minte. îşi drese glasul şi alungă imaginea. Cum te-ai mai simţit?

- Destul de bine, cred. Se duse la bar şi puse gheaţă într-un pahar. Vrei ceva de băut?

Mitch scutură din cap.

- De fapt, credeam că nu ... se poticni el, nesigur în privinţa modului în care l-ar putea face pe unchi să renunţe la băutură.

- Este doar suc de mere, rânji William. Cea mai „tare“ băutură pe care mi-o mai permit.

Mitch zâmbi stânjenit.

- Ah, îmi pare rău.

- Nu-s necesare scuzele, îl asigură William. Un zîmbet larg îi încununa figura zbârcită. Abia dacă n-ai fi spus nimic m-aş fi smţit ofensat. îi arătă un scaun. Stai jos, stai jos. Avem o mulţime de lucruri de discutat. Dar, mai întâi, trebuie să-ţi spun cât de rău mi-a părut să aflu despre Nick. Unchiul îşi clătină capul cărunt în semn de regret. Ştiu că eraţi foarte apropiaţi. Ce tristeţe ca cineva să moară de tânăr. Jurnalele n-au dat amănunte. Ce s-a întâmplat?

- Un anevrism, spuse Mitch. Juca tenis şi în clipa următoare murise. Deşi fusese de faţă, îi era încă

greu să accepte cât de rapid se putea stinge flacăra vieţii, mai ales în cazul unui om deplin sănătos. Moartea lui Nick declanşase introspecţia şi fusese unul dintre motivele care-l convinseseră pe Mitch că venise vremea să se întoarcă acasă.

William ţâţâi din buze.

- Atât de trist, repetă el.

Mitch trase aer în piept.

- Ei bine, da. Aşa este. Cred că n-am apucat să-ţi povestesc, dar acesta este motivul pentru care m-am hotărât să-i vând Aliciei, soţia lui Nick, jumătatea mea din „Micronet“. Ridică privirea la timp pentru a surprinde perplexitatea întipărită pe faţa unchiului. Mi-ar fi fost imposibil să mai lucrez acolo, explică el. Nick şi cu mine avusesem o înţelegere. Eu proiectam “software-ul“, el se ocupa cu conducerea afacerii şi toate celelalte. Slobozi o expiraţie oftată şi se lăsă pe spătarul scaunului. Presupun că aş fi putut rezista, dar n-aş fi reuşit niciodată s-o mai consider intreprinderea mea. Are vreo logică?

Puţin stânjenit, William îşi drese glasul.

- Hm, da, cred că da.

- Oricum, Hightower Advertising nu-mi va lăsa niciodată o astfel de senzaţie. Mitch oftă, apoi zâmbi. Va fi grozav să fiu din nou acasă.

- Hm, Mitch, răspunse unchiul ezitant, trebuie să-ţi spun ceva. Şi nu prea ştiu cum să încep.

Spaima i se cuibări în stomac.

- Suntem faliţi? vorbi el fără inflexiuni.

- Nu, Doamne, băiete! izbucni William. Nu-i asta.

Mitch răsuflă uşurat.

- Atunci, e nevoie de capital? Nu-ţi face griji, am destul ca să

William scutură din cap.

- Nu, nu, ... hm, ... nimic de genul ăsta. Bărbatul în vârstă îşi scărpină ţeasta chelă.

încurcat, Mitch se încruntă.

- Ei bine, atunci care-i poroblema?

William ezită, apoi îl privi pe nepot.

- Nu-ţi pot da postul de director executiv, Mitch. Va trebui să-l câştigi. Am în vedere altă persoană care are dreptul, cel puţin cât şi tine. Aşa cum ţi-am spus, va trebui să-l câştigi.

Mitch clipi.

- Să-l câştig?

Unchiul dădu din cap.

- Ai lipsit multă vreme, băiete! Nu mai pot să-ţi predau, pur şi simplu, ştafeta. Sunt convins că nu te aşteptai ca, după cinci ani, să vii şi să obţii un post pe care l-ai refuzat o dată.

De fapt, Mitch chiar aşa ceva sperase. Rămase pe gânduri.

- Dar, atunci de ce m-ai chemat?

Unchiul ridică din umeri şi scoase un oftat prelung.

- Am dorit să-ţi ofer ocazia. La urma urmei, vorbim despre moştenirea ta.

- Dar ... Soneria de la intrare întrerupse protestul lui Mitch.

- Ţine minte ce voiai să spui. Mă întorc imediat. Astăzi este ziua liberă a Dorei.

Mintea lui Mitch se învârtea pe loc. Va fi nevoit să-şi recâştige moştenirea? Compania Hightower, care era în familie de mai bine de cincizeci de ani? îşi scutură căpăţâna, zăpăcit. Nu avea logică. îi trecu prin minte că unchiul s-ar fi putut seniliza. în ultimii ani, vorbiseră la telefon de cel puţin două ori pe lună, uneori mai des. întotdeauna păruse lucid, însă ...

Cine ar fi putut să fie mai îndreptăţit ca el la moştenirea familiei?

- Mitch, anunţă William, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Annie Witherspoon - cea care-ţi face concurenţă.

Neatent, Mitch ridică privirea şi întâlni ochii aceia căprui şi adânci care-i bântuiseră visele toată noaptea. Clipi, apoi se înclină. Dar cum? De ce? Ce căuta aici? încetul cu încetul, afirmaţiile unchiului se infiltrară printre gândurile lui învălmăşite. Annie Witherspoon? Concurenţa? Ei bine, blestemat să fiu, îşi spuse el. Aceleaşi gânduri păreau să treacă şi prin mintea ei, având în vedere zâmbetul arţăgos şi privirea ucigătoare pe care i-o adresase.

Arborând propriul rânjet lipsit de umor, se ridică şi-i întinse mâna.

- Domnişoară Witherspoon.

Micuţa ei mână o scutură pe a lui. Mitch ignoră unda de curent ce-l străbătu la scurtul contact.

- Domnule Hightower, am auzit o mulţime de lucruri despre dumneavoastră. Ce bine că în sfârşit pot să vă cunosc.

Deci, aşa voia să decurgă lucrurile. înăbuşindu-şi o grimasă, Mitch decise altfel.

-Nu ne-am mai cunoscut cândva? întrebă el cu un aer nevinovat.

Din ochii ei ţâşniră scântei.

- Nu, nu prea cred.

- Ciudat, se amuză Mitch. îmi pari tribil de cunoscută. O învălui cu o privire stăruitoare, măsurând-o subtil de la tălpi până-n creştet. Studiul avu efectul scontat, observă el urmărindu-i de aproape culoarea feţei. Sunteţi sigură că nu ne-am mai întâlnit?

- Foarte sigură, izbucni ea.

- Bun, atunci, remarcă William, aparent inconştient de tensiune, ... îmi făcusem planul să discut problema asta cu voi abia mâine, dar, fiindcă sunteţi amândoi aici, ce aţi spune să ne punem pe treabă?

Annie aprobă din cap, zâmbindu-i franc. Pentru o clipă, ilogic, Mitch se simţi aproape gelos.

- De acord, Will. Sprâncenele ei se încreţiră în semn de îngrijorare. Eşti sigur că te simţi în stare?

-Cu siguranţă, o linişti el. îi mângâie părul prins într-o coadă de cal adoptând un zâmbet larg. îţi faci prea multe probleme. Dar tu, Mitch, ce părere ai? Ai vreo treabă importantă în agendă pentru astăzi?

- Nimic care să nu poată aştepta, răspunse acesta.

Unchiul aprobă, apoi se scufundă în fotoliul de piele din spatele biroului. Annie şi Mitch se priviră pe ascuns şi ocupară cele două scaune situate pe latura opusă.

William îşi uni degetele mâinilor şi începu.

- După cum ştiţi amândoi, anul trecut sănătatea mea a fost cam şubredă. Conducerea Agenţiei Hightover mi-a oferit o carieră plină de satisfacţii şi mi-a produs plăcere continuă. Zîmbi cu căldură. Totuşi, a venit vremea să mă dau la o parte. Dacă vreau să mă bucur de bătrâneţe, trebuie s-o fac. Suspină. Când am decis că era timpul să mă retrag, în mod normal m-am gândit la cine mă va înlocui - şi aici apare nodul problemei. Această companie este proprietate de familie şi aşa a fost întotdeauna. Privi spre nepot. Dar, Mitch, tu n-ai arătat niciodată vreun interes pentru firmă, preferând să-ţi faci o carieră proprie în computere. Mitch se foi în scaun. Recunoştea adevărul rostit. Totuşi, continuă William, n-ar fi corect să-ţi refuz, pur şi simplu, ocazia.

Se întoarse cu o privire afectuoasă spre Annie. Dar, de asemenea, n-ar fi corect s-o exclud pe Annie. A fost o angajată loială şi cinstită, cunoaşte compania precum conţinutul propriului buzunar şi o iubeşte la fel ca mine însumi. Mai mult, mi-e deosebit de dragă. Suntem foarte apropiaţi şi, cinstit vorbind, o consider fiica pe care din păcate n-am avut-o niciodată. Oftă a regret. Aşa că, înţelegeţi dilema mea. Să-i dau hăţurile lui Mitch, sânge din sângele meu, care acum

îşi cere dreptul? Sau să i le dau lui Annie, prietenul de nădejde şi angajatul loial care munceşte din greu, urmărind postul de când s-a angajat, acum cinci ani?

Aştepta oare un răspuns? se întrebă Mitch. Sau era doar o chestiune de retorică? în mod cinstit, el nu vedea nici o problemă. După el, lucrurile erau foarte simple. El ar trebui să conducă agenţia Hightower, iar Annie să-şi păstreze postul pe care era deja.

- Ei bine, în orice caz, continuă William, iată ce am hotărât.

Atât Mitch cât şi Annie se aplecară înainte, aşteptând încordaţi decizia.

- Voi doi va trebui să ... Telefonul sună, întrerupându-i anunţul. Mitch îşi dădu drumul pe spătar şi expiră zgomotos. Unchiul William îl comută pe cel care sunase pe o linie de aşteptare. Scuzaţi-mă. Durează numai un minut. Trebuie să vorbesc din camera cealaltă. Se ridică şi înconjură biroul. între timp, aţi face bine să vă cunoaşteţi. Curând, veţi fi nevoiţi să lucraţi împreună. Cu acest comentariu cifrat, bătrânul părăsi camera.

Annie ţâşni de pe scaun, cu o agilitate de care Mitch n-o crezuse capabilă după evenimentele din seara trecută şi începu să răvăşească teancurile de hârtii răspândite pe biroul lui William.

- Ce naiba faci? întrebă Mitch.

Annie se opri şi-i aruncă o privire nimicitoare.

- Caut ziarul de azi. L-ai văzut? Ah, Doamne, sper să nu-l fi citit, încă.

Mitch se încruntă.

- Nu. De ce? Ce anume să nu vadă?

- Fotografia, tontule, şopti ea. O fotografie surprinzându-ne pe noi părăsind hotelul.

Nu înţelese ce-i păsa ei dacă William ar fi văzut sau nu poza. Ce conta? Brusc, un zâmbet viclean i se lăţi pe faţă, o dată cu desluşirea adevărului. Desigur, unchiul William nu ştia nimic despre destrăbălarea ei de vineri seara. Mitch îşi părăsi locul şi se alătură efortului ei de căutare.

Annie se opri şi-i aruncă o privire suspicioasă.

- Ce faci?

- Te ajut, zise el cu blândeţe. Că veni vorba, să-ţi fie de bine.

Sprâncenele ei se adunară a nelămurire.

- Pentru ce, să-mi fie de bine?

- Pentru nimic, zise Mitch cu pasiune, privind-o peste masă. Ăsta-i modul tău de a-mi mulţumi pentru că te-am condus acasă aseară.

Coada de cal se ondulă pe când ea izbucnea:

- De parcă ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că m-ai dezbrăcat. Nu era necesar. Ce, întrebă ea consternată, eşti vreun soi de pervers? îşi continuă cercetarea grăbită, spre indignarea lui vizibilă.

Pervers? Pentru prima oară în viaţă, o femeie reuşise să-l lase fără replică. Fusese acuzat de o mulţime de lucruri, dar niciodată până atunci nu i se mai întâmplase să fie considerat obsedat sexual.

- Ascultă, cucoană, mârâi Mitch. N-ai nimic să nu fi văzut mai înainte. Deşi, niciodată nu văzuse ceva mai frumos, dar faptul va rămâne secret. în afară de asta,

am fost obligat să aleg între a te dezbrăca de rochie şi a te lăsa să dospeşti în bere toată noaptea. Am vrut doar să te ajut, mormăi el.

Ea îşi abandonă cercetarea pentru scurtă vreme. O umbră de părere de rău îi trecu peste chipul încântător, atât de repede încât Mitch fu tentat să creadă că i se păruse.

- Fie, spuse ea cedând cu un suspin. îţi mulţumesc că m-ai dus acasă. îţi sunt, cu adevărat, recunoscătoare.

- Bine, comentă Mitch, încă iritat de atitudinea ei blazată. Majoritatea beţivilor nu-s în stare să aprecieze o mână de ajutor.

Privirea ei se ciocni de a lui.

- Nu-s beţivă, gâfâi ea înfierbântată.

Mitch îşi stăpâni zâmbetul de neîncredere şi ridică din umeri.

- Fie cum spui.

Annie ocoli în trombă biroul şi se opri sub nasul lui. Ca să-l poată privi în ochi, era nevoită să-şi încline capul pe spate, iar el îşi dădu seama că postura o deranja teribil. Ciudat, lucrul ăsta i se păru foarte excitant.

- Ascultă cu atenţie, nu sunt beţivă.

- Pasul al şaptelea, zise Mitch, încrucişându-şi braţele peste piept. Negarea.

Annie îşi propti palmele în şolduri.

- Şi, nici în negare nu sunt. Până aseară, n-am băut mai mult de un pahar de vin de când am absolvit facultatea. Aseară. îşi lăsă capul în jos şi, o

clipă, Mitch crezu că va izbucni în plâns. în cele din urmă, îşi ridică din nou privirea, căutându-i ochii. Uite ce-i, n-am putea ţine ceea ce s-a petrecut aseară numai pentru noi? Este cu adevărat stânjenitor şi aş prefera să uit. Bine?

Reuşise din nou, îşi spuse Mitch. La fel ca în seara precedentă, îl fermecase cu acei ochi extraordinari. Când, în cele din urmă, o adusese acasă, fusese obligat s-o care în braţe. Adormise pe drum. în loc să se supună ispitei intrând în dormitor, o aşezase pe canapea. Rochia îi era umezită cu ceva ce mirosea a bere, provenind, fără discuţie din altercaţia cu Dick.

Adevărat, ar fi putut s-o lase îmbrăcată, dar ar fi fost foarte neconfortabil. Aşa că, n-o făcuse. îi desfăcuse fermoarul, dezbrăcând-o puţin câte puţin. Cînd ajunsese la scobitura spatelui, era deja excitat. Şi acea dantelă roşie ... Mitch trase încetişor aer în piept.

Oricum, niciodată nu avusese probleme cu atracţia faţă de sexul opus şi, cu siguranţă, n-ar fi profitat de ea. îi îndepărtase îmbrăcămintea, depunând-o pe un scaun din preajmă, apoi o acoperise cu învelitoarea de lână de pe canapea. Se comportase foarte cuminte.

Cu excepţia faptului că ar fi dorit s-o sărute. Şi încă ceva. Din câte îşi amintea, niciodată nu mai veghease somnul cuiva, iar Annie Witherspoon era şi mai frumoasă în somn. Buclele neorânduite, răsfirate pe pernă, genele lungi, trimiţând umbre pe obraji.

Memoria reconstituia o imagine vie care şi acum îl afecta. Neputându-se stăpâni, se aplecase şi-i mângâiase fruntea netedă cu o sărutare. Ea emisese un sunet slab, neinteligibil, care reverberase adânc undeva în interiorul lui.

Şi acela fusese semnalul de plecare. Mitch o luase la goană de parcă ar fi avut pe urme ogarii iadului. Acelaşi impuls îl simţea şi acum.

- OK, zise el într-un târziu. N-am să suflu nici o vorbă.

Ea scăpă un oftat de supremă uşurare.

- îţi mulţumesc.

William se întoarse în cameră, foarte bine dispus.

- Mare plăcere să constat că vă înţelegeţi bine, copii. Aşa, unde rămăsesem? Ah, da. Tocmai eram pe cale să vă expun regulile de bază ale operaţiunii „Director executiv“. Zâmbi la propria glumă. Deoarece nici unul dintre cei doi nu-i întoarse zâmbetul, îşi drese glasul şi continuă. Bine, în regulă. Uite cum vom proceda. începând de luni, voi doi veţi fi în competiţie în campania pentru Winning Wiener.

Alături, Annie scoase un sunet de parcă s-ar fi sufocat. Mitch fu cuprins de un ciudat presentiment.

- Mitch, ne-am mai ocupat de campaniile publicitare pentru câteva sucursale ale Winning Wiener. Annie a colaborat cu conducerea de la Winning Meats, Inc. Te va pune la punct cu toate detaliile. Oricum, este prima oară că ni se oferă şansa unui contract de asemenea importanţă. Aşa că, cel ce va reuşi să câştige acest contract îmi va lua locul.

William zâmbi, foarte mulţumit de sine.

Şocul, neîncrederea, mânia şi în cele din urmă resemnarea fu succesiunea senzaţiilor lui Mitch. Alături, Annie rămase tăcută şi complet nemişcată. Lipsa ei de reacţie putea însemna două lucruri. Fie se simţea deja câştigătoare a acestei competiţii prosteşti, fie percepea planul lui William ca pe ceva atât de oribil încât rămăsese fără cuvinte. Mitch înclina spre a doua variantă.

Slobozi o respiraţie oftată. Se aplecă înainte, proptindu-şi coatele pe genunchi.

- Deci, să vedem dacă am înţeles bine. Pentru a putea deveni Director executiv al Hightower Advertising, trebuie să demonstrez că sunt capabil să vând un „hot dog“?

William îl încuraja cu privirea, de parcă Mitch ar fi fost un copil cu minte slabă care răspunsese corect la o întrebare grea.

- Corect.

Capitolul 3

Dimineaţa de luni se arăta luminoasă şi rece. Ziua de toamnă avea să fie potrivită pentru un pulovăr călduros şi o plimbare lungă prin parc. Din păcate, chiar dacă Annie ar fi avut dispoziţie pentru aşa ceva - ceea ce nu era cazul - n-ar fi dispus de timpul necesar. în cei peste cinci ani de lucru la Hightower Advertising, nu lipsise de la muncă nici măcar o zi şi nici nu întârziase.

Până astăzi.

Şi de vină era o singură persoană: Mitch Hightower.

Rămăsese trează până târziu în noapte, gândindu-se la posibile idei de campanie şi la strategii împotriva lui, astfel că nu reuşise să-şi facă somnul necesar. Apoi, ca să pună paie pe foc, îi apăruse şi în vis. Şi, ca maximă iritare, nici măcar nu fusese un coşmar. întrucât nu mai experimentase niciodată un vis erotic pe care să şi-l amintească, fu uimită cât de real păruse. De ce oare, subconştientul îl repartizase pe Mitch în rolul de amant? Scutură din cap. Nu înţelegea.

Accepta că-l găsea atrăgător. Avusese suficientă vreme să-l studieze acasă la William, ieri. Figura lui lui putea fi fascinantă.

Robust masculină, numai muchii şi suprafeţe netede. Maxilarul pătrat era garnisit cu o gropiţă sexy în bărbie. Buzele păreau proiectate pentru păcat, iar ochii aveau o culoare albastră străvezie. Părul ondulat, negru tăciune, creţ spre capete, ciufulit, ar fi fost, fără îndoială, primul său atu la deşteptare. Annie

inspiră adânc. O da, nu putea fi nici o îndoială, era frumos.

însă, dincolo de toate aceste caracteristici, mult mai atrăgătoare era senzualitatea făţişă care izvora din acest bărbat. Se simţea, în mod vizibil, confortabil în propria piele şi era conştient de atracţia pe care o exercita asupra sexului opus. Un mascul de primă mână.

Exact tipul care nu-i plăcea şi cu care nu s-ar fi încurcat niciodată.

La nouă şi un sfert, Annie îşi strecură maşina într-un loc de parcare. înhăţă servieta şi porni în viteză spre birouri. La sosire, îşi întrebă secretara ca să se asigure că Lester Peters nu sosise încă. Nu apăruse. Când William anunţase că ea şi Mitch vor concura pentru contractul cu Lester, Annie fusese la început îngrozită.

Les era un fel de cow-boy excentric care se mândrea cu familia sa şi cu abilitatea de a fuma o ţigară de la un capăt la altul fără să-i cadă scrumul. în plus faţă de această realizare „profesională“, Les era implicat în aproape orice afacere, de la vite la petrol. De curând, îşi lansase propria colecţie de îmbrăcăminte. Annie rânji. Cel mai recent costum în care-l văzuse rivaliza cu ultimele ţinute ale lui Elvis.

Mai mult, era adeptul conducerii afacerilor cu propria mână, preferând să cunoască toate amănuntele. Pe scurt, deşi ajunsese să-l îndrăgească pe micul dictator, îl considera un colaborator foarte dificil.

Chiar aceea era trăsătura de caracter pe care

miza Annie pentru a câştiga bizara competiţie. Mai lucrase cu Les. Mitch nu şi, din acest motiv, habar n-avea cu ce fel de client avea de-a face. William o rugase să-l pună pe Mitch la curent în privinţa lui Les. O făcuse. îi spusese tot ce s-ar fi putut găsi într-un dosar personal. Restul va trebui să-l afle prin forţe proprii. Abia aştepta să observe rezultatele.

***

Aşteptând liftul care urma să-l ducă la etajul şase al clădirii Hightower, Mitch trase de cravata ce-i strângea gâtul. Se încruntă. La dracu, de ani de zile nu mai purtase cravată la lucru. Erau un accesoriu supărător, fără îndoială scornit de o femeie. O femeie diabolică. Probabil, o predecesoare a Anniei Witherspoon, îşi zise el supărat.

Ieri, sperase să petreacă o după-amiază liniştită în compania lui William. Sperase să-l convingă să renunţe la această aiureală complicată şi să-i acorde lui poziţia îndreptăţită de director executiv. Apăruse însă Annie şi-i răsturnase planul.

Oare nu stătea niciodată acasă? Apărea de obicei la William sau era doar o tactică nouă, pe care unchiul n-o prinsese încă, pentru a pune mâna pe companie? Spre regretul său, Mitch se îndoia; fusese suficient de autentică. Mai mult, unchiul Will fusese mereu un excelent cunoscător de oameni. Totuşi, Mitch alese să adopte o părere proastă despre ea. Astfel, ceea ce avea de gând să facă, devenea mult mai uşor.

Mitch era decis să câştige.

N-avea să permită ca o pereche de ochi căprui să-

l despartă de moştenirea care i se cuvenea. Cu toate că-i stătuse ca un spin în coaste aproape tot sfârşitul de săptămână, reuşise unele mişcări defensive. Prin intermediul Internetului şi al fişelor de la personal, aruncase o privire asupra tuturor fragmentelor de informaţii disponibile, despre Lester Peters. Annie îi furnizase o impresionantă cantitate de informaţii asupra magnatului cărnii şi, surprinzător, fusese cinstită. Ciudat. S-ar fi aşteptat la nişte stratageme.

Oricum, dorea să fie pregătit la întâlnirea cu Les Peters. în ultimi ani, Mitch pierduse contactul cu lumea publicităţii, dar îşi amintea încă faptul că informarea asupra unui posibil client era prima mişcare. Din ce putuse înţelege, individul avea gusturi relativ simple. Se aştepta la un bărbat înalt, distins şi mai în vârstă. Un bărbat îmbrăcat cu un costum de firmă, cu pantofi obişnuiţi şi relativ discret. Nu fusese capabil să descopere nici o fotografie a idividului.

Având în vedere tot ce descoperise, treaba avea să fie floare la ureche. De fapt, avea deja câteva idei bune, mai ales una care se învârtea în jurul unui picnic. Zâmbi încrezător şi se legănă pe călcâie. N-o să fie prea greu. Hot dog-ul constituia o caracteristică americană. Cine putea să nu-l aprecieze?

După o scurtă meditaţie, Mitch hotărâse că micul geamăt al Anniei, atunci când Will pomenise de Les Peters, era exclusiv destinat să-l zăpăcească pe el. Ei bine, n-avea să-i meargă.

în sfârşit, liftul se opri. Cu zâmbetul bine proptit pe figură, Mitch pătrunse în birou. O femeie scundă,

durdulie, cu bucle mătăsoase cenuşii, ridică privirea. Arboră un zâmbet călduros.

- Trebuie să fii Mitch. Sări de pe scaun şi se grăbi să iasă după birou. Eu sunt Louise. Unchiul tău m-a prevenit. Vino. Eşti aşteptat. îl împinse spre unul dintre birouri. Toţi ceilalţi au sosit.

Deja? Afurisită treabă. Nu-i convenea că era ultimul care apărea la o asemenea şedinţă. Cine ştie ce se întâmplase înainte de sosirea lui? Din bârfă, se puteau deduce multe lucruri.

Louise ciocăni la uşa camerei, apoi o deschise.

- Iată-l şi pe hoinarul nostru, zise ea cântat, spre disperarea lui Mitch.

îşi spuse amărât că va avea grijă de ea la primele de Crăciun.

- Mulţumesc Louise.

- Cu plăcere, dragule. Nu doreşti o cafea? Primind un răspuns negativ, secretara părăsi încăperea.

Mitch îşi întipări pe figură o expresie potrivită de părere de rău şi-i observă pe ocupanţii camerei. Privirea lui se deplasă spre dreapta, oprindu-se mai întâi asupra Anniei, care ocupa unul dintre cele două scaune de piele de pe lateralele biroului. Dintr-un motiv oarecare, părea deosebit de mulţumită. Zâmbetul de pe figura splendidă, era probabil pe socoteala sa.

în următoarea clipă, se concentră asupra unchiului şi-l salută din cap. în cele din urmă, privirea lui poposi asupra celuilalt fotoliu lateral. Se încruntă. Era liber. Ciudat. Avusese impresia că ...

- Fără perişoare! Exclamă o voce puternică,

baritonală. Nu vom servi pui la reuniunea de familie! Spune-i lui Cookie s-o lase baltă. Ce, eu cresc pui? Nuuu, răspunse glasul propriei întrebări. Eu cresc vite! Cinstit, cine a mai auzit asemenea nebunie?

Complet zăpăcit, Mitch examină încă o dată fotoliul gol. Apoi le zări. Ghetuţele, ce încălţau nişte picioruşe scurte, se legănau fără a ajunge până la pardoseală. încă un pas îi dezvălui o pălărie largă de cow-boy, albă, abia iţindu-se pe deasupra spătarului.

- Ştiu dragoste, ştiu. Nu-ţi face griji. Mă voi ocupa eu de toate, îndată ce ajung acasă. Şi eu te iubesc, scumpo. îhî, îhî, îngână vocea, apoi chicoti: încetează, vulpiţo! Mă faci să roşesc în faţa acestor oameni rafinaţi. în regulă. Pa! Un semnal electronic indică sfârşitul conversaţiei.

Unchiul William îi zâmbi şi-i făcu semn să înainteze.

- Intră, fiule. Intră.

Mitch păşi înainte, ezitant. Les Peters privi peste marginea fotoliului şi zâmbi cu toată faţa în vreme ce el se apropia. Cu un mârâit, micuţul cow-boy sări din fotoliu şi-i întinse o mână la fel de mică.

- Salutare! Eu mi-s Les Peters! Bucuros să te cunosc! Continuând să zâmbească, scutură viguros mâna lui Mitch. Am auzit multe despre tine. Unchiul tău zice că eşti un fel de magician al computerelor şi, de asemenea, un vrăjitor al publicităţii. Preocupări diverse, îmi place asta la un om.

Mitch se zgâia siderat la bărbatul din faţa sa.

- Şi mie îmi face mare plăcere să vă cunosc, domnule. Şi eu am auzit multe despre dumneavoastră.

- Numai de bine, sper, spuse Les cu o voce mai potrivită unui uriaş decât micuţului spiriduş care o poseda. Şi, fără îndoială, un spiriduş ar fi avut mai mult gust.

Mitch nu-şi putu imagina unde îşi făcea omul cumpărăturile. Poate în oraşul circarilor? La Barnum sau Bailey? Costumul alb de piele pe care-l purta avea broderii complicate de toate culorile curcubeului şi atât de multe strasuri divers colorate încât era aproape periculos pentru ochi. Mânecile erau împodobite cu franjuri de mătase, producând o senzaţie de pasăre exotică. O cataramă uriaşă argintie cu turcoaz completa ansamblul năucitor.

Les Peters zâmbea cu toată gura.

-Văd că-mi admiri costumul. Nici o grijă. Când vei ajunge la fermă, vom avea grijă de tine. Chicoti şi aruncă o privire miloasă costumului Armani pe care-l purta Mitch. Să-ţi mai colorăm viaţa. Oliv nici nu este culoare. Nu înţeleg de ce toată lumea doreşte să poarte lucruri de culoarea plăcintei vechi de carne.

înainte de a putea analiza aceste afirmaţii cu înţeles ascuns, micul şi coloratul personaj sări înapoi în fotoliu.

- Bun. Hai să însemnăm tăuraşul. Pierdem vremea. Micuţa doamnă este pe cale să-şi smulgă părul din cap, cu toată aiureala asta de adunare de familie.

- Mitch, Annie, spuse William privind pe rând spre fiecare. Les şi cu mine am mai avut ocazia să discutăm şi am hotărât că, pentru a-l mulţumi, va trebui să concepem prezenta campanie pornind dintr-un alt punct de vedere.

Mitch o văzu pe Annie înţepenind.

- în ce sens diferit? întrebă ea.

- Ei bine ...

- Dacă nu te superi, William, interveni Les. Cred că sunt în stare să leg viţica mai repede. Se întoarse spre Annie. Iată, dulcico, nu doresc obişnuita voastră reclamă cu hot dog-ul universal. Figura lui ovală se strâmbă a dezgust. M-am săturat de scenariul tip picnic, spuse el, trăgând apa după prima idee genială a lui Mitch. Destule repetiţii. îşi ridică braţele, punând în mişcare ciucurii. Doresc ceva care să-i facă pe fiecare bărbat, femeie, sau copil din această ţară să vrea un hot dog, imediat. Vreau să-i mănânce la micul dejun, la prânz şi la cină. Vreau ca Winning Wiener să devină o marcă de renume.

- Sunt convinsă că vom reuşi, îi răspunse Annie, zâmbind politicoasă.

- Absolut, confirmă Mitch, nedorind s-o lase să-şi adjudece toate punctele pozitive pe parcursul acestei prime întâlniri.

- Sigur că da, n-am nici o îndoială, altfel n-aş mai fi aici. Les se încruntă. Dar cu toată tevatura cauzată de această reunine de familie ... n-am vremea necesară să-mi fac apariţia aici de fiecare dată când unul din voi stoarce vreo idee. De aceea, am hotărât că va trebui să veniţi la „Triple P“. Vreau să faceţi turul fermei, să cunoaşteţi locul. Să vedeţi cu ochii voştri cum sunt conduse afacerile Peters. Poate că am să vă pot ajuta cu unele idei. Les îşi pocni coapsele durdulii şi sări din fotoliu. Bun, am pus la punct afacerea. Trebuie să meargă, anunţă el. Am să pregătesc căsuţa de oaspeţi. V-aş fi invitat să staţi în

casă, dar cu duiumul de rude, nu mai este loc ... Zâmbi în semn de scuză. Oricum, suspină el, voi trimite avionul dimineaţa devreme. Ne vedem atunci. Le scutură mâinile şi clipi în direcţia lui William. Ai grijă, auzi? Apoi, într-un foşnet de piele şi strasuri strălucitoare, traversă în viteză camera şi ieşi.

Annie se întoarse spre William. Era imposibil să fi auzit bine.

- Adică, va trebui să ne deplasăm în Texas? El şi cu mine? îl indică pe Mitch. împreună?

William aprobă cu un semn din cap, confirmându-i spaima.

- L-ai auzit. N-are vreme să vină el aici.

Panica se răspândi prin venele ei. Capul începu să-i tremure din proprie iniţiativă. îi aruncă o privire lui Mitch, fiindu-i recunoscătoare că, măcar acum, păreau a fi de acord. Linia gurii sale minunate era mohorâtă, arătând că nici el nu era entuziasmat de ideea de a pleca în Texas.

- Nu, zise Annie. Refuz să merg. Este cea mai aberantă idee pe care am auzit-o vreodată. îşi încrucişă braţele peste piept. Am şi alte angajamente aici. Alţi clienţi.

- Ştii, unchiule William, interveni şi Mitch spre uşurarea ei. Sunt de acord cu Annie. N-ar trebui să plece. Nu poate s-o facă aşa, dintr-o dată. Mai mult, pentru a realiza o campanie publicitară, este nevoie şi de altele, afară de idee. Partea artistică? Grafica? Mitch scutură capul ca şi când ideea era absurdă. Este o nebunie ... Suspină. Dar eu mă pot duce, adăugă el împăciuitor. Eu n-am alte obligaţii care să

mă reţină, deocamdată.

Annie îi aruncă o privire ucigătoare. Şarpe înşelător.

- Nu cred că-i necesar ca vreunul din noi să plece. Este ridicol.

William suspină.

- De acord că-i puţin ciudat, acceptă el. Dar dacă unul pleacă, va merge şi celălalt. Altfel n-ar fi corect. în privinţa celorlalte greutăţi menţionate de Mitch, fiecare dintre voi are un laptop. Veţi avea şi fax. în condiţiile astea, nu va fi prea greu să rezolvăm toate problemele, aici. Zâmbi. Luaţi-o ca pe o vacanţă.

- Ei bine, vacanţă sau nu, eu n-am de gând să mă duc în Texas, repetă Annie cu încăpăţânare. Se aplecă în faţă fixându-l pe William rugător. Nu l-ai auzit pe Les? Spunea că va trebui să locuim în casa de oaspeţi. Nu pot sta cu el, zise arătând în direcţia lui Mitch. Gândul era suficient să-i producă un nod în stomac. Doamne, nu va putea dormi ştiindu-l în aceeaşi casă.

Mitch se încruntă ca efect al remarcii lipsite de tact.

- Nu cred că ...

William zâmbi, întrerupându-l.

- Care-i problema, Annie? îl găseşti atât de irezistibil încât ţi-e frică să împărţiţi aceeaşi casă, câteva săptămâni?

Mitch întâmpină remarca, zâmbind mulţumit de sine. Annie reacţionă imediat.

- Sigur că nu. Doar că nu-mi pare corect, atâta tot.

- Şi de când eşti incapabilă să pleci într-o deplasare de afaceri, împreună cu un bărbat? întrebă

William, uşor nerăbdător. Este o întâlnire de afaceri - de care depind o mulţime de lucruri, aş putea adăuga.

Annie refuză să abandoneze speranţa că l-ar putea face pe William să-i accepte argumentele.

- D-dar, abia dacă ne cunoaştem, se precipită ea.

- Ştiu, spuse William folosindu-i argumentul pentru a-şi pleda propria poziţie. Cu atât mai mult. Orice s-ar întâmpla, voi doi va trebui să lucraţi împreună. Este important să reuşiţi să vă cunoaşteţi, ca să puteţi lucra bine împreună.

Cinstit, Annie nu prea vedea aşa ceva ca posibil. Nici acum, nici altădată. Ea şi cu Mitch să se înţeleagă? Aruncă o privire sceptică spre profilul lui frumos. Individul era un nesuferit, prea îngânfat - şi prea sexy, prea splendid. La dracu, n-avusese de gând să atace adjectivele flatante la adresa aspectului lui. Dumnezeule, ce să facă? Pur şi simplu, nu se putea duce în Texas împreună cu Mitch.

Instinctul înnăscut de autoconservare îi dictă următoarele cuvinte. Nu mai apelase la ele niciodată, întreaga ei viaţă, aşa că fu o mare neplăcere faptul că o făcea acum.

- Nu pot, îi zise lui William cu o figură rugătoare.

William îi răspunse cu o privire tristă.

- Mi-e teamă că nu pricepi, Annie. Dacă vrei postul, n-ai de ales.

Mitch rânji înnebunitor.

- Bun, cred c-ar fi vremea să ne facem bagajele ... colega.

Annie renunţă să-şi mai dea în vileag gândurile. Dacă iadul

se afla în Texas, îl va vizita curând.

Capitolul 4

Iadul era întra-devăr în Texas. Sau cel puţin asta era senzaţia. Annie îşi scoase taiorul cu tăietură modernă târându-şi picioarele pe pista micului aeroport Petersville şi îşi dori să fi avut prevederea de a purta ceva mai potrivit cu toamna texană.

Ca Mitch, se gândi Annie iritată, privindu-i spatele larg, acoperit de tricotul de vară. Spre infinita ei neplăcere, sosise de dimineaţă, cu ochi strălucitori şi plin de viaţă. Ea nu fusese niciodată dintre cei care se trezeau bine dispuşi şi, cinstit, nici nu-i plăcea să fie în preajma lor. Faptul că Mitch afişa exact acea dispoziţie nu făcu decât s-o irite mai puternic, aducându-i aminte de toate diferendele dintre ei. Cum să reziste lângă acel bărbat două săptămâni?

Mitch se opri, aşteptând, şi o asaltă cu un zâmbet devastator.

- Nu-i grozav?

Annie îl privi îngrijorată.

- Ce să fie grozav?

Mitch trase aer în piept şi-l savură, cum ar fi făcut ea cu o porţie de îngheţată de casă.

- Vremea, căldura. E o vară indiană, se confesă el cu o clipire. Cea mai grozavă.

Annie îl trată cu o privire nepăsătoare şi trecu pe lângă el. Fie, avea dreptate. îşi imagina că, dacă ar fi fost corespunzător îmbrăcată, s-ar fi bucurat şi ea de mângâierea aerului cald şi de mireasma de curat şi uscat adusă de briza uşoară.

Dar nu era cazul. Era îmbrăcată pentru iarnă şi, în consecinţă, îi era cald. Pe urmă, Annie nici nu se afla

într-o dispoziţie favorabilă. Viaţa ei ordonată era pe cale să-i scape de sub control - iar Mitch Hightower era o parte importantă a problemei. Mai mult, ar fi fost mult mai uşor să păstrezi supărare cuiva dacă n-ar fi atât de blestemat de încântător.

Pe când se apropiau de limuzină, Mitch se apropie de ea, adaptându-şi lungimea paşilor.

- Şi ce distanţă este de aici până la fermă? întrebă el.

- De unde să ştiu? N-am mai fost niciodată.

- N-ai fost?

- Nu. Annie îi înmână şoferului bagajul de mână, se asigură că şi celelalte bagaje erau în portbagaj şi apoi se urcă în maşină. Mitch făcu acelaşi lucru, apoi se înghesui alături. Ea se încruntă. Pe banchetă mai era suficient loc. De ce trebuia să se aşeze atât de aproape? Oricum, era dificil să-l ignori, dar cu atât mai greu când coapsa lui o atingea pe a ei.

Şoferul îi anunţă că drumul până la Triple P le va lua numai câteva minute şi-i încuraja să folosească la maximum mini-barul. Deşi i-ar fi surâs un păhărel, Annie îşi refuză luxul. La fermă, avea să aibă nevoie de întreaga stăpânire de sine.

Mitch zâmbise de parcă i-ar fi înţeles gândurile.

- Nu bei nimic?

- Nu, zise ea rezistând tentaţiei de a-şi încleşta dinţii.

Mitch dădu din cap încurajator.

- Bravo Annie. Sunt mândru de tine. Să faci pe indiferenta este cea mai bună metodă de a înfrunta problema băutului.

Annie se întorsese să-l înfrunte, gata să-l arunce

din maşină pentru acea observaţie, când îi observă zâmbetul enervant de amuzat. Ochii aceia, anormal de albaştri, clipiră şiret.

- Foarte nostim, spuse ea cu un surâs afectat. îţi place să mă împungi? Aşa plănuieşti să te distrezi următoarele două săptămâni?

Zâmbind în continuare, Mitch îşi umezi buzele şi apoi o tratã cu o privire mult prea senzuală. Stomacul ei se contractă în aşteptarea cuvintelor.

- Printre altele. Dar tu, cum te vei distra? Cum reuşise să încarce cu insinuări acea simplă remarcă? se întrebă Annie. Degetele i se îndoiră în pantofi până ce durerea îi aminti pe tăcute că nu trebuia să-l placă pe acest om, cu atât mai puţin să se simtă atrasă de el.

- Cum mă voi distra? repetă Annie. N-o voi face, îl informă ea ştrengăreşte. Plănuiesc să lucrez.

Mitch ţâţâi din buze.

- Nu poţi munci douăzeci şi patru de ore pe zi.

- Ai dreptate, aprobă ea, încrucişându-şi mâinile peste piept. Pot să lucrez numai şaisprezece. Pe urmă, dorm.

Mitch o privi neîncrezător, apoi spuse:

- Ştii ce se spune despre cei care doar muncesc şi nu se distrează ... zise el glumeţ.

- De fapt, nu ştiu, dar nu mă surprinde că tu ştii.

Spre delectarea ei, Mitch se încruntă.

- Ce înseamnă asta? Că habar n-am ce-i munca?

Annie ridică din umeri.

- Cam asta par să indice pantofii tăi italieneşti.

Mitch se întoarse şi privi pe fereastră.

- Ei bine, probabil că orice viziune asupra muncii

este mai relaxată decât a ta, remarcă el. Dar te credeam mai inteligentă, Annie. Ştii, nu e prea înţelept să-i spui viitorului şef că-l consideri leneş.

-Cu nimic mai înţelept, zise ea, decât să-i spui viitoarei şefe că o consideri proastă.

Ca s-o irite la maximum, Mitch avu îndrăznela să izbucnească în râs. în mod clar, n-o lua, nici pe ea, nici întreaga situaţie, în serios. Pentru el, era doar alt joc pe mize mari şi probabil că nu i se mai întâmplase să piardă.

Dar, de data asta va pierde.

Nu-şi petrecuse ultimii cinci ani muncind să-şi facă un nume la Hightower Advertising pentru a-i permite acestui frumuşel să vină şi să-i sufle postul de sub nas. Din punctul ei de vedere, acesta renunţase la drepturile lui atunci când părăsise firma. în afară de asta, Mitch îşi găsise deja nişa de piaţă în computere. N-avea nevoie de Hightower. Ea însă avea.

Annie îl studia pe furiş, pe sub sprâncene. N-avea deloc aspectul unui fanatic al computerelor. Având în vedere numai dimensiunile sale, era greu să ţi-l închipui aplecat deasupra unei tastaturi, abandonându-se sub influenţa gigabaiţilor. Mai ales cu asemenea mâini, observă ea. Erau mari, foarte bărbăteşti. Puţin aspre, îşi aminti. O femeie cu oarecare imaginaţie, ar fi reuşit cu uşurinţă să le vizualizeze cuprinzându-i obrajii în pregătirea unui sărut. Şi le-ar fi putut închipui cutreierându-i trupul. Frământându-i sânii.

Annie inspiră tremurat şi îşi blestemă viziunea. Bine că învăţase importanţa neglijării ideilor

fanteziste. Educaţia primită în sistemul de adopţii al statului îi imprimase adânc în memorie această lecţie.

Câteva momente mai târziu, şoferul conduse limuzina pe sub o arcadă de fier forjat care purta semnul caracteristic „Triple P“, apoi parcurse o alee lungă mărginită de copaci. Gărduleţe albe, uniforme, delimitau suprafeţe întinse de păşune. Dragile vite ale celor din familia Peters punctau peisajul, rumegând ultimele urme de iarbă verde. Scena era liniştitoare, iar Annie se simţi, în mod ciudat, fermecată. încântarea lăsă totuşi, destul de repede, locul unei senzaţii de respect temător, când se apropiară de casă. Rămase uimită privind proprietatea care-i apărea în faţă.

Era Tara!

Uriaşa construcţie antebelică arăta de parcă ar fi fost transplantată dintr-un decor pentru „Pe aripile vântului“. Clipi, sigură că ochii îi jucau feste, dar apariţia nu se destrămă. Nişte coloane impresionante sprijineau minunatele verande ce se extindeau la primul şi al doilea etaj. Ferigi uriaşe flancau masiva uşă dublă, iar diverse plante în ghivece şi verdeaţa dimprejur contribuiau din plin la decorul plăcut ochiului. Grădini foarte îngrijite înconjurau casa.

Alături, Mitch fluieră uimit.

- Drăguţ aranjament.

- îhî, aprobă Annie absentă. Continuarea inspecţiei scoase la iveală un garaj imens, grajdurile, o piscină acoperită şi alte câteva construcţii. Cuibărite pe fundalul peisajului, se vedeau câteva căsuţe. Entuziasmul ei se diminuă considerabil. în curând, ea

şi Mitch aveau să ocupe una dintre ele. Chiar prea repede, îşi zise Annie, nefericită.

***

Abia coborâse Mitch din maşină că uşa dublă se dădu în lături, iar Les Peters ieşi grăbit. Picioruşele lui încălţate cu ghete loveau des pardoseala dalată a verandei.

- Hot dog! Jubilă el pe un ton grav. Sunteţi aici! Fiţi bineveniţi la Triple P.

Mitch zâmbi.

- Mulţumesc domnule. Impresionantă casă aveţi.

Les se înclină în faţa complimentului.

- Totul este făcătura domniţei mele. Nu mă pot lăuda că aş fi avut vreo contribuţie, cu excepţia banilor, bineînţeles. îi aruncă o ocheadă lui Mitch şi râse de propria glumă, apoi se întoarse spre Annie. Dar, domnişoară Witherspoon, arăţi minunat în dimineaţa asta. Trebuie să spun că acest climat de Texas îţi prieşte.

Mitch observă uimit cum Annie îşi schimbă instantaneu aspectul, de la o imagine a nefericirii, la un zâmbet profesional.

- Vă mulţumesc, domnule, zise ea. Nu pot decât să fiu de acord.

Mitch pufni la auzul minciunii, căutând parcă lovitura ascuţită de cot pe care Annie i-o aplică în coaste.

- Bun, anunţă Les pocnindu-şi palmele. N-are nici un rost s-o lălăim pe aici toată ziua. Ştiu că sunteţi nerăbdători să vă aranjaţi lucrurile, dar mai întâi intraţi să vă prezint familia. Lătră câteva ordine în direcţia şoferului, apoi, în obişnuitul lui stil voluntar, îi conduse înăuntru. Mitch observă că Annie îl urmărise

îngrijorată pe şofer transferându-le bagajele din limuzină într-un cart de golf şi plecând cu ele. O înghionti înainte.

La dracu, Les lăsase impresia că vor fi într-un soi de lună de miere. Cinstit, el era mai preocupat de a se apuca de treabă decât de a se face comod.

De fapt, cu cât mai iute avea să rezolve problema acestei competiţii, cu atât mai bine. Nici lui Mitch nu-i convenea situaţia. Ar fi preferat să se facă lumină asupra cazării. împotriva logicii, a raţiunii şi a tuturor argumentelor, se simţea incredibil de atras de ea. Petrecerea oricărei perioade de timp în preajma atrăgătoarei Annie era un test şi, având în vedere faptul că se găsea deja într-o asemenea încercare, datorată unchiului, nu-i mai trebuia altul.

- Cora! strigă Les în vreme ce pătrundeau în holul uriaş. Veniţi toţi să-i cunoaşteţi pe oaspeţi.

în câteva secunde, doi tineri zgomotoşi se rostogoliră în jos pe scara cea mare pe care o admirase Annie. Băieţelul cu păr ca fuiorul sări pe balustradă şi-şi dădu drumul să alunece până ce picioarele lui aterizară pe preţiosul covor antic ce acoperea pardoseala de marmură. Alături, Annie rămase cu gura căscată. Fetiţa, având aceeaşi culoare de păr, îşi făcu intrarea la fel de entuziast.

Hohotind fericit, Les îi arătă pe cei doi neastâmpăraţi.

- Mitch, Annie, aceşti tineri sunt Pride şi Joy, ai mei.

- Ai noştri, rectifică mărunta brunetă care tocmai intra. Un zâmbet ospitalier i se lăţi pe figura frumoasă pe când le întindea o mână plină de bijuterii. Numele meu e Cora Peters. îmi face mare plăcere să vă

cunosc.

Se făcură prezentările.

- Drăguţi copii, spuse Annie. Sunt gemeni?

Cora râse mândră.

- A doua serie. îi veţi cunoaşte pe Rhet şi pe Scarlett mai târziu. Se întorc de la facultate joi, pentru a participa la reuniunea de familie. îi privi îngrijorată pe cei doi din faţa ei. Ăştia au scăpat de şcoală azi. Avem şedinţă cu părinţii. Chiar acum plec la şcoală, dar la întoarcere ne vom cunoaşte. Zâmbi plină de regret. Ce-ar fi să ne vedem cu toţii la cină?

- Sigur că o să ne vedem la cină, bubui Les înainte ca Mitch şi Annie să poată răspunde. Cina se serveşte la şapte, iar Cookie se supără dacă întârzie cineva.

- Nu vom întârzia, îl asigură Annie.

- Că veni vorba de întârzieri, e vremea să plec, zise Cora. Le zâmbi călduros. Abia aştept să vă văd din nou. Pride, Joy, strigă ea. Veniţi să-i daţi mamei un pupic. Cei doi şnapani lăsară draperiile pe care încercau să se cocoaţe şi veniră să-i dea mamei câte o sărutare pe obraz. Imediat ce ea plecă, se întoarseră la întrerupta escaladă. Chiar dacă observase, Les nu spuse nimic.

- OK, anunţă micul cow-boy, hai să vă cazaţi. Porni înainte, conducându-i prin casa impresionantă. După cum v-am spus ieri, ne vine în vizită toată familia la sfârşitul ăsta de săptămână şi suntem în focul pregătirilor. Voi o să staţi în Rose House. îi conduse prin bucătărie, apoi printr-o verandă largă. Lângă verandă erau parcate două maşinuţe de golf. Puteţi folosi una din astea ca să vă duceţi şi să vă întoarceţi.

încurcat, Mitch dădu din cap. Un şir de căsuţe

mărginea extremitatea pajiştii. Deşi erau la o oarecare distanţă, nu-şi putea imagina de ce aveau nevoie de maşinuţa de golf.

Les îi înmână o cheie.

-Lucrurile voastre au fost deja duse acolo şi m-am îngrijit ca bucătăria să fie dotată cum se cuvine. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, există un interfon. Cereţi doar.

Mitch dădu din nou din cap. O privire spre Annie îi confirmă faptul că şi ea era la fel de nelămurită.

-Acum, în ce priveşte amplasamentul, zise Les.

Amplasamentul? se minună Mitch. Vedea cu ochiul liber
toate căsuţele. N-ar fi avut decât să-i arate care anume. La dracu, n-avea nevoie de hartă.

- Iată o hartă, spuse Les spre uimirea lui, extrăgând din buzunarul hainei o bucată de hârtie. Aici este schiţa întregii proprietăţi. Veţi avea nevoie de ea la tururile pe care am de gând să le organizez. Oricum, Rose House este încercuită. Les le arătă drumul de acces ce trecea prin faţa căsuţelor, pe care Mitch îl observase. Mergeţi pe drumul acela până se termină. Vă va duce exact la căsuţa voastră. Dacă aveţi vreo întrebare, chemaţi-mă. Deocamdată, odihniţi-vă până la cină. Zâmbi. Veţi avea nevoie.

Complet zăpăcit, Mitch se urcă în cart şi privi în direcţia indicată de Les. O senzaţie ciudat-prevestitoare îi răscolea intestinele.

Annie se aşeză pe locul pasagerului şi aşteptă până ieşiră din raza auditivă a lui Les înainte de a vorbi.

-Nu ţi se par cam ciudate toate astea?

- Absolut, răspunse Mitch.

Conduse vehiculul prin faţa celorlalte căsuţe, apoi pe sub un umbrar alcătuit din copaci. Tunelul de frunze îşi anunţa trecerea prin nuanţe uimitoare de galben, maroniu, portocaliu şi roşu. Era splendid şi, dacă Annie s-ar fi aflat în toane mai bune pentru a putea aprecia frumuseţea, s-ar fi simţit umilită de măreţia perspectivei. Aşa, deşi impresionată, n-avea capacitatea mentală de a se bucura. Era prea preocupată de ceea ce o aştepta la sfârşitul drumului. Avea presimţirea că se îndreptau spre mult mai mult decât o căsuţă de oaspeţi.

Apoi, îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză. Construcţia albă, cu acoperiş înclinat şi burlane verzi, era fermecătoare. Iedera se ridica precum o învelitoare, încolăcindu-se până pe coşul de piatră al şemineului. O potecă arcuită din dale de piatră conducea spre micuţa verandă, iar un gărduleţ alb de ţăruşi înconjura curtea. Bolta, acoperită încă de trandafiri târzii roşu-aprins, completa imaginea perfecţiunii.

Mitch parcă vehiculul. După câteva clipe, în care nu reuşi să facă vreun comentariu, Annie îi aruncă o privire. Figura lui frumoasă era încruntată. Buzele lui ferme şi pline se arcuiseră într-o atitudine dezaprobatoare. Drumul îi răvăşise părul blond şi o frunză căzută i se odihnea pe umăr. Fără să se gândească, Annie întinse mâna şi o îndepărtă. Mitch se întoarse, iar ochii lui întrebători îi întâlniră pe a ei. Momentan, nu putu scoate nici un cuvânt, sub privirea fixă.

- Aveai o frunză pe umăr, explică ea stânjenită.

- Mulţumesc, zâmbi el. Scoase un suspin resemnat. Ei bine, ar trebui să ne aranjăm. Şi, cu acest comentariu, sări din cart şi porni spre uşă. Pe verandă, se opri s-o aştepte pe Annie.

- E plăcut, zise Annie stânjenită de tăcere.

- Da, dac-ai fi în luna de miere, replică sec Mitch.

Nu ştia ce i-ar putea răspunde, aşa că tăcu. Simţi că se îmbujorează. *Mitch* şi *luna de miere* erau noţiuni pe care n-ar fi trebuit să le amestece. Simpla idee îi făcu inima să bată cu putere. Mitch introduse cheia în broască şi-i deschise uşa.

Intrând, Annie nu fu capabilă decât să se zgâiască împrejur. Interiorul drăguţ era plin până la sufocare de antichităţi şi dantelă. Pereţii erau tapetaţi cu trandafiri de la care probabil provenea numele casuţei. Parasolarele de culori diferite, roz, roşu şi crem, creau o ambianţă de vechi, însă pe o comodă erau aşezate un echipament electronic audio, modern, şi un televizor. Masa din bucătărie, vizibilă din camera de zi, era ocupată de o sticlă de şampanie frapată şi un coş cu fructe.

Annie slobozi un oftat.

- Bine, zise ea, în lipsa altor idei articulate.

- Bine, îi răspunse el ca un ecou nemilos.

Dorind puţină intimitate, Annie trecu pe lângă Mitch pentru a descoperi şi restul casei. Prima uşă la dreapta o conduse într-o baie încăpătoare. Zugrăvită în galben pal, încăperea conţinea un lavoar dublu de toaletă placat cu marmură, o cabină de duş şi o imensă cadă antică aşezată pe patru picioare curbate. Annie se închipui scufundată până la gât în spumă de baie parfumată şi suspină slab.

Se retrase, promiţându-şi o baie înainte de cina în compania familiei Peters. în momentul de faţă, voia să se asigure că lucrurile îi fuseseră aduse conform spuselor lui Les. Observase, neatentă, că mai existau două uşi şi crezuse că amândouă duceau spre dormitoare, dintre care măcar unul dotat cu grup sanitar.

O ochiadă strecurată într-una dintre camere îi contrazise prezumţia. Un val de panică o cuprinse. Camera era un birou. Un birou uriaş de stejar ocupa aproape tot spaţiul. Printre altele, pe tăblie tronau un computer, un laptop şi un telefon cu fax. Lângă peretele opus, exista o măsuţă cu scaune şi o etajeră.

Groaza i se cuibări în stomac. Cu siguranţă, Les nu le-a repartizat o căsuţă cu un singur dormitor. Porni cu greutate spre cealaltă uşă, înălţând o rugă fierbinte Atotputernicului.

în faţa ultimei uşi închise strâns ochii, apoi îi redeschise pentru a privi în camera ca un colţ de rai, în mijlocul iadului înconjurător. Un pat mare din lemn de mahon, acoperit cu plasă rozalie contra ţânţarilor, ocupa peretele opus. Cuvertura croşetată care acoperea patul era ridicată de mulţimea de perne pufoase de diverse dimensiuni. Flori proaspete îşi iţeau inflorescenţele din vazele amplasate strategic în toată camera, pe diverse alte mobile vechi. Era excentric, era romantic . era unic.

- Ei, Annie, interveni Mitch din uşă, se pare că avem o problemă. Nu există decât un singur dormitor.

Annie se abţinu de la remarca muşcătoare care-i venise în minte. Pentru moment, abilitatea lui Mitch

de a observa ceea ce era foarte clar era pe ultimul loc între preocupările ei. Acum trebuia să ajungă la un aranjament convenabil de dormit - sau, mai degrabă, să iasă din această situaţie complet ridicolă - ceea ce-i solicita întreaga atenţie.

- Aşa nu va merge, îşi murmură ea gândurile, privirea întorcându-i-se spre pat. Bagajele ei şi ale lui Mitch stăteau frumos ordonate alături. Când îşi văzuse lucrurile luate simţise o teamă iraţională, însă, acum, la vederea acelei scene, un val de panică o cuprinse.

-Am să sun chiar acum la vilă să cer altă căsuţă, zise Annie şi pivotă hotărâtă pe călcâie.

Mitch o prinse de braţ.

-Aşteaptă. Mai întâi să ne gândim.

- N-avem la ce ne gândi, spuse ea, cu voce tremurată din cauza panicii. Există un singur pat, iar noi suntem doi. Cum să ne descurcăm aici două săptămâni? încercă din nou să treacă pe lângă el.

Mitch oftă, nerăbdător.

-Annie, Les ne-a spus că trebuie să ne mulţumim cu această căsuţă din cauza spaţiului limitat. Chiar crezi că ne-ar fi cazat aici dacă ar fi avut alt loc unde să putem sta? Vrei să-l ofensezi?

Annie îşi muşcă buza şi se concentră asupra argumentului.

- Nu, admise ea. Cred că nu. Se însenină cu speranţă. Ce părere ai de un hotel?

Mitch tresări şi-i aruncă o privire compătimitoare.

- Şi aşa s-ar putea simţi insultat, dacă strâmbăm din nas la ospitalitatea lui. în afară de asta, ne găsim la mai bine de cincizeci de kilometri de orice localitate. N-ar fi practic. Şi nu suntem într-o poziţie

în care să ne putem permite să-l jignim.

învinsă, Annie îşi dădu drumul pe un scaun şi expiră zgomotos.

- Ai dreptate. Va trebui să ne descurcăm cumva.
- Eu am o soluţie, deja.

Plină de speranţă, Annie ridică ochii.

- Care?

El zâmbi încurajator şi, dintr-un motiv nelămurit, Annie găsi gestul foarte plăcut.

- Foarte simplu, spuse el. Eu voi dormi pe canapea.

Capitolul 5

Cina în compania Petersilor - în special a gemenilor, îşi zise Mitch pe când încă o chiflă îi zbura pe deasupra capului - era un chin prin care n-avea de gând să mai treacă vreodată. Privindu-i în acţiune, îşi revizui dorinţa recentă de a deveni părinte. Uimitor, i se păru că atât Cora cât şi Les păreau complet orbi în chestiunea mâncării zburătoare.

Cu o scuturătură, Mitch îşi desprinse atenţia de la excentricul duo şi se alătură conversaţiei.

-Aşadar, Annie, spunea Les, povesteşte-ne câte ceva despre tine.

Annie gustă din băutura răcoritoare şi-i zâmbi lui Les.

- Păi, m-am angajat la Hightower Advertising acum ceva mai mult de cinci ani. Sunt ...

- Nu, nu, o întrerupse micul cow-boy din capul mesei incredibil de lungi. Acum nu mă referam la lucru. Cum te distrezi?

- Distracţii? păru ea nelămurită.

Les râse, făcându-şi burta proeminentă să se zgâlţâie.

- Ai milă, zise cu o voce groasă. Dacă nici măcar nu ştii ce înseamnă cuvântul, atunci probabil că nu prea ai parte de aşa ceva!

- Les! îl admonestă Cora de la capătul ei de masă.

- Nici o grijă, Annie fetiţo, bătrânu' Les va avea grijă să afli înţelesul cuvântului înainte de-a pleca de aici, promise el, continuând să chicotească. Triple P este înţesată cu posibilităţi de distracţie.

Buzele lui Mitch se curbară. Annie nu părea defel

nerăbdătoare să ia contact cu ceea ce Les considera distractiv. Roşise ca un trandafir, tenul ei căpătase un aspect de heruvim. Aparent conştientă de gândurile lui, Annie ridică ochii şi privirile li se întâlniră. Mitch simţi şocul acelei raze mortale până ce ea renunţă şi prinse cu furculiţa alt cartof. Se întrebă în trecere dacă era la fel de focoasă şi în pat, dar îşi interzise imediat acel soi de gânduri. Că domnişoara Witherspoon era sau nu o tentaţie pură, nu-l privea pe el. Fără discuţie, părea protejată împotriva oricărei încercări de a o cuceri. Totuşi, trăsăturile contradictorii de personalitate îl intrigau. De exemplu: cum reuşea o femeie ce părea atât de puternică să fie uneori atât de vulnerabilă? Caracterizarea asta ar fi mâniat-o, desigur. Gândul îl făcu să zâmbească.

- Domnule Peters, vă mulţumesc pentru ospitalitate şi pentru intenţia de a-mi face şederea cât mai plăcută, spuse ea ezitant. Totuşi, Mitch şi cu mine am venit aici ca să facem o treabă. Râse stânjenită. Nu cred că William s-ar bucura să afle că ne-am luat o vacanţă pe spezele lui.

Mitch respiră uşurat, recunoscător că adusese prima în discuţie subiectul „afaceri“. începuse să se întrebe dacă vor avea vreodată şansa de a aborda motivul pentru care se aflau la Triple P. Cu cât mai repede se întâmpla asta, cu atât mai bine.

Obrajii bucălaţi ai lui Les se ridară într-un zâmbet misterios.

- în primul rând, spuse el, gata cu „domnule“. Sunteţi oaspeţii mei. La dracu, spuneţi-mi Les! în al

doilea, Cora şi cu mine am stabilit regula de a nu discuta niciodată afaceri la masa de seară. Şi, într-al treilea, William mi-a spus cu gura lui să am grijă să petreceţi şi o mică vacanţă cu ocazia acestei călătorii.

- A zis el asta? întrebă Annie.

- Da. Les zâmbi larg şi îşi întoarse privirea şăgalnică spre Mitch. De fapt, conform spuselor lui, Mitch ar trebui să fie un fel de rege al distracţiei. Ar trebui să fie în stare să te distreze. Este adevărat că te-ai dus la Florida Keys ca să înoţi cu rechinii?

Venise rândul lui Mitch să roşească. Era clar că unchiul îl descrisese ca pe un fel de haimana în căutarea amuzamentului. Deşi era adevărat că-i plăcea să se simtă bine, niciodată nu se debarasase de responsabilităţi. Ca proiectant de software, Mitch se bucurase de libertatea de a lucra când şi unde voia. Putea munci în Colorado Springs la fel de spornic pe cât ar fi făcut-o şi la sediul Micronet.

Zâmbi stânjenit şi-i aruncă o privire rapidă Anniei. Expresia de mulţumire de sine părea să spună: „Se potriveşte.“

- Da, admise el în cele din urmă.

- Ce palpitant! exclamă Cora. Un bărbat care nu se teme să înoate cu rechinii trebuie să fie o companie foarte interesantă. Sunt convinsă că o să vă simţiţi de minune.

- Sunt sigură că aşa va fi, concluzionă fără vlagă Annie.

Vizibil, ultimul lucru care o preocupa pe Annie era să se distreze

- mai ales în compania lui Mitch. Cine ştie din ce motiv, această constatare îl deranja mult mai tare decât ar fi fost de aşteptat.

Scuturându-şi indispoziţia, Mitch îşi redirecţionă atenţia spre ceva mai productiv şi-l ascultă pe Les care continua să-i fericească povestind diverse întâmplări în care el însuşi juca rolul principal. Zâmbi frumos şi-l complimentă de câte ori avu ocazia. După toate cele, acesta era numele afacerii. Dacă dorea să învingă - şi dorea cu adevărat - atunci linguşeala era permisă.

***

Annie se ghemui în taiorul ei căptuşit în timp ce Mitch conducea cartul pe drumul bine luminat.

- Ti-e frig? întrebă el, aruncându-i o privire scurtă.

- î-hî. Căldura, pe care o blestemase la sosirea în Petersville îşi făcuse dispariţia o dată cu apusul soarelui. Temperatura coborâse cu cel puţin douăzeci de grade, în cele trei ore de când părăsiseră căsuţa de oaspeţi. Acum, era trecut de zece seara şi, lăsând la o parte oboseala şi deprimarea, Annie era nerăbdătoare să-şi încheie ziua.

Când Les insistase să-i invite la cină, îşi închipuise eronat că micul texan era hotărât să discute afaceri, poate să fixeze nişte termene pentru prezentarea proiectelor de campanie la Winning Wiener. Acele speranţe îi fuseseră spulberate în timpul cinei. Singurul subiect pe care-l abordase - în afara propriei persoane

- fusese amuzamentul pe care plănuia să-l reverse asupra lor.

Annie îşi rostogoli ochii în cap şi apoi, pe ascuns, îl privi pe bărbatul de alături. Buzele i se ţuguiară. Era întradevăr tipul de om care să înoate cu rechinii. Deoarece decisese să nu-l placă, o necăji teribil să constate simultan fiorul de atracţie şi respectul provocat de aventura lui. îi invidia mai ales lipsa de temeri.

Deşi nu se considera laşă, Annie nu fusese niciodată îndrăzneaţă. Urmărise întotdeauna câte un singur scop la un moment dat. Pierduse ceva? N-avea cum să-şi dea seama. Oare devenise atât de obsedată încât nici posibilitatea de a se distra n-o mai atrăgea?

- Ce părere ţi-a făcut cina? întrebă Mitch, distrăgând-o de la gândurile întunecate. Trăsese în faţa căsuţei şi oprise motorul.

- Te referi la savurarea ei sau la „fereala“ din calea ei? întrebă ea strâmbându-se.

Un hohot de râs izvorî din gâtlejul lui.

- Amândouă.

- Ei bine, a fost gustoasă, dar m-aş fi descurcat şi fără să-mi curgă mazăre pe fustă.

Zâmbind, Mitch coborî din cart şi i se alătură Anniei sub arborele de la intrare. Porniră împreună de-a lungul aleii. încercă o glumă:

- Ai nevoie de ajutor ca s-o scoţi?

Annie ar fi dorit să se supere, dar în loc de asta îşi reprimă greu zâmbetul.

- Nu. V-au învăţat să şi flirtaţi la „scoala de şmecheri“?

- Mi-am luat doctoratul în aşa ceva, pretinse el

râzând.

Fu rândul ei să râdă.

- De ce oare nu sunt surprinsă?

- Fiindcă unchiul m-a descris ca fiind un fel de dependent de emoţii tari şi adrenalină. în ciuda tonului glumeţ, Annie detectă o notă de regret în vocea lui. Stocă descoperirea, cu gândul de a o analiza mai târziu.

- Şi nu-i adevărat? se interesă ea, intrigată.

Mitch se opri să introducă cheia în broască, apoi o studie îndelung, intens. Ochii săi albaştri, clari, păstrau o emoţie nedefinită pe care Annie dorea cu disperare s-o fi putut descifra.

- Ştii ce? De ce nu mă descoperi singură ca să-ţi poţi forma propria părere?

Să-l cunoască? Annie înghiţi în sec. Asta era, cu adevărat, o perspectivă periculoasă. Totuşi, fu de acord. Aşa era corect.

Mitch deschise uşa şi o invită înăuntru. Intrarea în cocheta căsuţă îi aduse din nou în memorie toate rezervele ei la adresa lui Mitch şi competiţia absurdă în care se angajaseră. Făcu o serie de paşi poticniţi spre interior şi privi spre Mitch.

- Sunt frântă, cred că mă voi retrage.

Mitch aprobă din cap, părând să-i fi înţeles cochetăria.

- S-ar părea că vom avea nevoie de odihnă. Les spunea că ne aşteaptă la atelierul de producţie, la ora şapte.

Amintindu-şi descriera entuziastă pe care Les o făcuse proceselor ce aveau loc la ambalare, o făcu aproape să-şi elimine cina. îşi reveni şi reuşi chiar să

zâmbească palid.

-Ai dreptate. Ne vedem de dimineaţă.

Cu această remarcă, Annie execută o retragere grăbită pe hol spre siguranţa relativă a camerei. închise uşa şi se sprijini de ea. Situaţia era foarte ciudată. Cum naiba să-şi petreacă două săptămâni alături de acest bărbat? Cum să doarmă ştiind că se află în cealaltă cameră?

Mai mult, cum se va descurca el? îşi aminti micuţa canapea din camera de zi şi simţi un imbold de vinovăţie. Cu toate că el însuşi se oferise amabil să doarmă acolo, înghesuirea staturii sale uriaşe, pentru a se potrivi dimensiunilor canapelei, n-avea să fie de loc simplă.

Annie era aproape sigură că, de fapt, s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi renunţat la idee şi ar fi încercat să-şi întocmească un culcuş direct pe jos. O bătea gândul să-i dea acest sfat, dar se răzgândi. Nu era treaba ei să-l sfătuiască pe Mitch Hightower cum să doarmă. Era om matur şi avea să se descurce, cu siguranţă.

Annie deschise un dulap şi luă o cămaşă de noapte, apoi intră în baie pentru a-şi începe ritualul de seară. Conştiinţa faptului că Mitch se afla la numai câţiva metri, transformă operaţia, altfel plicticoasă, de a se demachia şi de a se spăla pe dinţi, într-o intreprindere tensionată. Termină în grabă şi fugi înapoi în cameră.

Căscând, dădu la o parte cuvertura şi se strecură în patul somptuos. Era ca-n rai, îşi zise visătoare, corpul părând să i se scufunde în salteaua pufoasă. Având în vedere iadul prin care urma să treacă, Annie

decise că patul acela i se cuvenea. Se încruntă către sine.

Ce rost avusese să-i poarte de grijă lui Mitch? Doar din cauza lui se aflau amândoi în această situaţie. Ea ar fi trebuit să fie şefă la Hightower Advertising, iar Mitch ar fi trebuit să se întoarcă la computerele lui, să-şi îngrijească bronzul sau orice altceva obişnuia să *nu facă* acolo.

Ei bine, hotărî ea, amintindu-şi promisiunea făcută, de a încerca să-l cunoască mai bine, asta nu prea era în ordine. întâmplător, ştia că Micronet era una din cele 500 de companii din topul revistei Fortune. Dacă deţinea jumătate din ea, atunci nu putea fi trândavul pe care-l conturaseră articolele din ziare.

Totuşi, Annie nu dorea să dezvolte gânduri favorabile la adresa lui. Oricât de încântător ar fi fost - şi trebuia să admită că era, într-adevăr - din păcate, Mitch rămânea totuşi duşmanul. Voia să-i ia locul. Postul ei. Şi, în caz că ar fi câştigat competiţia năstruşnică concepută de unchiul lui, ar fi fost obligată s-o ia de la capăt la altă firmă. în ciuda dorinţei lui William, n-ar mai fi rămas la companie dacă ar fi pierdut înfruntarea. I-ar fi fost mult prea greu. Oftă adânc, înfiorată, şi-şi dori să nu se ajungă acolo.

Atâta vreme cât se supraveghea în privinţa lui Mitch, toate aveau să meargă. Convinsă că cea mai bună conduită era să-l ignore, îşi jură că aşa va proceda. Sigur, urma să fie greu, dar fusese obligată să facă şi lucruri mai dificile. A-l ignora pe Mitch avea

să fie, prin comparaţie, floare la ureche.
***

Mitch mototoli pernuţa sub cap, murmură un blestem şi continuă să caute, fără succes, o iluzivă poziţie confortabilă. Cine-l pusese să-i spună că va dormi pe canapea? se întrebă din nou. Ce spirit pervers îi invadase trupul şi făcuse acea propunere? Al dracului să fie, dacă ştia! Poate că expresia panicată a Anniei, privirea aceea de căprioară hipnotizată de farurile maşinii, îi generase acea momentană nebunie. Cine putea şti?

Independent de motiv, rămânea faptul că el era cel ce se chinuia, într-un număr de contorsionist, pe canapea - nu ea. Nu. în momentul acesta, Annie se lăfăia pe un pat imens, gândit parcă pentru păcat, dormind în pace, în timp ce el va sfârşi desigur în crampe.

Imaginea Anniei, într-o învălmăşeală de cearşafuri, îi apăru brusc. Părul de culoarea cafelei, răspândit peste perna roz pal. Sânii plini, acoperiţi doar de o umbră de material străveziu. Simţind răscolirea din abdomen, Mitch blestemă din nou. Faptul că nu avea spaţiu nici pentru a se convulsiona, darămite pentru a se întoarce, nu făcea decât să-l irite şi mai mult.

Mitch îşi spuse că nu era loc pentru atracţie sexuală în această bizară înşiruire de evenimente. O astfel de tânjire după Annie Witherspoon ar fi însemnat sfârşitul pentru cariera sa la Hightower Advertising. Pe deasupra, suspecta că unchiul William i-ar fi luat scalpul. Destul Mitch, îşi

spuse. Nu te mai gândi la ea. Uită că se află în camera cealaltă, la doar câţiva metri depărtare.

Suspină sub inutilitatea acelei comenzi. A-şi impune să nu se mai gândească la Annie ca femeie era ca şi cum i-ar fi cerut unui diabetic să nu se mai gândească la dulciuri. Totuşi, îşi jurase să se ţină departe de capitolul sex cu un anumit scop. Trebuia să se concentreze asupra scopului.

Iar din ceea ce reuşise să pună cap la cap în seara aceea în timpul cinei, a-l mulţumi pe micuţul cow-boy avea să fie cel puţin la fel de dificil cu a-şi aminti mereu că Annie era inamicul. Les eschivase cu dibăcie fiecare încercare, cât de subtilă, de a afla ceva despre campania pentru Winning Wiener. Destul de suspect, de fapt.

Mitch avusese senzaţia clară că Les era mult mai interesat să facă pe peţitoarea decât să realizeze o campanie publicitară bună pentru hot dog. Se gândise să discute problema cu Annie, dar renunţase. Nu avea nici o dovadă, doar un fel de presimţire. Se îndoia că Annie s-ar fi încrezut în instinctul lui - la dracu, ar fi putut chiar să-i spună lui Les. Şi, ce-ar fi realizat?

încercă din nou, în zadar, să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, apoi se resemnă cu faptul că lucrul n-avea să se întâmple pe această mobilă de păpuşi. Oftă şi îşi trecu o mână prin păr. Ştia că trebuie să se odihnească bine fiindcă avea premoniţia că va trebui să se scoale foarte devreme. Cu acest gând, reuşi să se prăvălească într-un somn chinuit.

Dimineaţa de marţi îşi făcu apariţia mult prea

devreme ca să fie pe gustul lui Mitch. între nefericita canapea şi visele populate de Annie, reuşise să se odihnească prea puţin. Tresărind de durere, deschise un ochi şi îşi frecă faţa aspră cu o mână. Până şi acea minimă deplasare îi provoca o durere agonizantă, propagată în toţi muşchii - mai ales cei ai spatelui, observă el cu amărăciune. Inspiră adânc şi se ridică greu, înghiţindu-şi înjurăturile care-i stăteau pe buze.

Şchiopătă prin casa tăcută - fără îndoială că Annie dormea încă liniştită - iritarea crescând în el. De ce acceptase una ca asta? Nu doar canapeaua. întreaga afacere cu întrecerea aceea ridicolă. Deşi îşi vânduse partea din Micronet, putea încă face programare. Ar fi putut iniţia o companie absolut nouă. Adevărat, şi-ar fi dorit să se întoarcă la Hightower Advertising, să pună şi el umărul la afacerea familiei, care era mai vârstnică decât el. Ar fi fost grozav să fie părtaş la aşa ceva. Dar merita oare atâtea neplăceri?

Mitch intră în baie şi ezită să aprindă lumina. Nu era necesar s-o trezească pe „frumoasa din pădurea adormită“, îşi spuse el cu grosolănie. După ce-şi rezolvă necesităţile fiziologice, se duse la duş şi potrivi robineţii la o temperatură susceptibilă să-i relaxeze muşchii îndureraţi. Peste câteva secunde, îşi scoase chiloţii şi intră sub ploaia fierbinte. Jeturile puternice reuşiră destul de repede să-i îndepărtreze nodurile dureroase, dar îi lăsară intactă tensiunea din minte.

De cele mai multe ori, Mitch se considera un tip relaxat, cu umor. Şi cu toate astea, o singură zi petrecută în compania Anniei Witherspoon şi o

noapte pe o canapea incomodă îi schimbaseră profund dispoziţia. în loc să cerceteze în sine în căutarea motivelor, preferă să arunce imediat întreaga vină asupra Anniei. Dacă ea i-ar fi acceptat revenirea la firmă fără să-l conteste, îşi imagina că atunci William i-ar fi predat pur şi simplu ştafeta. în mod clar, ea n-o făcuse. Şi avusese suficientă influenţă asupra unchiului pentru a-şi deschide propriile şanse la ceea ce de drept ar fi fost postul lui.

Cu o răsucire nervoasă, Mitch opri apa şi îşi sprijini fruntea de peretele faianţat. Nu-i era de nici un ajutor că, în loc să caute posibilităţi de a o întrece pe Annie, nu se putea gândi decât la un eventual sărut. Să aibă acele buze sarcastice, frumoase, sub apăsarea propriei guri până ce ar fi gemut. Aseară, când se întorseseră, fusese pe punctul de a o săruta pe verandă. O clipă, comunicaseră. Simţise asta cu siguranţă. Nu putea pricepe motivele acestei atracţii.

La dracu, cea mai mare parte din timp fusese mofturoasă, insultătoare şi pusă pe harţă. Buzele lui Mitch schiţară parţial un zâmbet. Nu prea erau calităţile pe care le căuta la o parteneră de aşternut. Aşa că ce anume o făcea diferită? Ce o făcea atât de ...

Un sunet îi întrerupse şirul gândurilor. înainte de a avea vreme să înţeleagă ce-l provocase, perdeaua se dădu în lături, inundându-l cu un val de aer rece.

- Ce mama dracului, murmură el, apoi se opri pentru că-şi pierduse abilitatea de a vorbi coerent.

Era Annie, goală.

Minunată, dezbrăcată. Mitch clipi şi încărcă

imaginea în memorie, pentru studiu ulterior. într-o nanosecundă, privirea lui scană apariţia perfectă. Sâni obraznici cu sfârcuri rozalii, talie subţire, şolduri splendide, un cuibuşor de peri cârlionţaţi şi picioare lungi bine conturate. Aproape fără efort, îşi imaginã fiecare din aceste părţi potrivindu-se de minune în palmele sale. Se închipui prins între acele coapse, picioarele ei încercuindu-i talia. Sângele i se adună în abdomen, provocându-i o reacţie instantanee.

Gura Anniei se deschidea şi se închidea până ce, în cele din urmă, un ţipăt care-ţi îngheţa sângele în vine reuşi să evadeze. Smulse perdeaua duşului şi se înfăşură în ea.

- Ce naiba faci aici? zise ea pe un ton ascuţit.

Mitch nu făcu nici o tentativă de a se acoperi.

- Duş.

- Cu apa oprită? ţipă ea, neîncrezătoare. Nu poate fi cine ştie ce eficient în felul ăsta. Deodată, ochii i se îngustară iar privirea îi coborî spre talia lui. Obrajii, deja împurpuraţi, deveniră roşii. Gura ei formă un „O“ perfect.

- Ah ... ah .tocmai te ... te ... înghiţi în sec şi-l privi din nou.

înainte ca Mitch să priceapă la ce se gândise ea, Annie îşi înhăţă halatul şi ieşi ca o furtună din baie. La fel de stânjenit pe cât era de scandalizat de supoziţie, Mitch se înfăşură rapid într-un prosop şi ieşi după ea.

- Nu, nu făceam aşa ceva, strigă el energic. O găsi în camera ei şi o privi în faţă. Nu făceam ... ceea ce ţi-ai închipuit tu.

Pe figura ei se întipărise un zâmbet amuzat.

- Uite ce-i, Mitch, îmi cer iertare că am intrat peste tine. Eu, de obicei, prefer să-mi încep ziua cu o cană de cafea, dar ... Fiecare cu gustul lui. Zâmbind înnebunitor, se întoarse şi începu să facă patul.

- Făceam un duş, afirmă el din nou, printre dinţii încleştaţi.

Ea ridică din umeri a nepăsare.

- Sigur. Poţi să-i spui şi duş. Mie nu-mi pasă.

Mitch porni în urmărirea ei.

- îi zic duş fiindcă asta era. N-am mai făcut ce sugerezi tu de când eram un adolescent cu coşuri pe faţă care n-avea parte de femei.

Annie slobozi un suspin .

- Nu trebuie să mă convingi pe mine. Nici să mă impresionezi. Este un . lucru foarte normal, natural. N-ai de ce să te simţi ruşinat.

Mitch zâmbi, deşi fără umor.

- Asta să însemne că şi tu o faci?

Culoarea dispăru parţial de pe figura ei, pentru ca imediat să revină, anunţându-i mânia.

- Nu discutam despre mine şi despre ... nevoile mele sexuale.

- Dar acum discutăm.

- Nu, n-o facem, oftă ea cu nerăbdare.

- Bine, zise el. N-o să vorbim despre asta. Rânji. Dar, cred că eşti. Impresionată, vreau să spun.

Ochii ei se rotunjiră, însă râsul îi păru lui Mitch cam forţat.

- Nu prea, zise ea. De loc. Ştiu că nu crezi, domnule Hightower, dar unele membre ale sexului slab nu te găsesc irezistibil.

Mitch mai făcu un pas, scurtând distanţa dintre ei la numai câţiva centimetri.

- Chiar aşa să fie? Şi pretinzi că faci parte din acea categorie? Văzuse cum îl privise, cum îl evaluase, aşa că ştia că era o minciună sfruntată. Un val de satisfacţie masculină îi pulsă prin vene. Pe Annie n-o interesa atracţia sexuală mai puţin decât îl interesa pe el.

- Chiar aşa, spuse ea ridicând sfidător bărbia.

- Atunci, dovedeşte.

- Să d-dovedesc? se bâlbâi ea.

- Da.

- Cum?

- Sărută-mă.

Annie îşi umezi buzele.

- Să te sărut?

- Da, ştii tu, atunci când un bărbat şi o femeie îşi împreunează buzele, când se degustă unul pe celălalt ...

- Ştiu ce-i acela un sărut, îl întrerupse nerăbdătoare, în stilul ei specific. Doar că nu pricep de ce-ar trebui să te sărut ca să arăt că nu te găsesc irezistibil.

- Dacă spui că nu eşti impresionată sau atrasă de mine, atunci de ce nu? o provocă Mitch. Aşteptă o clipă, oftă dramatic şi se îndepărtă de ea. Vezi, am dreptate, altfel n-ai fi ezitat să-mi demonstrezi că mă înşel.

Abia făcuse un pas, când Annie îl prinse de braţ şi-l întoarse cu faţa spre ea. înainte de a putea inspira, buzele ei le striveau pe ale lui.

Sărutul era moale şi dulce ... şi plin de dorinţă, îşi spuse Mitch, în timp ce ea îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui. îi simţea sânii tari şi plini lipiţi de pieptul lui şi-i savură geamătul erotic. Auzi un alt sunet gutural şi fu surprins să constate că provenea din propriul gâtlej. Mâinile ei i se încurcară în părul încă umed de pe ceafă, provocându-i un nou fior.

Deodată, se opri şi se îndepărtă de el. Partea din faţă a halatului ei de mătase era udă în locul în care fusese în contact cu pielea lui, furnizându-i o altă imagine innebunitoare a ceea ce văzuse cu câteva minute în urmă.

- Iată, zise ea cu răsuflarea sacadată, împingându-l afară din cameră. Nu eşti irezistibil.

Apoi îi trânti uşa în faţă.

Capitolul 6

Annie îşi şterse buzele umflate cu dosul mâinii tremurânde. Oare chiar i se aruncase în braţe? Ce-o apucase? Umilinţa adăugă încă un strat de roşeaţă pe obrajii deja purpurii. Inima ameninţa să-i sară din piept, ca rezultat al comportării scandaloase, îşi zise ea, nu din cauza sărutului. O ceruri! Nu mai simţise niciodată dorinţa de a se repezi la cineva cu buzele înainte!

Se împletici şi-şi dădu drumul într-un scaun. Ah, bărbatul acela! Neandertalianul acela nesuferit şi necioplit! îşi spuse ea furioasă. O păcălise să-l sărute! Cum reuşise? se întrebă ea, în acelaşi timp mânioasă şi admirativă. Niciodată nu-şi lăsase temperamentul să ia conducerea, cu atât mai mult să iniţieze de bunăvoie un sărut. Annie simţea că fierbe.

Faptul că fusese practic înnebunită de sărutul lui n-o ajuta cu nimic. Servea numai la a-i spori furia. Din câte îşi amintea, nici un bărbat n-o mai adusese în starea de a i se înmuia picioarele.

Sau de a tremura.

Dar, nici n-avusese vreodată privilegiul de a mai vedea pe cineva atât de bine făcut. Mintea ei rechemă imaginea şi îşi pierdu din nou suflul.

îmbrăcat, Mitch era impresionant - în pielea goală era magnific. Nu avea egal.

Era, fără îndoială, etalon pentru ceea ce intenţionase Dumnezeu, atunci când crease bărbatul. Umerii musculoşi foarte largi, pectorali sculpturali, acoperiţi de o perie de păr negru subţiindu-se în jos pe stomacul plat până la ... spre ...

- Annie înghiţi în sec înfiorându-se - spre celelalte aspecte frapante ale anatomiei sale impecabile. Niciodată nu fusese atât de atrasă de ideea de a se vârî în pat cu inamicul. Acea unică privire fusese suficientă pentru a o determina să uite de Hightower Advertising şi să-şi aducă aminte că era femeie.

Pentru scurtul moment în care stătuse în braţele lui, Annie se simţise ca şi când i-ar fi curs şampanie prin vene, senzaţie care-i plăcuse. Enorm.

Totuşi, nu-şi putea permite să-i cedeze lui Mitch. Nu avea nici timp şi nici nu-şi putea asuma riscul. Apoi, oricât de frumos, oricât de fermecător şi priceput în arta seducţiei ar fi fost, Mitch rămânea inamicul. Expiră resemnată. Nu-i putea permite s-o distrag'.

OK, Annie, e vremea să-ţi revii, îşi spuse ea. Amândoi erau aşteptaţi la atelierul de producţie - se uită la ceasul de pe noptieră - peste mai puţin de o oră. Mulţumită lui Mitch şi ciudatelor lui obiceiuri în baie, pierduse mai bine de un sfert de ceas. Avea nevoie de jumătatea ei de oră de dimineaţă, în care să mediteze la o cafea şi să-şi planifice strategia zilei, pentru a scăpa de proasta dispoziţie deoarece, inevitabil, se trezea indispusă. Neplăcut, dar adevărat. Ce-ar fi putut să spună? Nu-i plăceau dimineţile.

Regreta deficienţa de personalitate, dar constatase că n-avea ce face în privinţa asta. Prin încercări, descoperise o modalitate de a elimina defectul şi o respectase cu stricteţe - până astăzi. încercase să facă un duş şi, în loc de asta, dăduse peste Mitch. Şi-l sărutase, adăugă o voce interioară

răutăcioasă.

Ochii i se îngustară, se ridică şi îşi smuci sălbatic cordonul halatului. Ei bine, îşi zise încă excitată şi supărată, Mitch va trebui să suporte consecinţele. Zâmbi. Dar poate că deja le suporta, argumentă ea amintindu-şi opiniile pe care le lansase privind obiceiurile lui matinale.

***

- Dacă voi fi nevoită să mai suport casca asta numai încă un minut, am să urlu, îşi şopti Annie în barbă, pe când încheiau turul de prezentare - relativ dezgustător - al atelierului de producţie.

Dacă ar fi fost obligat să-i mai asculte lamentările încă o dată, îşi zise Mitch pe tăcute, el va fi cel ce va urla. La dracu, niciodată nu cunoscuse o femeie mai dezagreabilă! Uimitor că aceleaşi buze de viperă fuseseră capabile să-l farmece azi dimineaţă. Mitch rememora intensitatea sărutului. Toate comentariile ei neplăcute, toate insultele, nu fuseseră capabile să-i diminueze plăcerea.

în ciuda acelei dispoziţii acre, o dorea.

Nu înţelesese de ce - şi probabil că niciodată n-o va face - şi punea faptul pe seama unei dorinţe autodistructive, fiindcă, sigur, avea să-l dea gata. Nu numai că întrupa tot ceea ce nu-i plăcea la o femeie, dar stătea între el şi drepturile sale înnăscute. Cum de o mai putea dori?

- ... şi cu asta basta, tocmai spunea Ed Morris, directorul atelierului. După ce crenvurştii sunt afumaţi, îi spălăm cu apă rece şi-i împachetăm. Apoi sunt trimişi la „distribuţie“, unde sunt pregătiţi pentru

supermarketuri. Vreo întrebare? Ed strănută şi-şi trase pantalonii în sus. Domnul Peters mi-a spus să mă asigur că aţi aflat întreaga poveste a cârnăciorilor şi că aţi înţeles toate aspectele procesului tehnologic.

Ed - care, în mod ciudat, avea aspect de căţeluş cu picioare scurte - făcuse, de data asta, o treabă excelentă. Cinstit vorbind, Mitch aflase desapre hot dog mai multe decât i-ar fi plăcut să ştie. Figura frumoasă a Anniei, actualmente distorsionat-încruntată, stătea mărturie faptului că şi ea simţea acelaşi lucru.

- Nu, mulţumesc Ed, spuse Mitch. Cred că avem tot ce e necesar pentru a da campaniei ăsteia o perspectivă reală. îţi mulţumim pentru timpul acordat.

- Mă bucur că v-am fost de folos, răspunse Ed. Anunţaţi-mă dacă vă mai pot ajuta cu ceva. Cu asta, adeptul cârnăciorilor îi scăpă de căştile de protecţie şi-i părăsi.

De îndată ce fu suficient de departe, Annie dădu drumul unui suspin teatral de uşurare.

- Uf! se înfioră ea. Gata. Din momentul ăsta, sunt, în mod oficial, vegetariană. îşi aranjă părul cu mâna, apoi pivotă pe călcâie şi se îndreptă spre maşina pe care le-o pusese la dispoziţie Les.

Mitch îi urmări posteriorul în formă de inimioară în timp ce se îndepărta. Asta era partea ei cea mai bună, cugetă el supărat, dar zâmbi totuşi. îi deschise portiera, apoi ocoli maşina şi se instală în spatele volanului.

- Deci, să presupun că nu-ţi mai este foame?

- Ba, de fapt, îmi cam este. Astăzi dimineaţă am sărit peste micul dejun, spuse ea sec şi-l fixă cu o privire sugestivă. Mitch scutură din cap şi zâmbi pentru sine.

Fabrica de ambalare era la numai câţiva kilometri în afara oraşului, aşa că opriră la o cantină, în periferie. Spre liniştea lui, Annie îşi limită bombănelile şi păru să se înveselească pe măsură ce mâncau. Declaraţiile de intenţie anterioare, privind trecerea la vegetarianism, rămăseseră valabile doar pe parcursul drumului, observă Mitch urmărind-o cum devora cu entuziasm un „cheeseburger“.

- Cine şi-ar fi putut imagina că la fabricarea cârnăciorilor intră atâta planificare, se minună ea, mestecând pe gânduri.

Mitch îşi mormăi aprobarea dând peste cap paharul de băutură răcoritoare.

- Aşa-i. Niciodată nu voi mai putea privi la fel un hot dog.

- Hm. Eu n-o să mă mai uit niciodată la un hot dog, punct, spuse ea rostogolindu-şi ochii.

Mitch chicoti uşurat că, deocamdată, păreau să se înţeleagă.

- Les îşi cam ia în serios afacerile cu carne, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, buzele schiţându-i un zâmbet timid. îşi împreună degetele, proptindu-şi bărbia.

- Aşa s-ar spune. Les nu crede în jumătăţi de măsură ... cum sunt sigură că ai dedus şi din îmbrăcămintea pe care o poartă, adăugă ea cu o

grimasă şireată.

Da, ştia. Aseară, după cină, Les pomenise despre un costum special pentru el. Dorea să-i ofere un nou aspect. Cinstit vorbind, Mitch, deşi îl admira pe micul cow-boy, n-avea nici o intenţie de a-i primi sfaturile în privinţa modei. Stilul său în materie de croitorie putea fi descris doar de un amestec între gusturile unui arici şi ale lui Elvis, în perioada târzie. Ridică din umeri. Mai iute ar fi acceptat o operaţie fără anestezie.

Annie râse; un chicot sexy, gutural, care, pe moment, îl făcu să uite de îmbrăcăminte.

- Să înţeleg că nu eşti prea entuziasmat de combinaţiile sintetic-mătase-strasuri?

- Prefer Armani, răspunse el pe acelaşi ton.

Annie îl studie o vreme. Privirile li se întâlniră.

- Ciudat, se minună ea, te-aş fi luat drept adeptul blugilor şi tricourilor. Ciudat, şi totuşi .

Se scutură şi mai luă un cartof pai din farfurie.

Mitch simţi că zâmbetul îi păleşte şi speră ca ea să nu fi observat. Nu ştia de ce, faptul că Annie îl catalogase astfel îl jena. într-adevăr, prefera blugii costumelor; totuşi, aceştia nu prea cadrau cu prestanţa unei companii. Şi, deoarece trebuia să se adapteze, Mitch îşi propusese să se alinieze „uniformei“. Numai de n-ar fi fost atât de .

- O! Zise Annie deodată, cuprinsă de o bruscă inspiraţie. Căută în poşetă şi scoase un carneţel şi un creion, apoi începu să noteze ceva cu repeziciune.

Mitch se încruntă, suspicios.

- Ce-i? întrebă el.

Annie ridică privirea şi zâmbi misterios.

- Tocmai mi-a venit o idee.

Grozav, îşi spuse el, deranjat. în timp ce el deplângea pierderea costumelor Levis, Annie continua să lucreze. Să i-o ia înainte. Să-şi apropie câştigarea acelui concurs stupid.

Annie închise pixul şi carneţelul iar apoi, ca pentru a-i spori nemulţumirea, suspină satisfăcută.

- Ştii, Mitch, poate că Les are dreptate cu tururile astea. Ce mai avem pe agendă?

Primul lui imbold fu să-şi scoată propriul carneţel şi să simuleze la rândul lui o inspiraţie de moment. Era însă o reacţie mult prea copilăroasă şi, foarte probabil, ea şi-ar fi dat seama. Ar fi dedus, de asemenea, că-l enervase cu mica ei stratagemă, iar asta nu trebuia să se întâmple. Aşa că, în loc s-o anunţe că tocmai înregistrase o lovitură directă, se mulţumi să zâmbească şi s-o aprobe.

- Atelierul de distribuire, îi comunică el terminându-şi băutura. Eşti gata?

- Nerăbdătoare, ciripi ea.

Mitch o aşteptă să iasă din separeu - o curtoazie care-i fu răsplătită. Din poziţia lui, putu să-i vadă umflăturile sânilor prin decolteul bluzei galben-pal. Purta o fustă lungă de aceeaşi culoare untoasă, nuanţă care o prindea deosebit de bine. De fapt, astfel îmbrăcată, cu părul minunat, lung şi negru, într-o dezordine provocator-căutată, Annie arăta incredibil de feminină şi absolut minunată.

Ceea ce era foarte rău, deoarece Mitch ştia că sub aparenţa angelică se ascundea o diavoliţă.

Spre maxima sa iritare, bărbatul din el găsea acea revelaţie ca deosebit de incitantă. Dezgustat, o urmă spre maşină.

Aproape ajunseseră când ea se opri.

- Dacă nu te superi, aş dori să conduc eu.

Era, în mod clar, o altă faţetă a personalităţii ei dominatoare, îşi zise Mitch aruncându-i cheile.

- Deloc, scutură el din cap.

Annie se aşeză pe-ndelete în scaunul şoferului şi, spre consternarea lui, îşi refăcu grijulie buzele cu ruj înainte de a ieşi din parcare.

- încotro? întrebă ea.

Mitch consultă harta şi-i furniză informaţia. Abia parcurseseră câţiva kilometri, când îl anunţă că trebuia să meargă la toaletă. Mitch îşi reprimă imboldul de a o întreba de ce nu făcuse asta la cantină - ea conducea şi-i cunoştea temperamentul. Numai cineva nerăbdător să moară ar fi înfuriat-o în acel moment.

Annie îşi luă portofelul din poşetă şi ieşi grăbită din maşină. Se întoarse spre magazinul de mărunţişuri, apoi se opri şi-şi vârî capul pe fereastra portierei. Strălucitorul soare de Texas o lumina din spate, împrumutându-i o aură care-l gâtui pe Mitch.

- Ai nevoie de ceva? întrebă ea.

Da, şi-ar fi dorit ceva. Pe ea o dorea. Pe un pat, zvârcolindu-se sub el . şi ar mai fi vrut să ştie ce scrisese în blestematul acela de carneţel. îşi drese glasul.

- Nu, mulţumesc.

De îndată ce dispăru în magazin, privirea lui se

fixă asupra poşetei. Un colţ al carneţelului se iţea prin fermoarul întredeschis. îl mâncau degetele. Nu, îşi spuse el. Să tragă cu ochiul ar fi echivalat cu un furt. N-ar fi fost deloc etic. La dracu. Ca şi când n-ar fi avut deja suficiente probleme? Scutură din cap. Las-o baltă! Oricare ar fi fost ideea ei, nu putea fi mai bună ca a lui.

Privi cu nervozitate spre magazin, apoi din nou spre carneţel. Păruse extrem de entuziastă. Chiar prea entuziastă. încerca probabil să-l aţâţe şi reuşise.

Dar dacă nu acesta fusese motivul? Ce putuse oare descoperi în acel atelier de producţie a carnii de vită, care să-i declanşeze imaginaţia? Nimic valoros, se linişti el din nou. Nu se va uita în carnet.

N-o va face.

Răsuflă zgomotos. Nu se îndoia că Annie ar fi făcut-o. Dacă ar fi schimbat locurile, ea n-ar fi ezitat să scoată carnetul şi să-i frunzărească paginile, în mai puţin timp decât pierduse el cu acele procese de conştiinţă. Annie cea fără de scrupule ar fi luat-o ca pe o şansă, nesperată, de a-l depăşi.

Acesta fu argumentul pe care-l folosi pentru a-şi linişti conştiinţa, pe când sustrăgea carneţelul din poşetă. O privire rapidă îi confirmă că Annie nu ieşise încă din magazin. După o nouă privire împrejur, deschise repede carnetul, căutând pagina.

Clipi siderat, apoi îi reciti „marea idee“. Nu o singură dată, nu de două ori ci de trei ori, îşi notase, cu litere cursive, genialul gând.

„Enervează-l pe Mitch. “

Simţind că fierbe, puse la loc, în poşetă, mica

agendă. Ei bine, reuşise cu brio. Murmură un blestem şi îşi trecu mâna prin păr. O mişcare în interiorul magazinului îi captă atenţia. Annie stătea la tejghea, sporovăind cu vânzătorul de parcă n-ar fi avut nimic de făcut. Ca şi când n-ar fi aşteptat-o nimeni în maşină. Frustrarea îl măcina, determinându-i un tremur în degete. Cum reuşea acea femeiuşcă să-l înfurie în asemenea hal?

Poate că venise timpul ca Annie să primească o doză din propriul medicament. Lipsurile lui în domeniul actoricesc puteau fi uşor compensate cu puţină imaginaţie.

Tin-te tare, Annie, îşi zise Mitch. Tocmai l-ai provocat pe marele maestru.

Annie se lăsă să alunece în apa fierbinte, înspumată, gemând de plăcere. Toată activitatea acelei zile, începând cu duşul ratat de dimineaţă, continuând cu excursiile la diferitele instalaţii, o extenuase. Les îi invitase la cină, dar ei deciseseră că ar fi fost mai bine să nu accepte invitaţia. în afară de asta, o parte din familia lui Les îşi făcuse apariţia, iar ei nu voiau să deranjeze. Mitch se oferise să gătească şi Annie se refugiase în cadă pentru a încerca să-şi pună gândurile în ordine. Şi pentru a se desfăta.

Un zâmbet răutăcios îi apăru pe buze şi aproape izbucni în râs. Mitch fusese foarte preocupat după acea stratagemă tip „am o idee!“. Nu spusese nimic. Era un individ prea stăpânit pentru una ca asta. Totuşi, încruntarea, cuplată cu proasta dispoziţie afişată tot restul zilei, era edificatoare. Abandonase orice încercare de conversaţie politicoasă şi, în

general, o ignorase.

Acum însă, aproape că-şi regreta viclenia. în timpul prânzului, uitase inexplicabil că Mitch era adversarul. îi plăcuse senzaţia de camaraderie şi simţise că între ei se forma o punte de legătură. O legătură ce depăşea simplul aspect fizic. Care evoca acele senzaţii nervoase ce nu se lasă explorate sau analizate.

Totuşi, nu se putea opri să se gândească. Pentru câteva secunde, era convinsă că-l zărise pe adevăratul Mitch Hightower. Nu acel strălucitor play-boy care se arăta în ochii lumii, ci omul de dedesubt. Şi rămăsese foarte intrigată.

Apoi îşi amintise cine era Mitch şi ce căutau acolo iar momentul de reverie se încheiase. Rememorarea modului în care o păcălise să-l sărute, împiedică orice altă mustrare de conştiinţă.

Ştiuse, de cum îl văzuse, că era atrasă spre el. Părul ca pana corbului şi ochii aceia albaştri, clari, constituiau o combinaţie ucigătoare. Era construit dumnezeieşte, iar ea nu avusese nici o şansă. Atracţia fizică era desigur supărătoare, dar o putea suporta. înţelegea atracţia sexuală.

Celelalte faţete o îngrijorau - atracţia intelectuală şi emoţională. Nu mai avusese asemenea legături în ...

Niciodată. Annie pricepu deodată că acesta era un motiv în plus să-şi păstreze cumpătul. Obţinerea acestui contract şi implicit a poziţiei de director executiv la Hightower Advertising constituiau principalele obiective. Nu putea permite ca ceva atât

de prostesc, cum era atracţia faţă de Mitch, să-i stea în cale.

Utilizând degetele de la picior, încreţite de statul în apă, Annie impinse dopul de pe scurgere şi se pregăti, fără tragere de inimă, să iasă din cadă. îşi mai permise un moment de relaxare, cu spatele sprijinit de peretele căzii şi îşi imagină că problemele ei se scurgeau o dată cu apa, una câte una. Nu se mai afla în Texas, împreună cu Mitch. Nu mai concura pentru un post. Nu mai ... *reuşea să iasă!*

încercă să se aplece înainte, însă nu reuşi. Ochii i se măriră. Se foi încoace şi încolo, fără succes. Spinarea i se lipise de peretele căzii, acum pe jumătate golită, din motive care-i scăpau. O cuprinse panica. Se zvârcoli din nou, de astă dată cu suficientă forţă pentru a arunca apă peste marginea căzii.

- Ah, nu, murmură ea, îngrozită, continuând să se zbată fără efect. Era lipită. Dar, cum să fie posibil aşa ceva? N-ar fi trebuit ca una ca asta să nu se poată întâmpla? Nu era normal ca oamenii să rămână lipiţi de cadă. O, nu! Alt val de apă ateriză pe pardoseală.

O ciocănitură răsună la uşă, întrerupându-i zbaterile inutile.

- Annie, supa-i pe masă.

înţepeni.

- O-OK, Mitch. Sunt gata într-un minut.

Urmă o tăcere. Apoi:

-Toate sunt în bună regulă, acolo? Am auzit apa căzând pe jos.

Deturnată pe moment de la problema prezentă, Annie se

încruntă. Ce naiba făcea Mitch? Stătea în faţa uşii trăgând cu urechea?

- în regulă Mitch. Obişnuiesc să fac mult zgomot când mă îmbăiez, improviză ea. Lasă-mă.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură, la dracu! izbucni ea. Acum, pleacă!

Un nou sunet, ca de ventuză smulsă, răsună pe când Annie încercă iar să se elibereze.

- Ce-a fost asta? întrebă Mitch, suspicios.

Privirea ei se întoarse spre uşă. Nu-i spusese să plece?

- Nimic. Pleacă, mârâi ea, dorind cu disperare să fie lăsată în pace.

- Asta nu se cheamă „nimic“, răspunse Mitch. S-a întâmplat ceva. Eşti acolo de mai mult de o oră.

- Mitch, mormăi Annie, te avertizez. Lasă-mă-n pace!

- Intru, zise el.

- Nu! Zgomotul de ventuză răsună din nou.

Uşa se deschise şi Mitch apăru în prag.

Mâinile ei se repeziră în sus să-şi acopere sânii, împrăştiind un norişor de picuri în preajmă.

- Ieşi afară!

Mitch o privi curios.

- De ce stai aşa?

Acum, umilirea era completă, se resemnă ea. Nu numai c-o văzuse în costumul Evei de dimineaţă, dar acum era martor la acea situaţie stânjenitoare. Măcar spuma acoperea încă toate părţile intime.

- Fiindcă nu reuşesc să mă ridic, izbucni ea.

- Nu poţi să te ridici?

Să fi fost ecoul?

- Chiar aşa. M-am lipit.

Mitch o privi ciudat.

- Cum anume te-ai lipit?

- M-am lipit, zise ea nerăbdătoare. Spinarea. Se pare că m-am aşezat în aşa fel încât s-a format un spaţiu ermetic între mine şi peretele căzii. Nu reuşesc să mă desprind.

Buzele lui se schimonosiră.

- Să nu-ndrăzneşti să râzi, îl avertiză Annie. Nu-i de loc amuzant.

Mitch îşi lăsă capul pe spate şi hohoti spre tavan.

- Din partea asta aşa se vede.

Foindu-se de enervare şi stânjeneală, Annie îl fixă cu o privire nimicitoare.

- Dacă n-ai de gând să mă ajuţi, atunci ieşi afară!

Mitch îşi încrucişă braţele peste pieptul impresionant şi se legănă pe călcâie. Mulţumirea de sine i se întipări pe figura iritant de frumoasă.

- Ciudat, comentă el, nu-mi amintesc să-mi fi cerut ajutorul.

Aştepta să fie rugat? Hm! Nu în viaţa asta! Va sta acolo până
ce se va evapora toată spuma de pe trupul ei. Ceea ce, pricepu ea deodată, n-avea să mai dureze cine ştie cât. învelitoarea ei înspumată se micşora văzând cu ochii.

- Asta, fiindcă n-am făcut-o, zise ea cu şiretenie. Iartă-mă că te-am confundat cu un cavaler.

Colţul gurii i se ridică într-un zâmbet sexy şi o

învălui cu o privire lungă, plină de regrete, capabilă să topească fiecare bob de spumă de pe trupul ei, oricât de persistent ar fi fost.

- Crede-mă, Annie. Dacă n-aş fi fost cavaler, n-ai mai fi singură acolo, în cadă. Ridică din umeri. îmi pare rău să te dezamăgesc, iubito, dar numai cunoaşterea faptului că între noi există numai câţiva metri şi un trecător costum de spumă, mă face să ... să reacţionez ca un bărbat. Peste încă un minut, va fi extrem de greu pentru mine să-ţi mai dau ajutor. A venit vremea să te hotărăşti. Vrei sau nu să te ajut?

- D-da, se bâlbâi Annie, luptând să-şi stăpânească pulsul neregulat. Cu siguranţă, nu se aşteptase la acea declaraţie.

- Bun, zâmbi el. Mă bucur că am stabilit asta.

Veni lângă cadă şi se postă la spatele ei. Mirosul lui, o aromă de lemn curat, mai degrabă a propriei persoane decât provenită de pe raftul verunui magazin de parfumuri, era prea delicios să nu-l observe.

- Ei bine? Ai vreo idee? întrebă ea.

- Ah, sigur că da, răspunse Mitch cu vocea gâtuită. îşi drese glasul. Va trebui să te trag în sus pînă va ceda ceea ce te reţine.

- OK.

- Ridică braţele ca să te pot, hm, prinde. Dacă-şi ridica braţele, ar fi fost nevoită să dea drumul sânilor şi nu prea era înclinată să facă aşa ceva. Totuşi, n-avea altă soluţie. Cu părere de rău, îşi depărtă coatele de corp pentru a-i face loc.

Palmele calde ale lui Mitch pătrunseră pe sub braţe şi începură s-o tragă uşurel în sus spre libertate. Degetele mari îi atinseră sânii şi o furnicătură o străbătu oprindu-i pentru moment respiraţia.

Apoi, dintr-o dată, fu liberă. Cu spatele la Mitch, rămase în cadă, stânjenită de propria goliciune. Mitch rămase nemişcat, dar nu-i dădu imediat drumul.

- Asta a fost, spuse ea ezitant.

- Da.

- Acum, mi-ai putea da drumul.

- Aş putea.

Vocea lui joasă îi suna în ureche. Respiraţia fierbinte îi mângâia ceafa şi, mai mult decât oricând, Annie simţi o copleşitoare dorinţă de a se întoarce şi de a-l săruta. Aproape la fel de puternică precum necesitatea de a respira. Nu mai simţise vreodată un asemenea impuls, un asemenea magnetism, care nu numai că o intriga şi o atrăgea, dar o şi speria.

Apoi se întoarse. Privirile li se întâlniră. Licărul de şicanare, ce-i sălăşluia de obicei în priviri, dispăruse, fiind înlocuit de un alean intens, înţeles şi împărtăşit de ea.

- Mitch, nu cred că ...

- Bine, murmură el. Nici eu nu cred. Iată că, în sfârşit, suntem de acord. Apoi zâmbi şi-şi apropie faţa de a ei. Gustul lui, aroma, esenţa fiinţei lui îi explodară pe limbă, lăsându-i o impresie incontestabilă de ceva pentru care ar fi putut începe să tânjească.

Ultima idee, înainte ca gândurile să i se destrame,

fu că era extraordinar de plăcut să *nu* gândeşti deloc.

Capitolul 1

Din păcate, momentul nu dură prea mult. Telefonul sună, scuturând-o din starea de prostraţie indusă de pasiune. Ruşinată de comportarea ei libertină şi neglijentă, se desprinse violent de Mitch şi înhăţă un prosop.

- A fost o greşeală, zise ea respirând apăsat.

- Dar ...

- Dar nimic, îl întrerupse Annie pe deconcertatul Mitch. Cu obrajii în flăcări, se înfăşură în prosop şi ieşi din cadă. Ce se întâmplase cu ea? De ce nu se putea reţine lângă tipul ăsta? Uite ce-i, de îndată ce mă îmbrac va trebui să avem o discuţie despre - îşi mişcă braţele între ei - ce s-a întâmplat. Aşa nu mă pot descurca. Cel puţin, nu acum.

Şi cu asta, Annie se întoarse brusc şi porni spre uşă, hotărâtă să-şi facă ieşirea din scenă scurt dar demn.

Şi ar fi reuşit, dacă nu i-ar fi apărut în cale o băltoacă de apă înspumată. Picioarele îi zburară de sub ea şi, cu sunetul rezonant al pielii goale lovind o suprafaţă umedă, posteriorul ei atinse pardoseala, iar ea alunecă precum o torpilă umană până la uşă. Annie rămase într-o tăcere ireală care deşi părea a fi durat ore întregi nu depăşise câteva secunde.

Apoi îşi dori să moară.

în starea aceea de absolută umilire, îi veni în minte că fundul şi coapsele îi erau la fel de roşii ca obrajii. Ambele o dureau insuportabil. în spate, Mitch îşi înăbuşi un chicot, apoi îşi drese glasul.

- Hm, Annie .

Fără să se întoarcă, Annie ridică o mână pentru a-i opri comentariile.

- Te rog, Mitch, zise ea învinsă, nu te mai oferi să mă ajuţi. Sunt şi aşa destul de umilită. A mă ajuta - din nou - ar adăuga la răni şi insulta.

-A ... voiam doar să spun că trebuie să ajung la telefon, iar tu blochezi uşa.

- Ah, ridică ea din umeri.

- Aş fi totuşi fericit să-ţi pot fi de folos, adăugă el.

Annie scutură din cap.

- Nu, mulţumesc.

Nu se mişca. Era doar vag conştientă că telefonul continua să sune. După un moment, Mitch veni mai aproape şi păşi ciudat peste ea.

- Ah, scuză-mă, zise el plat. Aştept un telefon.

Annie îl urmări zbughind-o pe coridor şi smulgând receptorul. După ce dădu colţul, se adună de pe jos cu greutate, şchiopătă de-a lungul coridorului şi rezistă tentaţiei de a scoase un geamăt prelung.

Dacă Mitch se aşteptase s-o vadă apărând din cameră docilă şi resemnată, după recenta aversă de neplăceri, se înşelase amarnic. Din fericire, nu era suficient de inconştient încât să aştepte reacţii previzibile din partea Anniei.

După numai câteva minute de la prăpădul din baie, ea reveni din cameră cu spinarea verticală şi bărbia în vânt - la fel de frumoasă, observă el cu o scânteie de iritare. Cu carnetul şi creionul în mână, veni şi se postă în faţa lui. Avea încă părul ridicat, iar câteva şuviţe ude îi atârnau pe ceafa albă. îmbrăcase

un costum lung de bumbac sperând probabil să-i calmeze pornirile. Nu reuşise. Imaginea Anniei, mătăsoasă, împurpurată şi acoperită cu spumă de baie, era o apariţie pe care urma s-o poarte cu sine până-n mormânt.

Un motiv în plus de a se apuca de treabă înainte de a face vreo prostie - ca de exemplu s-o seducă.

- Trebuie să-ţi vorbesc, anunţă ea înţepat.

Zâmbind, Mitch arătă spre receptorul telefonului, în acel moment prins între umăr şi obraz.

- Termin imediat.

- Trebuie să vorbim acum.

Ridicând un deget, Mitch continuă să zâmbească.

- Da, da, John, te aud. Grozav! Afectă o mulţumire misterioasă, şi lărgi cu o gradaţie zâmbetul. Asta-i minunat. Eşti tare, John! Ştiam că mă pot baza pe tine, zise el cântat. Bine. Aşa vom face. Transmite-mi detaliile prin E-mail, iar restul în anexă. O să văd despre ce-i vorba şi am să te contactez mâine dimineaţă. îţi mulţumesc din nou. Şi nu uita să verifici ce am discutat, din punct de vedere al licenţei. OK. Pa.

încheie convorbirea privind pe furiş spre Annie. Pe figura ei frumoasă apăruse o grimasă încruntată, care-i trasa o cută deasupra sprâncenelor. Mitch avu imboldul de a întinde mâna ca s-o netezească. Nu îndrăzni.

Având în vedere genul de competiţie la care participau, Will le repartizase câte un colectiv cu care să lucreze. Ar fi fost de nedorit ca vreun colaborator

să scape vreo informaţie vitală despre campania adversarului, din greşeală - sau chiar voit. Ca urmare, se formaseră două echipe, iar John era principalul colaborator al lui Mitch.

Annie inspiră profund, deschise gura pentru a spune ceva - probabil nu foarte drăguţ, îşi zise Mitch - apoi o închise brusc. Obsrvându-i efeorturile de a se stăpâni, Mitch îşi înfrână cu greu zâmbetul.

în cele din urmă, Annie se reculese suficient pentru a vorbi.

- Trebuie să vorbim despre, hm ... îşi agită un braţ între ei ... asta.

- Despre atracţie? completă el doritor să ajute.

- Mai degrabă distragere, replică ea răstit. Orice ar fi. Oftă. Uite ce-i, Mitch, amândoi suntem conştienţi că nu va merge. Suntem diferiţi şi, ... pur şi simplu nu va merge. Vom fi colegi. Relaţia dintre noi este tensionată la maximum. Dacă o tulburăm şi mai mult în felul ăsta, continuă ea, cred că facem o mare greşeală. Se opri din discursul dezlânat - ceea ce lui i se păru foarte normal - şi-i aruncă o privire imploratoare. înţelegi ce încerc să spun?

Da, înţelegea, şi de asemenea ştia că ea avea dreptate. Totuşi, i-ar fi plăcut ca el să fi fost acela care să aducă argumentul şi să demonstreze că ea era cea care-l înfruntase şi-l deranjase, împotriva logicii. Aşa că, în loc s-o aprobe, decise să-i gea ghes. Era o metodă de petrecere a timpului care începuse să-i placă.

Râse şi afectă o privire inocentă.

- Cred că da. Vrei să spui că nu vei mai defila

goală prin faţa mea, de acum înainte. Că n-ai de gând să mă mai „agresezi“ cu buzele.

Trupul minion al Anniei începu să tremure de mânie. Inspiră rapid prin nările delicate şi păru să se înalţe câţiva centimetri chiar în faţa lui. Mitch îşi imagină norii de furtună care păreau să-i anunţe apariţia ţeapănă. Dintr-un motiv pervers, înfruntă furtuna.

- Cât tupeu ... respiră ea cu greutate. Dacă-mi aduc bine aminte, tu ai iniţiat ultimul sărut. Nu eu.

Mitch ridică din umeri.

- Erai dezbrăcată, zise el indiferent, ca şi cum astfel se explicau toate.

- Oooooh! Annie fierbea. Era de presupus că mă vei ajuta! Nu că-mi vei prezenta varianta pe scurt a imitaţiei tale de Don Juan, spuse ea batjocoritor. Tu cum procedezi? Săruţi orice femeie dezbrăcată pe care o vezi?

El zâmbi leneş.

- în general, dacă mă găsesc în prezenţa unei femei dezbrăcate, fac mult mai mult decât s-o sărut doar. Mişcă sugestiv din sprâncene. Le prezint versiunea „in extenso“ de Don Juan.

Pentru o clipă trecătoare, Mitch crezu că surprinde în ochii ei arzători focul dorinţei. Dar acesta se stinse prea repede pentru a fi sigur.

- Ah, mă lipsesc de amănunte, replică ea cu ironie.

- Uite ce-i, Annie, zise Mitch. Cea mai bună metodă de a aborda o problemă este s-o înfrunţi. în ciuda a numeroase deosebiri, ne simţim atraşi unul

de celălalt. De ce să negăm? întrebă el. Nu vom realiza nimic prin a nega existenţa problemei, proroci el trecându-şi o mână prin păr. Cinstit vorbind, jumătate din timp stau în cumpănă între dorinţa de a te pune pe genunchi şi a te bate la fund - privirea lui plină de înţeles o căută pe a ei - şi dorinţa de a te lua pe genunchi. Se opri pentru a îndepărta acea imagine. Şi mai ştiu că şi tu mă doreşti, aşa că lasă indignarea şi hai să găsim o cale de a rezolva problema.

Ei bine, o făcuse. Probabil că pentru prima oară în viaţă, Annie rămăsese fără replică. Stătea acolo, ca de piatră, cu faţa albă. O văzu cum înghite în sec, apoi scăpă un suspin şi se lăsă să cadă pe un scaun.

- Bine, atunci, dacă eşti atât de plin de idei, să-mi spui ce crezi că ar trebui să facem în privinţa asta.

Mitch clipi, uimit. Se aplecă înainte şi o privi neîncrezător.

- Accepţi? Recunoşti cu adevărat că am dreptate? Că mă doreşti?

Annie îl pironi cu o privire întunecată.

- Nu forţa. Dădu drumul unui nou suspin. Dar, da, dintr-un motiv obscur, hormonii mei, feromonii - sau ce-or mai fi - te plac mai mult decât mine. Se încruntă ca şi cum nu le-ar fi putut pricepe preferinţa. Aşa că, presupun că am deliberat suficient asupra punctului ăstuia. Ce propui?

Mulţumit de sine, Mitch se lăsă pe spate şi adoptă o poziţie relaxată.

- Ei bine, nu prea m-am gândit la asta, dacă nu te

superi, dar am impresia că soluţia este la mintea cocoşului.

- Şi, anume? vru ea să ştie.

- Ar trebui să scăpăm de obsesie, zise el zâmbind.

Ea rămase cu gura căscată.

Mitch continuă, temerar:

- Să mergem înainte şi să urmăm imboldurile date de mama natură. Să cedăm atracţiei. Ştiu sigur că m-aş putea concentra mult mai bine dacă nu m-aş întreba mereu cum ar fi să ...

Desigur, Mitch se aşteptase ca ea să se opună ideii, dar nu bănuise că va protesta atât de vehement. înainte de a mai putea argumenta propunerea, Annie vorbi:

- OK, Mitch. Iată ce va trebui să facem. Deoarece ideea ta nu este fezabilă, va trebui să apelăm la a mea. Iar eu cred că cea mai bună metodă de abordare este să petrecem împreună cât mai puţin timp posibil.

Mitch dădu din cap şi privi semnificativ la interiorul strâmt al căsuţei.

- Bine, Annie, eu voi lua aripa estică, iar tu pe cea de vest.

Ea încercă să se încrunte, dar buzele se muiară, trădând-o.

Doamne, cât de frumoasă putea fi când zâmbea!

- în regulă, de acord că şi ideea mea are câteva lipsuri.

- Câteva? comentă Mitch. Mai degrabă cratere. Sugestia ta ar fi putut funcţiona dacă eram în Atlanta,

aici însă nu. La dracu, Annie, practic trăim împreună. Se răsturnă pe spătarul canapelei.

- în privinţa asta, nu avem de ales. Am să mă ţin deoparte dacă şi tu îmi vei da pace.

Mitch se simţi obligat să evidenţieze defectele ideii ei.

- Suntem aici de numai câteva zile. Cum crezi că ne vom putea evita în căsuţa asta în următoarele douăsprezece?

Annie oftă, impacientată.

- Faci ca lucrurile să fie mult mai dificile decât trebuie. Ascultă-mă pe mine, doresc să te evit şi pot face orice dacă-mi pun în minte.

Foarte posibil să fi fost adevărat, îşi spuse Mitch, numai că el nu dorea s-o evite. Mai mult, nu dorea nici ca ea să-l evite pe el. Oricât de enervantă ar fi fost, Mitch începuse să se simtă bine în prezenţa ei. Ceea ce-l aduse înapoi la planul lui. Cel care-i avea în vedere pe ei amândoi şi un hectar de pat, făcând dragoste toată noaptea. îi veni o idee.

- Bine, Annie. Vom încerca să aplicăm ideea ta restul acestei săptămâni. Făcu o pauză şi zâmbi. Dar, dacă nu merge, vom încerca şi cum spun eu. De acord?

- Nu, absolut.

Mitch îşi împleti degetele la ceafă şi pironi privirea în tavan.

- Şi de ce nu? N-ai suficientă încredere în tine c-ai să mă poţi evita? o necăji el, cu o notă provocatoare din glas.

Cum prevăzuse, Annie se zbârli.

- Deloc. Ştiu doar că nu va fi nevoie de un plan de rezervă. Dădu pagina carneţelului ca pentru a întări încrederea în soluţia evitării.

- Bine, zise Mitch nepăsător.

O urmărea în continuare cu coada ochiului.

- Ce vrea să însemne asta?

- Nimic.

Annie scoase un mârâit de frustrare.

- încă mai crezi că planul meu nu va funcţiona, nu-i aşa? Foarte bine, pufni ea. Eu sunt atât de convinsă că va merge încât voi fi de acord cu stupida ta soluţie de rezervă. Dar nu vom avea nevoie de ea.

Să-i fi jucat imaginaţia vreo festă sau, într-adevăr, convingerea ei fusese mai zdruncinată în final?

Annie îşi petrecu următoarea jumătate de oră întocmind o listă cu ceea ce considera ca fiind un comportament acceptabil. Spre tristeţea şi dezamăgirea lui, sărutul nu figura. Insistă de asemenea să întocmească o programare la baie şi, deoarece lui Mitch îi plăcea să facă duş devreme, căzură de acord ca el să fie primul.

- Niciodată nu vom mai fi în baie în acelaşi timp, îi spuse ea fluturând carneţelul. Mitch scoase un suspin de uşurare, ca pentru sine.

- Sunt de acord, zise el. Data viitoare, când mai rămâi prizoniera căzii, voi suna la 911.

Annie privi spre el.

- Cât mai rămânem aici, intenţionez să nu mai fac baie.

- Poate că săptămâna asta nu, murmură Mitch în mustaţă. Dezvoltase deja un soi de obsesie, privindu-i pe ei doi şi cada. De îndată ce aranjamentul conceput de ea avea să eşueze, avea intenţia s-o transforme în realitate. Completată cu spumă de baie, cu şampanie şi .

- Ce-ai spus? întrebă Annie.

- A, nimic. Rânji, iar ochii li se întâlniră. Mai ai ceva de stabilit în cazul vreunei catastrofe la duş?

împurpurându-se, Annie îşi dădu ochii peste cap, iar un zâmbet îi arcui buzele.

- Nu.

- Verificam, zise el aprobând din cap. Eu personal, n-am mai cunoscut pe nimeni care să reuşească să rămână blocat într-o cadă de baie, aşa că nu pot fi prea prevăzător atunci când vine vorba despre tine.

- Crede-mă, chicoti ea, mi s-au întâmplat, de când te-am cunoscut, mai multe nenorociri decât în tot restul vieţii. Ai o influenţă nefastă.

- Mulţumesc, comentă el mulţumit.

- Nu-i un compliment, îi comunică ea alintat.

- Asta depinde de punctul de vedere, spuse Mitch. Eu prefer să consider că te-am dezarmat cu personalitatea mea încântătoare.

Annie chicoti din nou şi se ridică de pe scaun.

Perplex, Mitch ridică privirea.

- Unde pleci?

- La culcare. Discuţia a devenit cam „adâncă“ şi nu-mi amintesc să-mi fi luat galoşii. Porni pe coridor. Ai grijă să termini cu duşul - şi orice alte activităţi conexe - înainte de şapte. Bine, Mitch? Mi-ar

displăcea să te mai întrerup.

Capitolul 8

Annie se deşteptă joi dimineaţă în trilul păsărelelor care ciripeau afară. Bine odihnită, purtând pe chip un zâmbet somnoros, fericit, se întinse leneşă şi deschise ochii. O lumină strălucitoare pătrundea prin perdelele de dantelă, împestriţând camera. Ultima discuţie cu Mitch, aseară, îi adusese cel mai reconfortant somn de care-şi putea aminti în ultima perioadă. Desfătându-se în excelenta bună dispoziţie matinală, total necaracteristică, Annie se rostogoli şi verifică ceasul de pe noptieră . apoi îngheţă.

9:42 !

Ţâşni din pat şi privi ceasul mai de aproape. Cum se putuse întâmpla una ca asta? Potrivise deşteptătorul la şase şi jumătate. Led-ul de funcţionare era stins, indicând fie faptul că nu-l pornise - iar ea era sigură de contrariu - fie că dormise aşa profund încât se trezise doar atât cât să-l oprească fără să-l mai reprogrameze. Se încruntă. Asta nu-i stătea în fire. Dar, desigur, în ultimul timp făcuse o mulţime de lucruri care nu o caracterizau.

Ca sărutul sau blocarea în cadă.

Suspină, gândindu-se la prima ipostază şi se scutură la amintirea celei de-a doua, apoi le alungă pe amândouă din memorie. Deşi somnul prelungit n-avea să-i afecteze întâlnirea de la prânz cu Les, mai avea şi alte lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe în dimineaţa aceea. Ca de exemplu, să discute cu Liz, îşi spuse ea, amintindu-şi convorbirea telefonică pe care Mitch o avusese cu John, aseară.

După ce se retrăsese în camera ei, seara precedentă, Annie scosese laptop-ul şi-i trimisese un E-mail secretarei ce-i fusese repartizată pe timpul competiţiei. O rugase pe Liz să facă cercetări asupra motivului entuziasmului lui Mitch. Deşi se îndoia că el va putea concepe o campanie mai bună decât a ei - nici ea nu avea încă o soluţie bine conturată - Annie simţea că prea multe depind de asta pentru a lăsa ceva la voia întâmplării.

Niciodată nu dusese lipsă de idei, iar cazul de faţă nu constituia o excepţie. Avea, una peste alta, şase idei valabile de campanie publicitară. Totuşi, habar n-avea dacă vreuna dintre ideile astea avea să-l orbească pe Les Peters. îşi muşcă buza. Şi ceva mai puţin decât orbitor nu va fi suficient pentru micuţul cow-boy.

Pufni, exasperată. După felul cum se comportase aseară, îşi închipuise că Mitch avusese o idee mai acătării decât zornăitul unui tub gigantic de pastile pentru stomac. Se întunecă la faţă. Deoarece, pentru ea, cunoaşterea intenţiilor competiţiei fusese întotdeauna o prioritate, una dintre primele însărcinări ale Lizei fusese să dezgroape câteva dintre campaniile anterioare ale lui Mitch, din perioada când, student fiind, lucra şi la Hightower Advertising.

Ca la orice începător, unele dintre idei fuseseră groaznice, însă majoritatea erau încurajatoare. Cu părere de rău, trebuia să admită că la Hightower, Mitch ar fi putut deveni o forţă de care trebuia ţinut seama. Plecarea nepotului favorit trebuie că-l duruse

pe William.

Dar, indiferent de motivele pentru care alesese să se delimiteze de afacerile familiei, rămânea valabil faptul că el plecase iar ea venise.

Annie îşi construise mai mult decât o carieră acolo, îşi găsise un cămin. Compania devenise într-un fel identitatea ei şi, pentru a mărturisi adevărul, avea nevoie de ea.

în felul ei aparte, Annie făcuse din cei cu care lucra propria familie. Pe William îl considera un fel de părinte. Betty, de la contabilitate, era un fel de bunică. Carl, din compartimentul artistic, un soi de unchi. Avea mult mai mult de pierdut decât Mitch, decise ea arţăgoasă. în ultimă instanţă, el s-ar fi putut întoarce la afacerea lui din domeniul calculatoarelor. La ce-i mai trebuia şi Hightower Advertising?

Se opri pentru prima oară la acea întrebare. De ce îşi dorea Hightower? De ce, după atâta vreme, compania devenise deodată prioritate? Oare, ca şi ea, Mitch avea unele motive personale care-l făcuseră la fel de disperat să-şi asigure postul de director executiv? Şi, dacă da, care erau acestea?

Simţind tendinţa de a se înmuia, Annie se zbârli, spunându-şi că oricare ar fi fost motivele, nu contau. Fusese egoistă prea multă vreme pentru a începe tocmai acum să nutrească gânduri altruiste. Ar face bine să ţină minte lucrul ăsta.

în loc s-o preocupe posibilele motive ale lui Mitch, ar fi trebuit să se gândească la propria campanie. Sau, mai degrabă, la lipsa ei. Oricum, deşi era gata

să-şi recunoască temerile, niciodată nu-şi pierduse abilitatea de a face reclamă unor produse. Desigur, unele lucruri erau mai greu de popularizat - ca de exemplu hot dogul - dar n-avea nici o îndoială privind reuşita. Şi, dacă i s-ar fi dat ocazia, era convinsă că ar fi fost în stare să conducă Hightower Advertising, cu competenţă, spre secolul XXI.

în primul rând, însă, era necesar să se dea jos din pat.

Oftând, Annie se urni cu greutate şi îşi propti picioarele pe pardoseală. Lipăi până la uşă şi îşi iţi capul afară, dezamăgită că mirosul de cafea proaspătă n-o gâdilă pe la nas. Ciudat, îşi zise ea. De trei zile, de când veniseră, Mitch se proclamase maestru de ceremonie şi n-o lăsase nici să se apropie de sofisticatul filtru de cafea. Abia atunci observă completa nemişcare ce domnea în casă. Nici un sunet nu-i ajungea la urechi. Nu tu apă curgând, televizor mergând şi - pricepu cu un spasm în stomac - nici urmă de Mitch. Ştiuse că aşa se va întâmpla.

Cotropită de furie, trânti uşa de perete. Cotrobăi, înfăşurată în halat, prin toată casa pentru a-şi confirma suspiciunea. Căutarea se dovedi inutilă. Avusese dreptate. Mitch lipsea. Ochii i se îngustară. Şi nu era necesar să fii geniu pentru a-ţi da seama încotro plecase.

Escrocul ăla depravat şi josnic, se dusese să-l vadă pe Les. *Fără ea,* ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru. în timp ce ea o juca pe „frumoasa din pădurea adormită“, Mitch folosise prilejul pentru a-l găsi pe Les şi a se pune bine. Alt

acces de furie o cuprinse fulgerător, făcând-o să scrâşnească din dinţi.

Şi ea care aproape că avusese gânduri caritabile la adresa lui! Nu-şi permise să contemple dezamăgirea provocată de trucul josnic. în loc de asta, îl goni în subconştient, acolo unde stocase toate deziluziile din trecut. Locul începea să devină cam prea plin.

Apoi făcu ceea ce făcea întotdeauna când primea o lovitură

- plănui pe loc un contraatac.

Un zâmbet crunt i se anină de buze. Mitch nici nu va şti ce l-a lovit.

***

- Acum, fii atent! anunţă Les cu vocea sa de megafon. Poate c-ai mai vânat cu amatori din ăia care se parfumează, pun momeala pe potecă şi se caţără apoi într-un copac, zise el în bătaie de joc. Eu însă nu procedez aşa. Pufni indignat, furişându-se printre copaci ca un spiriduş în ţinută de camuflaj. La dracu, băiete! Aia nu-i vânătoare! Aşa se aşteaptă. Hm, vânez aşa cum o făceau cei vechi, înainte de a deveni atât de sofisticaţi.

Mitch bănuia că Les vâna altfel decât oricine altcineva şi cu atât mai puţin ca vreunul dintre pomeniţii strămoşi. în timp ce experienţa de vânător a lui Mitch era limitată la cele câteva expediţii în compania unchiului Will, în adolescenţă, aflase totuşi câteva sfaturi, la obiect, pentru a vâna eficient.

Unul dintre acestea era obligativitatea liniştii. Adică, dacă urmăreai un animal, nu trebuia să-ţi

anunţi prezenţa viitoarei prăzi.

Ascultând recitalul sonor al lui Les, plin de glume vânătoreşti, Mitch îşi zise că micuţul magnat al cărnii nu aflase niciodată această stratagemă. La dracu, era absolut convins că orice animal, cu oarecare respect de sine, pe o rază de trei kilometri, părăsise de mult pădurea, făcându-le loc.

- Aşa că, spuse Les, îndepărtând neîndemânatic o creangă de copac ce-i stătea în cale cu braţul său durduliu, din cauza asta nici măcar nu port puşcă. Ca să-i dau o şansă şi vânatului, nu-i aşa? După toate cele, cerbul nu este înarmat.

Iar acesta era alt pont de bază, îşi zise Mitch în gând. La vânătoare, se presupunea că ar trebui să-ţi faci rost de o armă.

Oare cum îi prindea Les, acceptând posibilitatea că s-ar fi putut întâlni cu vreun cerb prea tâmpit sau prea slăbit ca să fugă? Deodată, îl copleşi o viziune mentală oribilă, cu Les placând animalul şi apoi luptându-se să-l trântească la pământ.

- Pariez că te întrebi cum pot prinde un cerb, nu-i aşa? Păi, astfel: mă folosesc de mâinile goale. îl pun la pământ, apoi scot briceagul meu de încredere - Les îşi scotoci buzunarul în căutarea armei, fără a găsi ceva. Se încruntă. Ei bine, cam aşa ceva. Ai înţeles?

Da, îşi zise Mitch, din păcate, înţelesese.

Din câte vedea el, singura concesie pe care o făcea Les vânătorii convenţionale consta din ţinuta de camuflaj. Ceea ce, hotărî Mitch, cunoscându-i înclinaţiile vestimentare, era totuşi ceva.

- Extraordinar, Les. Niciodată n-am mai gândit vânătoarea în felul ăsta.

Les se întoarse şi-i aruncă o privire mulţumită.

-M-am obişnuit ca majoritatea oamenilor să gândească altfel.

Mitch se abţinu să murmure un potrivit „amin“.

Les se opri şi extrase, dintr-unul din numeroasele sale buzunare, un baton de cereale.

-Mi s-a făcut foame. Vrei şi tu unul? întrebă el.

-Ah. Sigur, spuse el, deşi mai degrabă ar fi ros scoarţă de copac. Totuşi, era nevoit să-l curteze pe Les, nu să-i critice obiceiurile. Din cauza asta se furişase din casă de dimineaţă şi acceptase invitaţia ad hoc a lui Les de a-l însoţi într-o expediţie de vânătoare.

Conştiinţa îi protestase puţin la păcălirea Anniei, dar era necesar dacă voia să-şi atingă obiectivul. Sabotarea deşteptătorului fusese o exagerare din partea lui, dar din nou, fusese necesară. Dacă Annie ar fi ştiut că plănuise să se furişeze şi să-l întâlnească pe Les de dimineaţă, ar fi venit şi ea. Şi, având în vedere că acum nu încerca numai s-o întreacă în jocul imaginat de unchiul lui, ci încerca şi să-şi salveze normalitatea, miza era pur şi simplu prea mare.

Aseară, după ce Annie se dusese la culcare, el se hotărâse să încheie competiţia în favoarea lui, cât mai repede. Timpul petrecut cu Annie nu făcuse decât să-l îndepărteze de ţel şi, în ultimul timp, devenise mai interesat în cunoaşterea formei buzelor ei - sau, mai exact, de gustul lor - decât de a o înfrânge.

Mitch manifestase întotdeauna înclinaţii sexuale sănătoase, dar emoţiile pe care i le provoca Annie

Witherspoon, împreună cu acele înclinaţii naturale, constituiau ceva cu totul nou şi neaşteptat. Şi, de asemenea, puţin înspăimântător. Brusc, în faţa ochilor minţii îi apăru din nou Annie aşa cum arăta în dimineaţa aceea când se strecurase în camera ei. Absolut senzaţională. Oftă. Cu cât mai iute plecau din Texas, înapoi spre Atlanta, cu atât mai bine.

Fluierând afon, Les se învârti şi îşi dădu drumul pe un trunchi de copac doborât. îşi lovi ghetele una de alta şi-i indică lui Mitch locul acoperit de muşchi de alături, înmânându-i apoi un baton. Mitch se resemnă şi muşcă din dreptungiul cu gust de ovăz.

- Şi, s-a înfiripat ceva între tine şi micuţa aceea focoasă? întrebă Les pe ton de bârfă.

Mitch se înecă.

Les rânji fericit, apoi sări în picioare, ocoli buşteanul şi-l bătu pe spinare suficient de tare pentru a-i provoca insuficienţă respiratorie. La dracu, băiete. N-am vrut să te şochez. Chicoti din nou. Eram numai curios.

Ochii lui Mitch se umplură de lacrimi, pe când încerca să elimine un cocoloş de ovăz oprit în gâtlej. Era oare posibil să-ţi aplici singur manevra Heimlich? se întrebă el disperat. La dracu, era obligat să reuşească - braţele lui Les erau mult prea scurte pentru a-i cuprinde toracele.

Cu un efort suprem, reuşi în cele din urmă să înghită dopul. Sau măcar porţiunea care nu-i ajunsese încă în plămâni.

- Of, nu, domnule. Nu ... nu s-a înfiripat nimic, articulă el răguşit. Inhală oxigen cu nesaţ şi îşi şterse

ochii de lacrimi.

Părând uşurat că Mitch nu era pe cale să dea ortul popii, Les îşi reluă locul pe buştean.

- Ei bine, păcat. Un bărbat aşa de bine ca tine şi o fată aşa de drăguţă ca Annie, se lamentă el pe un ton de părere de rău, de parcă Mitch n-ar fi fost în pericol de a se sufoca, cu câteva secunde mai înainte. Micul cow-boy îi aruncă o privire suspicioasă, iar sprânceana sa stufoasă se ridică un centimetru. N-oi fi dintre ăia cărora le plac băieţii?

Mitch era fericit că scăpase de blestematul baton, altfel s-ar fi putut îneca din nou. Scutură din cap, convingător.

- Nu, domnule, nu sunt. îmi plac fetele, îl asigură el. O mulţime de fete.

- Ei bine, asta este foarte bine de ştiut, râse Les. Atunci, care-i problema? îţi plac fetele, iar Annie este fată, raţionă el. Chiar foarte arătoasă.

Dacă nici asta nu era o încercare, pe faţă, de peţit, Mitch era gata să mănânce şi restul teribilului baton.

- E şi foarte isteaţă, continuă Les, înşiruind caracteristicile ei pozitive. Este şcolită. Şi, având în vedere provenienţa ei umilă, asta demonstrează un caracter frumos. Trebuie să fii cu adevărat descurcăreţ pentru a realiza toate astea.

îi trebui un minut pentru a ingera ultima parte a călduroasei prezentări. Curiozitatea învinse.

- Ce-i cu provenienţa ei? se auzi întrebând.

-A, nu ştiai? întrebă Les cu inocenţă. Păi, atâta vreme cât nu face nici un secret din copilăria ei, nu

provoc nici o daună dacă-ţi povestesc. Făcu o pauză. Annie a fost copil abandonat şi a fost crescută în sistemul de adopţii de stat. Din ce spunea unchiul tău, unele dintre casele alea sunt destul de rele. Păcat, nu-i aşa? Ca cineva atât de dotat să fie nevoit să treacă prin aşa ceva? Te face să te întrebi câţi alţi copii sunt în situaţia asta. Şi dacă vor reuşi la fel de bine în viaţă, adăugă el sobru.

După câteva clipe, Les îşi plesni coapsele şi se ridică.

- Ei, cred că este vremea să ne întoarcem. Suntem aşteptaţi la masă peste câteva minute.

încă tulburat de neaşteptata revelaţie privind copilăria Anniei, Mitch îi urmă exemplul. Nici o uimire că se ataşase atât de mult de unchiul Will, pricepu el. Inima bună a unchiului îl îndemnase s-o ia sub aripa sa protectoare şi, ca un puişor în restrişte, ea acceptase adopţia. Un sentiment ciudat îi strivi pieptul. Cât de multe lucruri se clarificau acum în privinţa ei. Ca de exemplu ...

- Aşa că, dacă într-adevăr preferi fetele, cum pretinzi, atunci ce te reţine în cazul Anniei? reluă Les, întrerupând firul tulburat al gândurilor lui Mitch cu altă întrebare indiscretă.

Mitch suspină în sine. Se pregătise să-l încolţească pe Les în privinţa campaniei şi se pomenea încolţit el însuşi.

- Annie nu constitue o problemă, Les. Suntem colegi. Pentru mine este foarte important să nu amestec afacerile cu plăcerea. Iată, îşi spuse Mitch, Les era om de afaceri şi cu siguranţă va pricepe

această logică - chiar dacă era o minciună. Lui Mitch chiar îi plăcea să amestece un pic de plăcere în orice făcea.

- Ciudat, observă Les, scărpinându-şi tâmpla. Parcă îmi amintesc ceva despre tine şi o micuţă operatoare, acum câţiva ani.

Alarma porni să sune în capul lui Mitch. Articolul respectiv avea cel puţin cinci ani vechime şi apăruse într-una dintre revistele de scandal mai mici. Fie că Les avea o memorie fotografică, fie îi cercetase trecutul. Instinctul îl avertiză că ambele variante erau reale.

- M-am mai schimbat, zise el prevăzător.

Les râse, mai-mai să se sufoce.

- Bine, bine! suspină el. Totuşi, nu mă pot împiedica să cred că voi doi formaţi un cuplu excelent. Pare să vă trebuiască o veşnicie. Păi, când eram eu tânăr ... Mitch nu-l mai asculta.

Un cuplu? El şi Annie? Ideea era absurdă. Nebunească. Dar, chiar când îşi declara asta, Mitch auzi parcă sunetul unui declic, ca atunci când ultima piedică a unei încuietori cedează ... sau se poziţionează acolo unde-i este locul, semnalând faptul că era prins. Prizonier.

Fără vărsare de sânge.

Mitch îşi dorea o soţie şi propria familie - cândva. Dar nu acum.

O asemenea relaţie ar fi fost prea greu de cultivat şi de menţinut în acest moment al vieţii lui. Trebuia să-şi ordoneze obiectivele. Iar acum, preluarea afacerii de familie şi asigurarea unui viitor pentru eventualii urmaşi, constituia preocuparea prioritară.

Scutură din cap şi-l privi hotărât pe Les.

- Domnule, nu vreau să par lipsit de respect, dar n-am venit aici, împreună cu Annie, pentru a ne ţine de prostii. Am venit să fac o campanie publicitară pentru hot dog. Şi, cinstit vorbind, până acum ...

Un ţârâit electronic întrerupse curajoasa şi probabil stupida declaraţie. Se încruntă, încurcat. Erau încă în pădure, la un kilometru bun de proprietate. De unde naiba venise sunetul acela?

Şi Les părea uimit. Apoi, începu să se pipăie mormăind:

- Unde am pus blestematul acela de telefon? întrebă el distrat.

După încă vreo câteva ţârâituri, Les recuperă micul telefon
negru dintr-unul din buzunarele de pe şold şi-l deschise.

- Alo, zise el. ... Tocmai ne întorceam, dragă. îhî-îhî. Nu, n-am prins nimic. Nici n-am văzut măcar. Nu-i ciudat? La naiba, încep să cred că nu este nici un cerb în pădurile astea. Fruntea
i se încreţi. Oh, aşa a făcut, deci? Nu ştiam. Acoperi microfonul cu palma şi-i zise lui Mitch: Aminteşte-mi să-l concediez pe maistru, când ne întoarcem. U-uuu, plăcinţico, sunt încă aici. O, chiar aşa? Privi spre Mitch şi zâmbi misterios. O clipire jucăuşă păru să-i aprindă ochişorii ca nişte stafide. Zău? Şi de când este acolo? Les chicoti înnebunitor, pe când groaza punea stăpânire pe stomacul lui Mitch. Ah, aşa deci? OK. Les îi întinse telefonul lui Mitch. Annie vrea să-ţi spună ceva.

Mitch îşi drese glasul şi luă telefonul.

- Mitch? zise Annie cu dulceaţă în glas. Atât de mieros încât părul i se ridică pe ceafă. Sper că-ţi dai seama că asta înseamnă război?

Mitch dădu din cap pe muteşte, apoi, simţindu-se stupid, înţelese că ea nu putea vedea gestul.

- A, păi, Annie ...

- Nici un păi, Mitch Hightower, şuieră ea mânioasă, încercând să-şi stăpânească vocea, fără succes. O putea zări cu ochii minţii, purpurie în obraji, cu părul ondulat dansând în jurul figurii la fiecare smucitură furioasă, pe când i se adresa cu patos. Spre marea lui nemulţumire, începu să se enerveze şi el. Nu-mi vine să cred că te-ai coborât la un asemenea nivel. începând de acum, renunţăm la mănuşi. M-ai înţeles?

- Hm, mormăi el fără replică. îi aruncă o privire lui Les şi observă cu iritare expresia mulţumită a acestuia. Stânjenit, se întoarse pentru a evita ochii de prădător şi făcu o tentativă de a netezi penele zburlite ale Anniei.

- Uite ce-i, Annie, cred că te-ai ambalat degeaba.

îi pufni în ureche. Mitch îi aruncă altă privire repidă lui Les, apoi zâmbi stânjenit.

- Aşa-s femeile, îi zise el micului cow-boy.

Annie se sufocă de indignare.

- Ce-ai spus?

Mitch îşi întoarse atenţia din nou spre femeia mânioasă de la celălalt capăt al liniei.

- A, nimic. Se încruntă şi îşi masă rădăcina nasului. N-am putea vorbi despre chestiunea asta când mă întorc?

- O, poţi să fii sigur, răspunse ea cu o voce dulceag-otrăvită.

Mitch încheie convorbirea, îi înmână telefonul lui Les şi dădu
drumul unui oftat. Lucrurile nu merseseră cum ar fi trebuit.

- înţeleg că femeia ta e supărată, remarcă Les, cu un zâmbet compătimitor pe faţa ridată.

- Nu este - începu Mitch. Of, la dracu, la ce bun să mă mai zbat? Dădu din cap. Da, s-ar putea spune şi aşa.

Les înghesui telefonul în buzunar şi îşi reluară drumul.

- Ei bine, eu şi cu doamna, suntem căsătoriţi de treizeci şi doi de ani şi, dacă am aflat ceva în timpul ăsta, mai bine ţi-ai pregăti o explicaţie.

- Dar, nu eu am ...

Les zâmbi, făcând riduri la colţul ochilor.

- Nu prea ştii mare lucru despre femei, nu-i aşa? Mitch se încruntă la auzul afirmaţiei false, dar Les continuă: Nu contează că n-ai făcut nimic rău, cere-ţi doar iertare, spuse el cu autoritate. Asta le place. Apoi cere-ţi din nou scuze. Şi n-ar fi deloc rău să-i iei un cadou. Les trecea printre copaci de parcă haita de ogari ai iadului l-ar fi urmărit. Mitch făcea eforturi mari să ţină pasul cu el, atât la propriu cât şi în privinţa conversaţiei.

- Un cadou?

- Da, ceva strălucitor. Diamantele sunt tocmai ce se cere.

Deodată, reveni la realitate. La naiba, îi oprise

doar
deşteptătorul, nu aveau o legătură amoroasă. Stai puţin, nici măcar nu ieşiseră împreună, darămite să fie logodiţi. La dracu, Les îl ameţise de tot. Discuţia cu acest individ era ca şi cum ai fi jucat „fripta“, legat la ochi.

- Şi, desigur, abia apoi vine partea cea mai frumoasă. Les zâmbi timid. Proprietatea era vizibilă, iar el grăbi şi mai mult paşii. Hmm, mă întreb ce-o fi făcut de mâncare Cookie?

Mitch era mai zăpăcit ca niciodată.

- Ce parte mai bună?

Les se opri brusc încât fu gata-gata să-l răstoarne. Micul magnat al cărnii îi zâmbi ca unui retardat.

- Păi, aceea când ajungi s-o faci, bineînţeles! Ţâţâi din buze şi îşi reluă goana spre casă. Văd că nu ne prea ies socotelile. Nu eşti nici pe departe idolul femeilor, aşa cum te prezentau ziarele.

Mitch auzi ca prin ceaţă acea declaraţie - viziunea celor sugerate de Les îi blocase aproape complet simţurile. Braţe moi şi picioare interminabile, cearşafuri boţite, acea coamă de păr ondulat, răvăşită pe pernă. Acoperindu-i pieptul. Inspiră cu greu şi expiră cu zgomot. Poate că Les avea totuşi dreptate.

Capitolul 9

Când Les şi Mitch ajunseră în casă, Annie atinsese punctul de fierbere. Era în starea asta de vreo două ore, timp în care le aşteptase întoarcerea. De fapt, dorea să-şi verse focul într-o confruntare directă, însă nu fusese capabilă să se abţină de la micul schimb telefonic de cuvinte. Stânjenitor fusese faptul că soţia lui Les îl găsise deosebit de amuzant.

- O, îmi amintesc de vremea când eu şi cu Les aveam micile noastre altercaţii, i se confesase Cora, cu o clipire conspirativă. N-aveţi de ce să vă ruşinaţi.

- Zău, nu-i o ceartă de îndrăgostiţi, replicase Annie, indignată de insinuarea că ea şi Mitch ar fi constituit un cuplu. Doar o mică dispută profesională.

Cora răsplătise declaraţia cu alt zâmbet de atotcunoscătoare.

- Dispută, neînţelegere, ceartă ... tot una. Gesticula cu mânuţa acoperită de bijuterii, desfiinţând protestele Anniei. Acelaşi lucru.

Când Annie deschisese gura pentru a respinge afirmaţia, Cora o întrerupsese rapid cu invitaţia:

- Mai ia o gură de vinete prăjite, dragă. Nu-i aşa că-s delicioase?

Chiar erau, iar Annie continuase să mestece până ce aproape îşi pierduse toată pofta de mâncare. Fusese atât de înfuriată de dispariţia lui Mitch încât nici de micul dejun nu mai avusese chef. Simţi un nou val de mânie cuprinzând-o şi îşi miji ochii. Pierduse atât micul dejun cât şi perioada de meditare liniştită.

Mitch va plăti, îşi spuse ea ameninţător.

Dacă laşul îşi va arăta mutra. Annie erupsese,

mânioasă. De îndată ce marii vânători se întoarseră, Mitch - fără să privească măcar spre ea - executase o retragere grăbită spre una din camerele de oaspeţi, pentru a se schimba. Les, îmbrăcat ca un Rambo pitic, îl urmase mai puţin entuziast - înainte de a simţi aromele prânzului.

Annie începuse să-i îndrăgească. Dacă nu se mai gândea la faptul că se afla acolo împotriva dorinţei, stând împreună cu Mitch şi luptându-se pentru a-şi salva cariera, Les şi Cora se dovedeau o desfătare. Puţin excentrici, într-adevăr, dar totuşi nişte gazde minunate. I-ar fi putut îndrăgi până şi pe gemeni - care, slavă Domnului, plecaseră în oraş cu o parte dintre rudele venite la reuniunea de familie - în timp.

Annie începuse să creadă că i-ar fi plăcut vizita în condiţii normale. Poate că Will avusese dreptate atunci când sugerase că ar fi avut nevoie de o vacanţă. Nu-şi mai luase concediu de ani de zile.

în sfârşit, Mitch intră furişat în sufragerie. De fapt, intrase agale, cu încrederea în sine care o scotea din minţi, dar ea prefera să creadă că intrase pe furiş. Suna mai potrivit cu nemernicul înşelător care se dovedea a fi. Laşul nu-i înfruntase privirea. Fierbea, sperând să-şi ridice ochii în aşa fel ca măcar unul dintre pumnalele ce-i ţâşneau din priviri să puncteze o lovitură în plin. Chiar între ochi. Celelalte săgeţi imaginare ar fi aterizat . altundeva.

- Ei bine, Mitch, deschise vorba Cora, zâmbind cu căldură. Sper că te-ai distrat în dimineaţa asta. Rar i se iveşte lui Les ocazia de a vâna cu cineva. Sunt convinsă că s-a bucurat de compania ta.

Buzele lui se curbară ca şi când ar fi savurat o glumă neştiută de nimeni.

- Da, doamnă. Proprietatea este minunată. Mi-a făcut mare plăcere.

- I-ar fi plăcut şi mai mult dacă am fi prins un cerb, bubui vocea lui Les, ochii fiindu-i pironiţi în expectativă pe uşa de la bucătărie. Vizibil, abia aştepta prânzul. Totuşi, am avut o discuţie foarte interesantă. Privirea lui trecu, plină de subînţeles, asupra Anniei, care simţi cum roşeşte. îl privi pe Mitch, încercând să-i transmită telepatic întreaga ei furie. I se păru că a reuşit, deoarece acesta ridică, în cele din urmă, ochii spre ea şi-i zâmbi ezitant.

Respiraţia i se opri în plămâni. O femeie mai slabă de înger s-ar fi pierdut sub privirea aceea de un albastru curat, admise ea împotriva voinţei. Genunchii unei asemenea femei s-ar fi muiat probabil. Annie însă, ignoră bătăile inimii şi îşi zise că nu era îndrăgostită lulea de acest Adonis peste măsură de sigur de sine

- ci doar uimită de culoarea neobişnuită a acelor ochi. Probabil că din cauza asta nu-şi putea desprinde privirea de la ei.

Deodată, Cookie pătrunse în cameră, rupând vraja. încercă să-şi recapete supărarea anterioară. I se păru că, cine ştie cum, Mitch reuşise s-o topească. Ceea ce era absurd, înţelese ea. N-avea cum.

- Ura, Cookie! exclamă Les fericit, cercetând bunătăţile aduse. Astăzi te-ai autodepăşit.

Ochii îi scăpărau de încântare privind splendida diversitate de mâncăruri. Grătar de vită cu cartofi

noi, morcovi fragezi, fasole verde şi chifle făcute în casă. Cookie, un bărbat mătăhălos, care arăta mai degrabă a fost ocnaş decât a bucătar, dădu din cap cu asprime şi se se făcu nevăzut pe tăcute.

în capul mesei, Les spuse rapid o rugăciune, apoi se năpusti asupra bucatelor. Cu coada ochiului, Annie o observa pe Cora Peters privindu-l cu afecţiune pe soţ. în mod inexplicabil, o cuprinse un fel de nostalgie. Oare, ea avea să se uite vreodată în felul acela la cineva? Cinstit vorbind, cu excepţia câtorva gânduri ocazionale, n-o interesase găsirea bărbatului potrivit. Mereu fusese prea preocupată să supravieţuiască, apoi să-şi facă o carieră, la Hightower.

Acum, stând la masă cu Les şi Cora şi simţindu-le practic iubirea reciprocă ce-i înconjura ca o aură radioasă, Annie nu se putea împiedica să constate că ar fi fost posibil să fi pierdut din vedere ceva foarte important. Gândul o întrista peste măsură.

- Ei bine, găluşca mea, v-aţi distrat bine între fete, tu şi Annie, câtă vreme noi am fost plecaţi?

în obrajii Corei apărură gropiţe.

- Sigur că da. Şi încă în confortul salonului, adăugă ea nostim. Nu transpirând prin pădure ca Daniel Boone. Cinstit, Les, nu-nţeleg ce găsiţi voi bărbaţii în asta?

- Ştii cât de mult îmi place să vânez, chicoti Les. Unchiul Jarvis şi tanti May-Lilly au venit? întrebă el.

- Nu. Vor apărea după-amiază, spuse Cora zâmbind. Ceilalţi vin vineri.

- Bine, bine. Les îşi umplu gura cu cartofi. Privi spre Annie şi Mitch. Desigur, sunteţi şi voi invitaţi la reuniune.

- Dar ... începură simultan cei doi.

- Nici un „dar“, îi întrerupse Les pe ceea ce era probabil vocea lui autoritară, de preşedinte al consiliului de administrare. Nu admitea argumente. Insist. Va fi o petrecere pe cinste. Va exista şi o orchestră, se va dansa, fripturi cât cuprinde. O să vă placă. Zâmbi convingător, apoi se întoarse spre Mitch. Acum, să ne întoarcem la motivul pentru care m-ai însoţit azi dimineaţă în pădure.

Mitch păru surprins.

Les zâmbea atotştiutor.

- Ei, hai băiete. Ştiu că nu m-ai urmat în pădure doar din dorinţa de nestăpânit de a vâna. Te întrebai cum să pui mâna pe campania pentru care concuraţi voi doi.

Annie lovi cu palmele tăblia mesei.

- Ştiam eu!

Les o privi, cu o licărire şăgalnică în ochi.

- Sigur că ştiai. Eşti deşteaptă. Zâmbi. Şi eşti supărată deoarece crezi că te-a învins prin şiretenie. Dacă ai fi avut şansa, ai fi procedat la fel.

Annie era pe cale să protesteze, dar privirea ochilor lui Les o făcu să se răzgândească.

- Aşa că, am să vă scap de incertitudine. Prinse în furculiţă un morcovel. Vă veţi face prezentările complete miercurea viitoare, după masa de prânz. Vreau planşe grafice, planuri de marketing, tot

tacâmul.

Miercuri? îşi zise Annie, nervoasă. Asta însemna încă cinci zile. Prea mult de stat cu Mitch, dar prea puţin pentru a asambla o prezentare completă de asemenea dimensiune, pusă la punct. îşi închipuise că Les va dori să aprecieze ideile fiecăruia înainte de a purcede la întocmirea campaniei complete. Va trebui să lucreze zi şi noapte ...

- Iată ce aştept de la voi până atunci, zise Les, întorcându-se la vocea lui oficială. Mâine, veţi inspecta întreaga aşezare de aici, de la Triple P. Călare.

Annie îşi temperă respiraţia grea. O privire furişată asupra lui Mitch o convinse că şi el era la fel de surprins.

- Vineri seara, veţi participa la petrecerea de aici şi veţi cunoaşte pe toată lumea. Cora şi cu mine avem o familie minunată. Sunt convins că o să vă facă plăcere să-i cunoaşteţi. Les se opri, provocându-i parcă să-i dezmintă declaraţia. Când se convinse că nimeni n-o făcea, îşi reluă masa. Despre sâmbătă am vorbit deja. Veţi veni la reuniunea familiei. Duminică sunteţi liberi să faceţi ce doriţi. Totuşi, fiindcă la noi nu este permis să lucrezi în ziua Domnului, va trebui să vă găsiţi altă preocupare. Râse din nou, în mod clar mulţumit de sine. Desigur, mă aştept să-mi respectaţi dorinţele. Mi-ar fi foarte neplăcut să-mi caut altă firmă. De acord? întrebă el în cele din urmă.

Iată că acum ieşea la iveală şi o faţetă a personalităţii lui Les Peters pe care Annie n-o mai cunoscuse. Fără îndoială, cea folosită pentru a face

avere. Annie nu-şi închipuise niciodată că ar putea fi intimidată de cineva atât de ... ei bine, atât de scund. De la celălalt capăt al mesei, Cora îşi privi bărbatul, purtând pe faţă acelaşi surâs indescifrabil.

în cele din urmă, Annie dădu din cap.

- Sigur că da, Les. în ultimă instanţă, suntem aici ca să-ţi facem pe plac.

Şi Mitch păru să-şi fi regăsit glasul.

- Desigur. N-am nici o obiecţiune.

- Grozav! tună Les. Şi acum, că am stabilit toate astea, să ne bucurăm de masă. Apropo, aţi mai călărit vreodată?

Annie dădu din cap afirmativ. îşi închipuia că poneiul pe care-l încălecase o dată, la un bâlci de ţară, putea fi considerat cal. De atunci, nu se mai urcase pe nici unul dintre acele animale oribile. Dar n-avea nici o importanţă. Dacă, pentru a câştiga competiţia, trebuia să călărească, atunci aşa va face. Auzi, ca venind de departe, răspunsul lui Mitch.

- De fapt, îmi face mare plăcere să călăresc. Chiar am câţiva cai de expoziţie şi de călărie.

- Chiar aşa? întrebă Les, vizibil încântat de priceperea lui Mitch la echitaţie. Ce rasă?

- Peruani, îi spuse Mitch cu mândrie evidentă.

- O, frumoase specimene, zise Les pe ton de cunoscător.

Atât fu suficient pentru ca Mitch să se lanseze într-un
monolog despre valoarea cailor de curse. Annie

termină de mâncat şi, în pofida curiozităţii, încercă să nu mai asculte restul conversaţiei. Era clar că el ştia să călărească. Chiar foarte bine. Exista oare ceva ce nu putea face bine? se întrebă ea înciudată. Incapabilă să se stăpânească, îl fură din priviri. Instinctiv, gândul îi zbură la altceva, ce, era convinsă, se pricepea să facă foarte bine. Ceva ce, având în vedere respiraţia accelerată, ş-ar fi dorit mult mai mult decât era pregătită să admită.

Atunci când Mitch propusese acea metodă de a scăpa de obsesie, seara trecută, Annie fusese uimită să constate că primul impuls fusese de a accepta din inimă, pentru ca apoi să-l târască-n dormitor. Un tremur fierbinte o cuprinsese treptat sub influenţa acelui gând. Acceptul i se păruse o idee excelentă. Mulţumea Domnului că se abţinuse.

Totuşi, nu putea nega că era puternic atrasă de Mitch. De fapt, niciodată în viaţă nu se simţise mai atrasă de un bărbat. Avea un fel de a o privi care o făcea să se simtă femeia cea mai frumoasă şi mai atrăgătoare din întreaga lume. Doar o privire spre el era suficientă pentru a o excita. Şi, de ce nu? îşi zise ea aruncându-i o nouă privire pe sub gene.

Era teribil de frumos. Constituţia sa rivaliza cu a zeilor din Grecia antică; figura avea trăsături parcă dăltuite. Iar acea gropiţă din bărbie . îşi spuse ea aproape hipnotizată. Simţea
o copleşitoare dorinţă de a o săruta.

însă cea mai înrobitoare trăsătură a lui rămâneau

ochii. Pur şi simplu nu-i putea uita. Cinstit vorbind, era nedrept ca un bărbat să aibă asemenea ochi minunaţi.

Apoi gura. Era . *carnală*. Iar acele lucruri pe care, era convinsă, le-ar fi putut realiza buzele lui talentate, îi produceau furnicături sub piele şi slăbiciune în genunchi. O făceau să-l dorească la o intensitate înfricoşătoare. Expiră tremurat.

Păcat că nu se cunoscuseră în împrejurări diferite, îşi spuse ea surprinsă. Deşi fusese întotdeauna incredibil de pretenţioasă în alegerea partenerilor, trebuia să admită că i-ar fi plăcut să exploreze atracţia ieşită din comun ce se înfiripase între ei. Cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla? Aşa însă, n-avea să afle niciodată. O tristeţe neaşteptată o copleşi sub influenţa acelui gând, provocându-i o senzaţie de deşertăciune localizată în preajma inimii.

Apoi, autoconservarea învinse. Annie refuză să ţină seama de acea senzaţie.

***

Drumul de întoarcere spre căsuţa de oaspeţi decursese în linişte. Aşezată acum pe canapea, Annie nu scosese încă nici un cuvânt. Mitch ar fi preferat s-o audă răstindu-se la el decât s-o vadă în acea stare de dezabuzare ce o cuprinsese după anunţul lui Les. Cumva, se simţea vinovat. Cine putea şti? Poate, dacă nu l-ar fi însoţit de dimineaţă, nu le-ar fi dat atât de puţină vreme pentru a-şi finaliza propunerile.

Sau ar fi renunţat la celelalte pretenţii la fel de absurde, îşi zise Mitch, simţind o izbucnire de mânie. La dracu! Prezenţă obligatorie la reuniunea de

familie? Deplasări călare? De fapt, abia aştepta. Nu mai călărise de câteva luni şi proprietatea minunată a lui Les era foarte compatibilă cu vizitarea din şa. Cât despre regula cu repausul duminical, deşi i-ar fi fost utilă acea zi de lucru, înclina să-l admire pe Les pentru convingerile sale. Foarte puţini oameni de afaceri mai ţineau seama de aşa ceva.

într-adevăr, individul avea o personalitate ciudată. La naiba, ajungea o singură privire la îmbrăcămintea sa unică. Dar, ceea ce-i lipsea în materie de gust, compensa cu prisosinţă prin fire. Contrar primei impresii, Mitch începuse să-l placă şi să-l respecte pe micul cow-boy cu inimă de uriaş.

- Nu prea văd ce motiv ai de zâmbit, remarcă Annie sec, întrerupându-i şirul gândurilor. Ţi-a împărtăşit cumva Les vreo perlă de înţelepciune, pe parcursul micii voastre escapade de dimineaţă, pe care mi-ai putea-o dezvălui şi mie? întrebă ea. Sau l-ai însoţit din motive pur egoiste?

Mitch suspină vinovat.

- Cred că ştii deja răspunsul.

Annie expiră apăsat şi se aşează într-un fotoliu.

- Probabil că da. Şi, cum ai procedat? Te-ai furişat în camera mea şi mi-ai oprit deşteptătorul?

Tonul uscat al vocii, combinat cu imaginea creată de cuvinte, îl făcură pe Mitch să se simtă josnic. Apoi se enervă. Ca şi când ea nu-i făcuse nimic, îşi spuse, cedând în faţa valului de indignare. Cum rămânea cu acea schemă, „am o idee“, concepută cu unicul scop de a-l chinui? Sigur, nu fusese la fel de iscusită ca

înşelăciunea lui, dar şi ea procedase la fel. Deodată, se simţi foarte supărat. Nu doar pe Annie, ci şi pe unchiul lui, pe Les, pe întreaga situaţie.

- Ei bine, nici tu nu eşti nevinovată, remarcă el mânios.

- Şi asta ce ar trebui să semnifice? întrebă Annie privindu-l scurt.

- *„Enervează-l pe Mitch“* o maimuţări el, citând cuvintele descoperite în carneţel. Mânia îi alimenta indignarea. Vorbeşti despre copilării, Annie, se încinse el în dezbaterea subiectului. Măcar tacticile mele erau de adult.

Annie se înecă de indignare şi se ridică.

- Mi-ai umblat prin lucruri! îl acuză ea, cu ochii larg deschişi de ofensă. Şi încă ceva, o altă emoţie pe care Mitch nu reuşea s-o identifice, dar nici nu dorea. Era luat de val.

- Păi, la ce te-ai fi aşteptat, după micul tău spectacol? Să nu fiu curios?

- Nu mă aşteptam să umbli prin lucrurile mele personale! Ale mele! strigă ea fără să judece. O, asta a fost foarte josnic. Mult mai josnic decât pătrunderea în camera mea, pentru a-mi sabota ceasul, ca un pervers.

Lui Mitch îi fremătară nările. Era pentru a doua oară că-l acuza de a fi un soi de obsedat sexual, îşi spuse el furios. Păi, dacă n-ar fi fost femeie, i-ar fi ...

- Cum ţi-ar plăcea dacă mi-aş permite să-ţi umblu şi eu prin portofel? întrebă ea, furioasă. Brusc în ochii ei luci ceva mult mai ameninţător decât mânia.

Neliniştea puse stăpânire pe el. Uite ce-i. Ia să vedem cum ar fi. Zicând asta - cu un urlet animalic - Annie se lansă din scaun şi-l placă în jurul taliei.

Luat prin surprindere, la contactul dintre umărul Anniei şi plexul său solar, aerul îi părăsi plămânii. Pierzându-şi echilibrul sub atacul neaşteptat, se răsturnă pe o parte, lovi măsuţa de cafea şi ateriză pe pardoseală. încătuşându-l cu o forţă surprinzătoare, atacatoarea se agăţase de el de parcă de asta îi depindea viaţa.

Deranjat, Mitch încercă mai în glumă mai în serios să se elibereze. Totuşi, nu s-ar fi putut spune că l-ar fi vătămat cumva.

- Ce ... faci? întrebă el încercând să-i extragă mâna din buzunarul de la spate.

- îţi ... iau ... portofelul, îi spuse ea printre gâfâituri. Să vedem dacă-ţi convine.

-Au! ţipă Mitch, uimit. M-ai ciupit!

- Şi am să te trag şi de păr, nemernic bun de nimic! Zis şi făcut. Capul lui fu tras pe spate pe când degetele ei se încurcau în părul lui, încleştându-se cu putere. Nimeni nu-mi umblă prin lucruri! strigă ea.

Complet scos din minţi, Mitch era tocmai pe cale să pună capăt şedinţei de lupte, când pricepu nuanţa de disperare iraţională, pe care i-o depistase în voce. Se încruntă. Ce se petrecea aici?

-Ai priceput? întrebă ea, căutându-i din nou portofelul.

- Annie, linişteşte-te, zise Mitch, încercând din nou să-i prindă mâinile insistente.

Nu-l ascultă. Continua să se lupte, cu răsuflarea fierbinte pe gâtul lui, încercând iar să-i scoată portofelul din strânsoarea buzunarului. Apoi, în ciuda împotrivirii sale, Mitch deveni conştient de celelalte părţi ale tupului ei.

Mai ales de sâni.

I se frecau incitant de piept, provocându-i o reacţie care micşora considerabil spaţiul din cameră. Picioarele ei erau împletite cu ale lui, iar Mitch încerca să le prindă sub coapsele sale pentru a reuşi s-o răstoarne.

- Annie, încercă el din nou. Transpiraţia i se adunase pe buza superioară.

- Ce? întrebă ea exasperată, continuând să se zbată.

Strângând din dinţi, încercă să-şi stăpânească dorinţa.

- Trebuie să încetezi.

- Zău? replică ea ofensiv. Obligă-mă.

- Bine. Fusese suficient. Fără efort, Mitch o dădu la o parte, îi încătuşă încheieturile şi i le fixă deasupra capului. Pieptul ei tresălta de efort, dar se opri ca prin farmec atunci când privirea ei strecurată printre gene o întâlni pe a lui. Deci îi captase, în cele din urmă, atenţia. Era şi timpul. încă un minut şi ar fi explodat. De fapt, asta rămânea încă posibil.

îi fu necesară întreaga voinţă pentru a putea vorbi calm.

- îmi cer scuze că m-am furişat afară cu Les şi că

ţi-am umblat prin poşetă. A fost urât din partea mea. Dacă vrei să-mi umbli şi tu prin portofel, am să ţi-l dau cu plăcere. Apoi zâmbi forţat. în caz că n-ai observat, tacticile tale de amazoană nu mă înfricoşează. însă au totuşi un alt ... efect. înţelegi?

Fără să se poată opune fascinaţiei, Mitch urmări jocul emoţiilor pe figura delicios îmbujorată a Anniei. Descifră mânie, indignare, resemnare şi, la sfârşit, dorinţă. O flăcăruie fierbinte îi încinse măruntaiele şi continuă să ardă. Doamne, cum o mai dorea pe femeia asta.

într-un târziu, Annie dădu din cap. El slăbi strânsoarea, zicând:

- Acum, te voi lăsa să te ridici.

Se aştepta la o remarcă usturătoare, dar ea nu spuse nimic. Cu părere de rău, se îndepărtă de moliciunea ei. Fără îndoială, era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. De îndată ce el se dădu la o parte, Annie se ridică în picioare şi rămase cu braţele încrucişate proteguitor asupra pieptului ce palpita. Mâinile îi tremurau.

Mitch îşi extrase portofelul din buzunar şi i-l oferi. Ea îl privi, însă nu-l luă. Ochii lui o studiară întrebător.

- Ce s-a petrecut, Annie? întrebă el cu blândeţe. Despre ce a fost vorba?

Ea ridică din umeri. Apoi făcu o tentativă de a porni spre camera ei.

- N-ai putea înţelege nici dacă ţi-aş explica, spuse ea inexpresiv. îmi pare rău, Mitch. Nu ştiu ce mi-a venit. N-am mai atacat pe cineva în felul ăsta ...

Renunţă. Am doar nevoie de puţin timp, singură. Se întoarse pentru a ieşi.

Mitch simţea pornirea copleşitoare de a o prinde în braţe şi de a o alina. Părea atât de neaşteptat de fragilă în clipa aceea, încât aproape că o făcu. Apoi, la fel de iute, femeia fragilă dispăru, iar locul ei fu luat de Annie, cea sigură pe sine. Mitch se întrebă de câte ori se strunise în felul ăsta? Decâte ori fusese *obligată* s-o facă? Şi de câte ori ar mai fi reuşit s-o facă fără să se dezmembreze?

- Annie ...

Cu spinarea rigidă, se opri dar nu se întoarse. Buclele libere se unduiau pe spinare, acoperind nişte umeri fragili, împovăraţi de greutatea întregii lumi.

- Da.

- De ce este atât de important pentru tine? murmură el. De ce este Hightower Advertising atât de importantă?

îi prezentă un zâmbet trist peste umăr. Ochii ei erau neobişnuit de strălucitori. Mitch se simţi parcă lovit în moalele capului.

- îţi repet Mitch, n-ai înţelege. Acestea fiind zise, se întoarse şi intră în camera ei.

- Ai dreptate, Annie, răspunse el, mult după ce ea părăsise camera. Nu-nţeleg. Dar aş vrea s-o fac.

Capitolul 10

Annie reuşi să se retragă cu demnitate în camera ei, dar apoi se prăbuşi. îl atacase. Violenţă fizică. Ce naiba o apucase? Cu mâini tremurânde, îşi trecu o şuviţă de păr după ureche şi se lăsă moale într-un fotoliu. îi scăpă un suspin greu, de disperare, şi se luptă hotărâtă contra nevoii de a plânge. Plânsul nu era profitabil. Niciodată nu-i adusese nimic.

Annie învăţase destul de devreme în viaţă că plânsul fie îi provoca slăbiciune, fie avea alte consecinţe la fel de neproductive şi dureroase.

Aşa că, de ce îşi simţea lacrimile trădătoare alunecându-i pe obraji? Răspunsul avea atât darul de a o speria cât şi pe cel de a o umili.

Mitch arătase că-i păsa. într-un moment de slăbiciune, îşi permisese să-l privească în ochi şi asta fusese ceea ce văzuse. Expresia feţei, tonul vocii sale, nu-i lăsau nici o îndoială. O senzaţie de calm copleşitor o cuprinse şi o făcu să-l dorească aproape, ţinând-o în braţe. Ceea ce era absurd, îşi zise ea. Nici măcar nu-l plăcea. Cel puţin nu-l plăcuse. Acum însă, era obligată să-l placă fiindcă îi arătase compasiune.

Ciudat lucru şi lacrimile, se minună ea, tamponându-şi cu mâna obrajii umezi - erau foarte uşor de controlat atunci când nu-i păsa nimănui, dar aproape imposibil de oprit în caz contrar.

încă nu-i venea să creadă că-l placase. Chicoti, amintindu-şi. Când sărise la el, ochii i se rotunjiseră de uimire. Bineînţeles, n-avea de unde să ştie că va fi atât de ofensată de cotrobăitul prin poşetă. Habar n-avea despre trecutul ei nefericit. Viaţa din căminele

de adopţie, ţinutul cu dinţii de puţinele posesiuni personale, devenite esenţiale pentru supravieţuirea emoţională. Nici măcar nu putea începe să priceapă. Ceea ce făcuse era desigur rău, dar nu un păcat de moarte şi nu meritase atacul.

O, Doamne, îşi zise ea din nou. Cum va mai putea să-l privească-n ochi? Ei bine, asta nici nu trebuia să mai constituie o problemă, socoti ea rememorând toate celelalte catastrofe la care Mitch fusese martor.

Totuşi, era ciudat. Se încruntă, pe gânduri. Şi înainte fusese conştientă de atracţia dintre ei. Dar nu simţise dovada palpabilă a acesteia în contact direct. Nu mai fusese obligată să-şi muşte limba pentru a se abţine să se arcuiască în întâmpinarea greutăţii lui care să-i ogoiască dorinţa copleşitoare. Propria năzuinţă o afectase puternic, trimiţându-i furnicături prin toată fiinţa. Chiar şi acum, simţea încă bulversarea provocată de atingere.

Uimitor că, deşi erau inamici, erau totuşi capabili să simtă acel magnrtism elementar atotcuprinzător. Poate că acesta era motivul, încercă ea să-şi explice. Fructul interzis. Nu-şi dorise oare întotdeauna ceea ce nu putea avea?

Annie adoptă grăbită acea explicaţie a afinităţii ei pentru Mitch. Dorinţa fizică era o soluţie prea simplă.

O altă explicaţie neliniştitoare îşi făcu loc în subconştientul ei, însă Annie o înăbuşi hotărâtă. Nu aveau nici un viitor, aşa că gândul nu merita să fie urmărit. Mai mult, exista perspectiva unor noi dureri şi Annie avusese parte de suficiente, cât să-i ajungă pentru toată viaţa. Nu din cauza asta se afla aici - nu pentru a evita alte dureri? Nu, cu tot regretul, lăsând

deoparte atracţia, Mitch continua să fie concurenţa.

în afară de asta, avea alte lucruri urgente de care trebuia să se ocupe. Cum ar fi obţinerea contractului pentru campania Winning Wiener. îşi muşcă buza. Asta însemna că, în primul rând, trebuia să găsească o idee de campanie. îi veni să râdă de absurditatea situaţiei. Fusese atât de absorbită de *a face tumbe* pentru Les şi de chemarea nerezonabilă spre Mitch, încât uitase să mai caute *ideea.* Numai de asta avea nevoie. Şi de timp.

Din păcate, timp nu prea era. Şi totuşi, era posibil. Va trebui să fie. Cariera ei depindea de asta. Doar gândul că ar putea pierde Hightower, postul ei, pe Will - tot ce-i era drag
- o înspăimânta. Nechemată, imaginea lui Mitch se înfiripă în mintea ei, însoţită de un gând. Cât de curând, îl va pierde şi pe el.

Ciudat, cum această convingere o întrista când ar fi trebuit să se simtă uşurată.
***

- Eşti sigur că vremea va ţine cu noi? îl întrebase Mitch pe Hank, grăjdarul şef, care-i ajutase să încalece, de dimineaţă. Privise spre cerul care se întuneca rapid. îngrijorarea lui nu era provocată de propria persoană. Petrecuse destule ceasuri în şa pentru a stăpâni un cal sprinţar. întoarse ochii spre partenera de călărie. Annie, pe de altă parte, arăta ca şi când n-ar mai fi încălecat până atunci.

încruntată şi purtând pe chip o mască de hotărâre, ţinea hăţurile cu o mână crispată, care-l anunţa că era hotărâtă să călărească sau să moară încercând. Când îi văzuse primele ezitări, în

dimineaţa aceea, se oferise s-o ia pe calul lui. Ea refuzase. Refuzase, de asemenea, cafeaua, micul dejun, sau orice altceva îi oferise el. Se întorseseră acolo de unde porniseră. Dintr-un motiv, pe care nu se obosise să-l caute, faptul îl întrista peste măsură.

- O, da, va ţine, răspunsese Hank. Dacă nu - îi întinsese lui Mitch o hartă grosolană şi-i indicase un punct din centru - atunci duceţi-vă acolo. E una dintre cabanele de aprovizionare. O utilizează echipa care se ocupă de garduri, aşa că veţi găsi tot ce este necesar pentru cazuri de urgenţă.

Mitch aprobase din cap, dar treaba continua să nu-i placă.

- Eşti gata, Annie? întrebase el.

Ea reuşise să încropească un zâmbet fals.

- Sigur.

Mitch îşi îmboldise calul cenuşiu şi trecuse într-o parte. Calul ei făcuse o mişcare laterală şi ea slobozise un ţipăt strident, care-l făcuse să zâmbească. întinse mâna după dârlogii ţinuţi de degetele ei încleştate.

- Ce ar fi să mă laşi să conduc eu o vreme, până te vei obişnui cu mişcările iepei?

Annie ridicase privirea, gata de ripostă ca întotdeauna. De fapt, era prima oară că-l privise în ochi, de aseară. El simţi un imbold de simpatie. Era oare incapabilă să lase pe cineva să-i facă un serviciu fără să caute un motiv ascuns?

- Cred că ar fi bine, zise ea, surprinzându-l.

Mulţumit, Mitch îi zâmbi. Plesni din limbă de câteva ori, semnalându-le cailor să pornească.

- Şi iată-ne plecaţi, murmură Annie, nu prea

entuziastă.

- Lasă-te doar purtată, o sfătui Mitch fără să întoarcă privirea. Relaxează-te. Călărim, nu ne ducem la eşafod. Ieşiră pe poartă şi apucară pe poteca indicată de Hank. Annie nu părea amatoare de conversaţie, iar el se mulţumi să-şi lase gândurile să hoinărească, admirând peisajul.

Proprietatea lui Les era cu adevărat frumoasă, înglobând mii de acri de păşune, păduri şi văi. Cu siguranţă, angajaţii fermei erau obligaţi să rămână pe câmp mai multe zile doar pentru a număra vitele, îşi spuse Mitch, simţindu-se umil în faţa peisajului minunat din faţa sa. Inspiră adânc şi scoase un oftat mulţumit.

- De unde ştii că nu sunt relaxată? întrebase Annie, peste câteva minute, cu dezaprobare în glas. Totuşi, părea mai degrabă curioasă decât iritată.

- Pentru că iapa ta merge cam ţeapăn. Simte.

- Ah, comentă Annie.

- De îndată ce te vei linişti, se va calma şi ea. Figura ei nefericită îl făcu să zâmbească. Apoi, s-ar putea chiar să-ţi placă.

Annie răsuflă zgomotos.

- Animalul ăsta este mai greu decât mine cu cel puţin cinci sute de kilograme. Total improbabil să mă liniştesc repede.

Mitch chicoti.

- în afară de asta, zise ea îngrijorată, de îndată ce o voi face, Les va inventa altceva care să mă tensioneze. N-am să mă pot relaxa până nu se va termina cu concursul ăsta stupid şi ne vom întoarce

în Atlanta.

- Nu-i aşa? interveni Mitch, bucuros că, măcar o dată, temperamentul ei aprins era direcţionat spre altcineva. Adică, uită-te la noi. Iată-ne călărind în şir, în loc să lucrăm la campanii. E ca şi când Les nici n-ar dori să lucrăm. în sfârşit, exprimase suspiciunile pe care le avea de ceva vreme. Annie îi întoarse privirea, gura ei ademenitoare închipuind litera „O“.

-Ai dreptate, zise ea gânditoare. Ai perfectă dreptate, Mitch.

Ei bine, la asemenea cuvinte nu se aşteptase din partea ei.

îl privi ciudat.

- Nu-mi vine să cred, dar înclin să-ţi dau dreptate. Ce alt motiv ar putea avea Les să ne aducă aici? Să ne ceară să venim la reuniunea de familie? Să ne impună să nu lucrăm duminica, pentru ca apoi să stabilească un termen final de prezentare aproape imposibil de respectat? Nici măcar nu ne-a dat vreo indicaţie asupra ideilor lui. Fruntea ei se încreţi a confuzie. Pur şi simplu n-are sens. Ce motive ar putea avea?

El râse forţat.

- Ti-aş împărtăşi părerea mea, dar nu cred că vrei s-o auzi. înălţă privirea spre cer, atenţionat de sunetul rostogolit ameninţător al unui trăsnet.

- încearcă, spuse Annie.

Mitch privi din nou spre cerul negru-cenuşiu şi la furtuna care se apropia.

-Annie ... începu el. Brusc, un fulger brăzdă cerul şi prima picătură mare de ploaie căzu. La dracu!

blestemă Mitch în barbă, ţinând strâns hăţurile. Studie iar cerul, apoi se uită înapoi spre casă şi îşi dădu seama că n-aveau timp să ajungă până acolo înainte de ruperea de nori. Consultă harta şi înţelese că se aflau mai aproape de cabana de aprovizionare. Alt fulger spintecă cerul, producându-i nelinişte suplimentară iepei, nervoase deja, pe care o călărea Annie. Ea se dezechilibra lateral şi aproape căzu din şa. Şi, pentru prima dată în viaţă, Mitch simţi frica.

- Mitch, strigă ea, luptându-se să se menţină în şa. Ajută-mă!

El reacţionă rapid, trăgând-o în cerc până ce iapa se potoli.

După aceea, cu pulsul accelerat, sări de pe cal şi o ajută pe Annie să coboare tremurătoare pe pământ. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi se ţinu cu disperare.

Oricât i-ar fi plăcut s-o ţină astfel pentru totdeauna, ploaia, care se înteţea, îl împiedica s-o facă. Temperatura scăzuse apreciabil. Probabil că ar fi făcut pneumonie dacă nu se grăbeau să se adăpostească.

Cu efort, Mitch se desprinse din îmbrăţişarea Anniei

- Trebuie să ajungem la cabana despre care vorbea Hank.

- N-nu mă mai urc p-pe calul ăla, scânci ea, dârdâind deja.

Zâmbind, Mitch îi cuprinse bărbia în palmă, pentru a-i opri

tremurul şi-i şterse apa de pe obraz.

- Poţi călări împreună cu mine.

Aparent uşurată, Annie dădu din cap nefericită. Buclele ei, ude leoarcă, cădeau în spirale încadrându-i figura într-un fel care n-ar fi trebuit să pară atrăgător, dar era.

Mitch o ajută să se urce în şa, apoi încălecă în spatele ei. Cu un braţ îi înconjură talia subţire şi o simţi cum suspină şi se sprijină de el.

Inima lui Mitch bătea să-i spargă pieptul, acoperind mugetul furtunii. Simţi că ceva se declanşa în el. De data asta, nu se mai întrebă ce însemna. Ştia.

Pentru ea, senzaţia provocată de pieptul lui Mitch, mişcându-se în sus şi în jos, era un amestec de deconectare şi excitare. Relaxare, deoarece îi dădea siguranţă şi excitare, fiindcă . tot ce avea el de făcut pentru a o excita era să respire. Coapsele lui puternice le îmbrăţişau pe ale ei, constituind un soi de cuib în care ea se simţea apărată, adorată şi, în mod ciudat, împlinită. Mâna lui, mare şi caldă, îi stăpânea talia posesiv, transmiţându-i o fierbinţeală senzuală. Mişcarea balansată a calului şi îmbrăţişarea strânsă o încinseră la maximum, în ciuda hainelor ude şi reci.

Ploaia era tot mai puternică şi tunetele răsunau deasupra capului. Din când în când, iapa necheza în semn de protest, însă calul lui Mitch părea să fi priceput cine era stăpân şi nu încerca nici unul din trucurile de circ folosite de partenera sa. Annie tânjea

să-l vadă şi decise că singurul defect al poziţiei era că nu-i putea zări chipul frumos. îi datora măcar o vorbă de mulţumire. De fapt, îi datora mult mai mult.

- îţi mulţumesc că m-ai luat pe calul tău.

- Nu este necesar.

Să fi fost doar imaginaţia ei, sau glasul îi sunase gâtuit?

- Nu, într-adevăr, îţi rămân datoare. Dacă i-aş fi mărturisit lui Les adevărul, aseară, probabil că nu ne-ar mai fi trimis. Este vina mea. Făcu o pauză. N-am mai călărit niciodată un cal, mărturisi ea.

Mitch chicoti la ureche, provocându-i o senzaţie de piele de găină.

- Crede-mă Annie, sunt convins că ştia deja.

Ea fu gata să-l contrazică, dar n-o făcu. N-avea nici o importanţă. în afară de asta, trebuia să-i spună altceva înainte de a-şi pierde curajul. Niciodată nu se pricepuse la cerut scuze, dar îi era datoare.

- Trebuie să-ţi spun ceva, Mitch. Te rog să mă ierţi pentru aseară. N-ar fi trebuit să te atac. Ridică neputincioasă din umeri. Nu ştiu ce m-a apucat.

Suspinul lui se rostogoli în urechea ei.

- Nu-s necesare scuzele, Annie. Cred că înţeleg. Iniţial nu, dar acum am priceput.

- Dar este imposibil, argumentă ea, mişcată că încercase să-i aline conştiinţa, când numai ea era vinovată. Şi asta îi făcea reacţia de neiertat. Eu ...

-Annie, o întrerupse el cu vocea baritonală plină de regret şi de altceva mai greu de identificat. Priza mâinii lui asupra taliei se strânse imperceptibil, de parcă ar fi îmbrăţişat-o. Dacă aş fi crescut ca tine, şi

eu aş fi mai posesiv cu lucrurile personale.

Surprinsă că aflase despre copilăria ei - cineva îl informase - expiră cu zgomot şi se întoarse să-l privească. El încasa majoritatea împunsăturilor furtunii, dar era splendid. Părul lui sclipea ca abanosul lustruit. Apa de ploaie forma mici pârâiaşe pe obrajii netezi, peste maxilarul puternic, uşor ţepos, pentru a dispărea apoi sub guler.

Dar ceea ce-i captă atenţia erau ochii. De un albastru atât de limpede, fără nori, o fixau cu alean nedefinit, înţelegere şi dorinţă. Un talaz de emoţii i se formă în gâtlej. *Ce se petrecea cu ea?*

- Cum de ştii? întrebă în cele din urmă, nu din curiozitate, ci fiindcă părea o întrebare logică. Şi, deocamdată, Annie numai logică nu se simţea. Se întoarse şi se sprijini de el. Mitch oftă.

- Les a pomenit ieri despre asta, răspunse el. Fără să-l fi întrebat. Sper că nu eşti supărată.

Poate că ieri s-ar fi supărat, dar, din cine ştie ce motiv, astăzi era altfel. Spre propria ei uimire, se auzi spunând pe ton de glumă:

- De fapt, mi-ar fi plăcut chiar să-l aud pe Les povestindu-mi trecutul nefericit în stilul lui specific texan.

Mitch chicoti la rândul lui.

- Are un fel aparte de a privi lucrurile, nu-i aşa?

în acel moment, cabana le apăru în faţă. Micuţa construcţie albă era o replică fidelă a căsuţelor de oaspeţi ce delimitau proprietatea Peters. Departe de ceea ce şi-ar fi imaginat Annie că era necesar pentru nişte văcari. Totuşi, cunoscându-l pe Les, învăţase să

nu mai fie surprinsă de nimic la Triple P. Mitch impulsionă calul chiar în momentul în care cerul părea că se rupe. Ploaia relativ monotonă, care-i udase până la piele deja, lăsă locul unui torent de apă ce ameninţa să-i înece înainte de a ajunge la adăpost.

- Tine-te bine, îi strigă Mitch în ureche.

Annie îl ascultă.

Peste câteva minute, el opri caii în faţa cabanei, îşi dădu drumul din şa şi o ajută să coboare. Annie şi-ar fi dorit mai multe ocazii de a experimenta alunecarea propriului trup în contact cu al lui, deoarece scurta atingere nu-i fusese îndestulătoare. Fugi, cu părere de rău, pe verandă.

- Intră şi încearcă să te încălzeşti, îi zise Mitch, părându-i foarte sexy. Trebuie să mă ocup de cai.

Annie nu dorea să-l lase singur afară. Orice era posibil. Cu toată priceperea şi graţia cu care manevrase caii, nu se putea dezbăra de ideea că aceştia erau periculoşi şi imprevizibili. Hotărî să-l aştepte chiar acolo. Părând să-i fi perceput gândurile, Mitch se opri s-o privească. Zâmbi, iar genunchii ei aproape cedară.

- Treci înăuntru, Annie. întârzii numai un minut.

Ea îi întoarse zâmbetul.

- Bine, asta înseamnă că nu voi îngheţa aici, aşteptându-te. Nu te las singur.

Mitch bombăni la adresa atitudinii ei încăpăţânate, apoi îşi văzu de treabă. Reapăru curând, ţinându-se de cuvânt, după ce legase caii într-un şopron din spatele cabanei.

Ud până la piele, dar părând să-i priască, lipăi pe verandă şi se alătură Anniei în faţa uşii. O adâncitură pe care încă n-o observase îi apăruse în obraz. Privirile li se întâlniră.

- Ţi-a mai spus cineva că eşti încăpăţânată?

- Câţiva, răspunse ea cu un zâmbet abia schiţat.

- Şi că eşti regina subevaluărilor, adăugă el.

- Deschide uşa, chicoti Annie. Putem discuta despre toate calităţile mele după ce vom intra.

- Sau le putem explora, mormăi el ca pentru sine.

Sau pe ale tale, îşi spuse ea în gând, cu toate că nu era defel ruşiunată de turnura pe care o luaseră gândurile ei.

Trecând pragul, Annie era gata să admită că era pregătită pentru o aventură de interior.

Capitolul 11

împingând-o spre interiorul întunecat al cabanei, Mitch îşi reprimă impulsul de a o întoarce şi de a o săruta până le-ar fi ieşit aburi din hainele ude. Goana călare, cu ea dinainte pe şa, se dovedise o adevărată tortură. Cinstit vorbind, pe ultima porţiune de drum înainte de ajunge la cabana aceea prăpădită, crezuse că va exploda. Din câte îşi amintea, niciodată nu mai simţise aşa ceva - îmbrăcat fiind.

Annie bâjbâi după întrerupător şi apoi cabana fu inundată de o lumină blândă. Deşi nu era decorată la fel de bogat ca Rose Cottage, micuţa construcţie avea toate dotările necesare.

Inclusiv unele care păreau ciudate la o cabană de aprovizionare, îşi zise Mitch. Avea un sentiment copleşitor că Les îi manipulase din nou.

De exemplu, la ce aveau nevoie muncitorii de flori proaspete, fructe şi o sticlă de şampanie? Sau de acele lumânări parfumate împrăştiate peste tot, şi care nu fuseseră niciodată aprinse? Nu prea se potriveau cu decorul destul de auster. Schiţe de cai, desene fanteziste şi ţesături indiene împodobeau lambriurile nefinisate.

Mobila se asorta cu covorul împletit şi fusese atent poziţionată împrejurul căminului mare de piatră. Alături, erau stivuite la îndemână lemne de foc, surcele şi ziare vechi. Canapeaua era o dihanie antică, sigur extensibilă. Ar fi constituit un pat foarte confortabil. Mitch îşi înăbuşi suspinul.

Fusese destul de dificil să se ţină departe de camera ademenitoare, foarte feminină, din Rose

Cottage. Dar aici - unde se simţea îndemnat să dea frâu liber instinctelor animalice - ar fi fost mult mai greu.

Les ar fi făcut mai bine să-şi pună în ordine testamentul, căci, de îndată ce se vor întoarce, avea de gând să-l ucidă.

Arătând obosită şi udă, Annie ridcă ochii şi-i zâmbi clănţănind din dinţi.

- E-e niţel mai c-cald aici.

Mitch luă o pătură de pe suport şi i-o înfăşură în jurul umerilor.

- Stai jos până aprind focul.

- Nu, clătină ea din cap, cred că am să caut ceva uscat, să ne schimbăm. Se îndreptă spre spatele cabanei, continuând să tremure.

Mitch se apucă să facă focul. în câteva minute, o flacără sănătoasă începuse să încălzească încăperea. Cu toate astea, dispoziţia nu i se ameliorase. Era ud, excitat şi mânios - dar nu pe Annie. Era supărat pe Les fiindcă se dovedise un mic tiran intrigant.

Apoi auzi sunetul unui duş şi proasta dispoziţie se evaporă.

Annie era dezbrăcată.

Iar.

Mitch gemu înfundat şi se rugă pentru răbdare în ceea ce o privea pe încântătoarea sa adversară. Spera, de asemenea să nu mai sufere cine ştie ce catastrofă care să-i impună intervenţia. Avea intenţia fermă ca, la proxima apariţie în costumul Evei, să facă dragoste pasionată cu ea.

îşi scoase ghetele şi ciorapii, apoi scăpă de

cămaşa udă şi intră, cu picioarele goale, în bucătărie. O rapidă verificare a dulapurilor şi frigiderului îi confirmă bănuielile referitoare la intenţiile lui Les. Bucătăria era complet echipată. Extrase din dulap un pachet de cafea şi izbucni în râs privindu-i eticheta. Nici mai mult nici mai puţin decât cea mai bună calitate.

Pe când deschidea cutia, Mitch cugetă la actuala situaţie. Se presupunea că ar fi trebuit să facă măcar efortul de a nu o seduce pe Annie, dar în momentul de faţă asta ar fi însemnat doar să se mintă cu bună ştiinţă. O dorea mai mult ca niciodată. îşi zise că ar fi fost complet anormal pentru el să se opună năzuinţei fireşti.

La naiba, pe cine păcălea? se întrebă el ,storcându-şi în chiuvetă cămaşa. Fusese condamnat încă de la început. Din momentul primei întâlniri, când îi sărise în ajutor, fusese pierdut. în acea clipă, Annie îşi făcu apariţia.

Şi ce apariţie!

îmbrăcată cu o cămaşă albă, lungă, aparţinând probabil unuia dintre cei mai înalţi muncitori de la fermă, arăta extraordinar de sexy, absolut splendid. Părul pieptănat într-o parte, îi cădea peste umăr până la sânul stâng. Era vizibil că nu-şi mai pusese sutienul ud, spre încântarea lui. Putea urmări conturul perfect al unui sfârc prin pânza cămăşii. Figura, în formă de inimă, eliberată de farduri, era dominată de ochii ei mari şi căprui. Buzele, de culoarea prunei coapte - şi la fel de dulci, cum ştia din experienţă - îi zâmbeau ezitant.

în clipa aceea ştiu că nu-i mai fusese dat să vadă o femeie mai frumoasă şi, chiar de ar apuca să trăiască o sută de ani, nu va mai vedea vreodată. Se luptă să-şi revină.

- Te simţi mai bine? îmtrebă el răguşit.

- Mult mai bine. N-am stat prea mult aşa că ar trebui să mai fie suficientă apă caldă. Ar fi bine să faci şi tu un duş. Am lăsat în baie un tricou cu mânecă scurtă şi un pantalon de trening. Nici o grijă, nu-i aparţin lui Les, spuse ea zâmbind. Nu-s destul de ornamentate.

Mitch făcu un semn spre masă.

- Am făcut cafea. Serveşte-te, apoi încearcă să te încălzeşti lângă foc.

între timp, spera că el va reuşi să se *răcorească.*

***

Când Mitch părăsi camera, Annie scoase un suspin de uşurare. Simţise tentaţia copleşitoare de a-şi plimba degetele peste pieptul lui gol, impresionant. Era un exemplar superb al speciei, îşi spuse ea, dorind ca pulsul să i se potolească, cu muşchii aceia bine dezvoltaţi şi pielea mătăsoasă.

Lipăi până la fereastră şi observă cum furtuna, de care abia scăpaseră, provoca haos în lumea exterioară. Ploaia şiroia pe geamurile aburite, iar trăsnetele bubuiau ameninţător în depărtare.

Ce l-o fi apucat pe Les să insiste ca ei să facă drumul chiar în acea zi? se întrebă ea din nou. Era înclinată să creadă că micul dictator orchestrase cumva întreaga întâmplare. Probabil ştiuse că se anunţa ploaie, atunci când îi trimisese.

- Arată cam rău afară, nu-i aşa? remarcă Mitch revenind în cameră. Vocea lui îi provocă un fior.

Annie se întoarse spre el, luptând cu dorinţa bruscă ce o cuprinsese la apariţia lui. Cu părul dat pe spate eliberând figura frumoasă, cu obrajii delicios de ţepoşi, avea o alură nebunatică pe care, mai înainte, nu i-ar fi atribuit-o.

Apoi, cămaşa.

Aparţinea, vizibil, unui bărbat mai mic. Cineva care nu avea umeri şi piept atât de largi. Privea transfigurată imaginea minunată. Cercetarea era absolut normală.

- Annie, mormăi el.

- Da, spuse ea revenindu-şi din reverie.

- Probabil că ar fi mai bine dacă nu m-ai mai privi astfel.

Stânjenită că fusese surprinsă aruncându-i acea ocheadă,
Annie simţi că roşeşte.

- Cât crezi că va trebui să rămânem aici? întrebă ea, ignorându-i remarca.

- Probabil că vom rămâne aici peste noapte. Chiar dacă nu va fi necesar. Fiindcă aşa a plănuit Les.

- Peste noapte, repetă ea ca un ecou. Dar este ridicol. Abia a trecut de amiază. Nu există nici un motiv care să ne împiedice să ne întoarcem acasă, după-amiază.

Mitch zâmbi prevestitor.

- Aşteaptă şi vei vedea, spuse el.

Implicaţia i se păru deplasată.

- Adică, vrei să spui că Les a plănuit totul? Sigur, nu poţi crede aşa ceva în mod serios.

Mitch luă vasul de cafea şi îşi turnă o cană din băutura fierbinte.

- Vrei şi tu?

- Nu, răspunse Annie, şi renunţă la obiceiul de a-mi ocoli întrebările. Ce te face să crezi că Les are vreun amestec în treaba asta?

Mitch gesticulă cu mâna spre cameră şi se aşeză la unul dintre capetele canapelei.

- Priveşte-n jur, Annie. Florile, lumânările, fructele. Toate proaspete şi nu prea potrivite cu necesităţile unei echipe de muncitori. Sorbi o înghiţitură de cafea. Este mâna lui. Din nou.

Annie îl privi ca pe ghimpi.

- Dar n-are nici un sens. Ce ar putea urmări?

- N-ai înţeles? Privirile li se întâlniră, iar inima ei uită să mai bată. Face pe peţitoarea.

Ea rămase cu gura deschisă.

- Glumeşti, probabil. Cu ce scop?

- Cine poate să ştie? zise Mitch. Tu îl cunoşti mai bine. Dar, gândeşte-te puţin. încă de când am ajuns aici, am tot fost puşi în asemenea situaţii. De exemplu, căsuţa cu un singur dormitor. Şi apoi, toate acele însărcinări neproductive, ca cea de azi. Să nu mai pomenim despre felul în care a evitat fiecare încercare a noastră de a discuta despre campanie. Ridică din umeri. Dacă poţi găsi o explicaţie mai bună pentru comportamentul lui, aş fi amator s-o ascult.

Anniei nu-i venea să creadă. Dar spusele lui se legau. Avea dreptate.

- Şi ce ne facem? întrebă ea, invidiindu-i puterea de pătrundere.

El săltă un umăr şi privi dezinteresat spre foc.

- Tocmai asta-i frumuseţea, pentru Les. Nu avem ce face. Va trebui să ne prefacem că n-am priceput şi să sperăm că nu inventează pentru noi şi alte numere de dresaj. Bănuiesc că telefonul de colo va suna cât de curând. O privi pieziş şi-i zâmbi. Ne va spune că zona asta este inundabilă sau vreo altă aiurea1ă şi că am face mai bine să rămânem aici până dimineaţă. Că este prea periculos să încercăm să ne întoarcem şi prea noroios ca să trimită pe cineva după noi.

în aceeaşi clipă sună telefonul, ca o confirmare a predicţiei. El râse.

- Răspund eu, sau vrei s-o faci tu?

- Am să răspund eu, Nostradamus, zise ea glumeţ. Vreau să mă conving că ai dreptate.

Ridică receptorul, iar privirea ei întâlni ochii lui şăgalnici.

- Da, Les. Am ajuns. O-ho-ho. Chiar când începea revărsarea. Da, Mitch a avut grijă de cai, răspunse ea ezitant. Mie mi-a fost cam frică. Da, domnule, este un bărbat bun să-l ai la îndemână. Ochii i se bulbucară. Cum? Va ploua toată noaptea? Se încruntă. Zona asta se cam inundă? OK. N-aţi putea trimite pe cineva după noi? Chiar aşa? Alunecările de teren şi jeepurile nu merg bine împreună? în regulă, Les. Da, sunt sigură că vom scăpa cu bine. A-ha. Ne vedem de dimineaţă. OK. Pa.

încă nevenindu-i să creadă, se uită spre Mitch. Deosebit de mulţumit de sine, îşi legăna capul pe

spate, scrutând tavanul.

- Nu văd de ce eşti aşa de fericit, îi zise ea. Eu, cel puţin, aş fi destul de îngrijorată dacă aş descoperi că pot gândi ca Les Peters.

Cuvintele ei îi întrerupseră manifestarea de bucurie şi pe chip îi apăru o expresie foarte comică, care-i provocă şi ei o criză de râs isteric. în cele din urmă, hohotele se stinseră lăsând loc unei tăceri relaxate. Annie oftă mulţumită şi sorbi din cafea. Expresia lui, devenită brusc gânditoare, îi netezise trăsăturile aspre. Umbrele născute de foc îi dansau pe faţă, înfrumuseţându-i mai mult figura şi împrumutându-i un aer de forţă incredibilă.

Apoi, se întoarse spre ea. Privirea captivantă o îndemna parcă să se apropie de el.

- Annie, te superi dacă te întreb ceva?

- Depinde.

- în clipa asta, zise el după o scurtă ezitare, suntem în plină confruntare cu privire la Hightower Advertising. Dar, niciodată, n-am discutat motivele.

Annie se crispă. Deşi ar fi vrut să-i cunoască motivaţia, n-avea chef să discute despre a ei. Recunoscu imediat că asta era o minciună. De fapt, se simţea îndemnată să-i împărtăşească toate gândurile. Lucru foarte ciudat, dacă te gândeai că niciodată nu-şi permisese să aibă o confidentă. Singura persoană cu care avusese vreodată o relaţie mai apropiată fusese Will şi asta, îşi spuse ea, deoarece i se păruse că Will avea la fel de mult nevoie de ea pe cât avea ea de el. Ceea ce o aducea înapoi, la motivul pentru care se găsea acolo.

- Aş spune că-i clar.

- Da, până la un anumit punct.

Suspină, impacientată.

- Luând în considerare circumstanţele, nu cred că ar trebui să atingem acest subiect.

- Nu sunt de aceeaşi părere, răspunse Mitch. Amândoi îl iubim pe unchiul şi compania. Cred că este un motiv suficient de puternic pentru a pune cărţile pe masă. Dădu drumul aerului din plămâni. Nu-ţi caut gâlceavă, Annie. Vreau numai să ştiu.

Dacă ar fi fost mai ofensiv, probabil că ar fi reuşit să-l refuze. Sinceritatea din glasul lui păru s-o dezarmeze. Cinstit, cu ce i-ar fi dăunat? Les îi dăduse deja o mulţime de informaţii despre ea. Cum ar mai fi putut-o deranja, în momentul de faţă, câteva comentarii vagi despre motivaţii?

Oftă în semn de resemnare.

- Bine, să vorbim. Dar cu o condiţie - tu primul. De ce te-ai decis, aşa din senin, că vrei să conduci compania? întrebă ea fără menajamente.

Mitch o privi fugitiv şi chicoti din gâtlej.

- A fost cam pe neaşteptate, nu-i aşa?

Annie încuviinţă din cap.

- Nu ţi-ai mai făcut apariţia de cinci ani. Pentru mine, a fost o surpriză dorinţa ta de a ocupa postul de director executiv. Aşa că, ce te-a îndemnat?

- Vrei adevărul?

- Nu, zise ea fără să-i tresară vreun muşchi. Spune-mi o minciună. Bineînţeles că vreu să ştiu adevărul!

Figura lui deveni mai sobră. Privi fix flăcările din

cămin, până ce Annie crezu că se răzgândise.

- Prietenul meu cel mai bun a murit, spuse el în cele din urmă.

Dintre toate motivele pe care le-ar fi putut invoca, la acesta nu se gândise. Durerea, ce răzbătea din spatele scurtei lui declaraţii, îi strânse inima.

- îmi pare rău.

- Nick şi cu mine am fost amici încă din facultate, continuă el. Parcă ar fi fost fratele pe care mi l-am dorit mereu. Era partenerul meu la Micronet. Un partener pe cinste şi un om deosebit. Se opri, amintindu-şi de prietenul pierdut. Avea numai treizeci şi doi de ani, Annie. Vârsta mea. îşi trecu o mână prin păr. Prea tânăr ca să te poţi gândi la moarte. Inspiră adânc. Oricum, moartea lui m-a determinat să-mi schimb priorităţile. Hightower a devenit importantă pentru mine. Zâmbi cu tristeţe. Restul poveştii îl cunoşti.

Dintr-un motiv nelămurit, faptul că decizia lui de a prelua afacerea de familie nu fusese un impuls de moment, îl crescu în ochii ei. Acum măcar, dacă ar fi câştigat concursul acela blestemat n-ar mai fi obligată să se teamă că va abandona iar firma. îşi imagină că ar fi fost bine pentru Will ca şi pentru Hightower Advertising.

Totuşi, Annie îşi dori brusc să nu fi început acea conversaţie. Cum să mai rămână obiectivă şi să-şi dea silinţa de a învinge dacă îşi simţea inima grea de fiecare dată când se gândea la ce avea el de pierdut?

îşi spuse, fără convingere, că nu era responsabilă pentru fericirea lui. Numai pentru a ei. Aşa fusese

mereu. Toţi pentru unu şi unu pentru sine. Trist. Ciudat, cum această veche parafrază, care îi furnizase mereu o linişte cinică, acum nu mai reuşea s-o remonteze.

- Dar cu tine cum stau lucrurile? întrebă Mitch, întrerupându-i şirul gândurilor melancolice.

Simulând un zâmbet, oftă şi zise:

- Pur şi simplu o iubesc, Mitch. Compania mi-a fost ca un cămin. Iar Will, ca o familie. Atâta tot.

Brusc, el întinse mâna şi-i atinse obrazul. Degetele erau calde şi surprinzător de fine, iar Annie fu nevoită să se împotrivească din răsputeri dorinţei de a veni în întâmpinarea mângâierii. Acceptarea mohorâtă care se citea în ochii lui îi spuse că înţelegea cu adevărat. Un torent de emoţii o străbătu, depăşindu-i zidul de apărare construit cu atâta migală, inundându-i inima.

Apoi, Mitch o trase spre el. Reacţia instinctivă fu s-o ia la fugă, însă dorinţa primordială de a fi ocrotită în braţele cuiva o îndemnă să se lase îmbrăţişată. El o lipi de sine, apoi depuse o sărutare uşoară, respectoasă, pe tâmplă.

- O, Annie, murmură el.

- Mitch, nu cred că-i bine să ...

O făcu să tacă, punându-i un deget pe buze. Privirile li se întâlniră, iar ea avu impresia că ochii lui o sfredeleau până în suflet.

- Te doresc, Annie. Cred că ştii. Vocea îi era gravă, plină de o năzuinţă pe care Annie o recunoscu deoarece rima cu a ei. Acum însă, nu vreau decât să te ţin în braţe. Bine? Nici o motivaţie ascunsă.

Mai târziu, Annie va rememora clipa aceea ca fiind momentul exact în care simţise pentru prima oară că s-a îndrăgostit de Mitch Hightower.

Capitolul 12

Mai degrabă simţi decât auzi suspinul uşurel de acceptare al Anniei. Se sprijini încrezătoare de el. O strânse la piept mai tare. Aleanul absolut pe care i-l citise în ochi când îi mărturisise că Hightower era casa ei, îl frânse în două.

Când se angajase la firmă, Annie oferise mai mult decât tot ce avea - se dăruise pe sine. Acum înţelegea asta foarte clar. Ceea ce interpretase eronat drept tenacitate, se dovedea a fi numai disperare. îşi petrecuse mare parte din viaţă dezrădăcinată dar, ca o floare rară, învinsese restriştea. înflorise la Hightower - alături de Will - iar posibilitatea de a pierde tot îi aruncase întregul univers în vrie. Regreta că-i pricinuise asemenea suferinţă. Regreta întreaga situaţie.

Totuşi, era inevitabilă. Nu puteau ieşi amândoi învingători în competiţie. Şi, cu toate că-i înţelegea şi-i compătimea suferinţa, avea şi el ceva de pierdut în acel joc nefericit. Şi viitorul lui stătea în cumpănă. Ciudat, se minună el. Cu numai câteva zile în urmă, era perfect capabil să aleagă ce trebuia făcut în privinţa postului de director executiv. Acum, lucrurile se schimbaseră cât ai clipi din ochi.

în braţele sale, Annie se agita. Mâna uşoară care-i zăbovise pe umăr alunecase şi acum îi parcurgea pieptul într-o mângâiere circulară care-i accelera pulsul. înghiţi cu greu. Oare nu-şi dădea seama ce-i făcea?

Annie îşi ridică ochii plini de dorinţă şi de altceva, mai greu de identificat, răspunzându-i astfel la

întrebarea nerostită.

- Annie, articulă el, respirând anevoie. N-ar trebui ...

- Planul tău de rezervă, îl întrerupse ea răguşită. S-ar părea că avem nevoie de el.

- P-plan de rezervă? se miră el cu voce tare.

Annie se ridică şi-l încălecă. Mitch simţi că explodează.

- Nu-ţi aminteşti, pentru a scăpa de presiune?

Ah, cum ar fi putut să nu-şi aducă aminte? Totuşi, voia să se asigure că ea asta dorea. Că nu vor apărea regrete tardive.

- Eşti sigură că ...

Annie îi muşcă uşor buzele pentru a-i împiedica întrebările şi se frecă de el într-un mod care-l făcu să dorească să-i îndepărteze hainele de împrumut şi s-o posede imediat.

Lumina blândă a focului îi scotea în relief rotunjimile femeieşti şi-i transforma buclele într-o ademenire arămie. Mâinile lui o traseră mai aproape pentru a simţi cât mai complet carnea, în timp ce gura lui punea stăpânire pe a ei, savurându-i nectarul. Suspinul de răspuns provocă o însufleţire dulce a sărutului. îi mângâia pieptul cu mişcări senzuale până ce o mână se ridică pătrunzându-i în părul de pe ceafă.

Mitch îşi retrase puţin buzele pentru a-şi îndrepta sărutările spre bărbie, spre gât şi orice altă bucăţică de piele pe care o putu găsi. Când asta se dovedi insuficient, îi descheie bluza şi scoase la iveală noi teritorii.

- Eşti atât de frumoasă, şopti el extaziat. îi cuprinse în palme sânii perfecţi, cântărindu-i parcă, apoi se aplecă şi sărută unul. Sfârcurile se învigorară de plăcere, sub degustările lui imparţiale.

Deranjată de goliciunea proprie, prin comparaţie cu pieptul lui încă acoperit, Annie se ridică şi-i trase cămaşa peste cap, nerăbdătoare. îşi lipi pieptul de al lui provocându-i o respiraţie precipitată. Ea mormăi de plăcere şi apoi reveni la buze. Combinaţia de senzaţii - Annie deasupra lui, dezbrăcată, sărutându-l, aroma ei feminină - îl deposedară de orice urmă de raţiune. Nu-i mai păsa de nimic.

Anniei îi trecu prin minte că a face dragoste cu Mitch s-ar fi putut dovedi o greşeală, dar alungă ideea. Era mai bine de o săptămână de când lupta contra dorinţei şi pur şi simplu nu mai voia s-o facă. Ceva o atrăgea spre Mitch. O forţă pe care n-o înţelegea şi nici nu dorea s-o priceapă.

Avea nevoie de el. Şi simţea instinctiv că era o necesitate reciprocă.

- Annie, şopti el răguşit.

Din acel moment, Annie pierdu senzaţia trecerii timpului. îşi închipui că probabil se rostogoliseră pe jos, deşi nu-şi amintea. Şi totuşi, împletitura moale a covoriului îi atingea spatele, iar Mitch, în toată splendoarea lui, se arăta deasupra, ca un înger întunecat.

- Mitch, şopti ea rugător, în cele din urmă.

îi prinse mâinile, împletind degetele şi se scufundă în ea.

O bucurie imensă o străbătu pe când

copleşitoarea senzaţie erotică începu să tălăzuiască în ea. Se iubiră cu pasiune, atingând împreună extazul.

Cu respiraţia grea, Mitch rămase o vreme deasupra, apoi se rostogoli într-o parte şi o trase spre el. Cu o mână, smulse cuvertura de pe canapea şi o întinse peste ei. Ultimul gest al Anniei, înainte de a aluneca în somnul tămăduitor al satisfacţiei, fu un simplu oftat.

***

Mitch se trezi cu aceeaşi senzaţie provocată de prezenţa Anniei alături şi cu gustul ei stăruindu-i pe buze. O senzaţie cu care s-ar fi putut deprinde foarte uşor. Ar fi ptut deveni chiar dependent. Deşi nu se considera un Don Juan, Mitch avusese parte de destule femei. Şi cunoscuse experienţe sexuale grozave.

Dar, ceea ce tocmai experimentase cu Annie, în după-amiaza asta ploioasă, nu avea egal. A face dragosate cu Annie îi părea ... dumnezeiesc. Era suficientă conştiinţa faptului că ea era alături şi amintirea potrivirii perfecte a trupurilor lor, ca să se excite din nou. O dorea iar. Parţial fiindcă ştia cât de bine va fi şi parţial întrebându-se dacă vor putea egala din nou acea perfecţiune.

Mâna ei mică i se rezema încrezătoare pe piept iar părul acela uimitor îl înveşmânta exact aşa cum îşi imaginase cu câteva zile în urmă. Atinse cu grijă una din şuviţele de culoarea cafelei, rotindu-şi-o pe deget. Ideea că Annie i s-ar fi putut încolăci la fel de uşor în jurul inimii, îl năpădi cu forţă. îi provoca, în

acelaşi timp, smerenie şi teamă.

- E doar păr, şopti Annie.

Mitch se întoarse pentru a privi în ochii căprui, blânzi şi simţi un zâmbet înfiripându-i-se pe buze.

- Cum?

- Părul meu, explică Annie, chicotind moale. Te uiţi la el de parcă ar cuprinde toate tainele universului.

Poate nu ale întregului univers, îşi zise, doar ale universului meu.

- Cine ştie? S-ar putea. E o posibilitate captivantă.

Ea pufni, sunet atât de neaşteptat şi specific ei, încât Mich nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

- Cred că ai cam încurcat lucrurile cu făcutul curţii. Ar trebui să-mi faci complimente *înainte* de a mă duce în pat.

Se strânse mai aproape, reaprinzându-i în măruntaie scânteia dorinţei.

- OK, râse Mitch. Apoi, îşi drese glasul. Annie, eşti minunată. Splendidă. Ai cel mai uimitor râs. îţi admir ardoarea, tenacitatea.

Ea râse încântată şi îşi sprijini capul în palmă pentru a-l privi. Zise, cu ochi şăgalnici:

- Ce faci? Ti-am spus doar, *înainte.*

Mitch mormăi ceva şi o trase deasupra sa.

- Ştiu, spuse el cu înţeles. Tu ce crezi că am de gând?

Annie se aplecă şi-l sărută.

- Ei bine, atunci taci şi treci la fapte.

N-avea nevoie de alt îndemn. O sărută cu foc. Trupurile se împletiră, suspinele se îngemănară.

Pe când atingeau culmile plăcerii, Mitch îşi dădu

seama că se petrecuse ceva foarte important, iar el nu va mai fi niciodată acelaşi. Şi nici ea.

***

Decât să mai repete bravada de ieri, Annie decise că era mai cuminte să călărească pe acelaşi cal cu Mitch. La un moment dat, în cursul nopţii - iar Annie nu avea de unde să ştie când, ocupată fiind cu altceva - norii se împrăştiaseră, lăsând în urmă o mireasmă de ploaie în aer şi câteva zdrenţe răspândite pe cer.

Deşi i-ar fi plăcut să-şi petreacă întregul sfârşit de săptămână în micuţa cabană de aprovizionare, împreună cu Mitch - amândoi erau obligaţi să se întoarcă la realitate curând - Les sunase de dimineaţă, declarase drumul lipsit de riscuri şi-i convocase la fermă pentru reuniune.

întoarcerea inevitabilă declanşase o serie de întrebări neliniştitoare şi introspecţii. Ce avea oare să se întâmple la întoarcerea în căsuţa de oaspeţi? Dar la Atlanta? Când va ajunge director executiv? Refuză să se mai gândească la toate astea. Deocamdată, sprijinită de pieptul puternic al lui Mitch şi cuprinsă peste mijloc de braţul său, Annie se afla acolo unde dorea.

Era fericită. Iar fericirea fusese atât de zgârcită cu ea încât, în ciuda împrejurărilor, Annie n-ar fi făcut nimic susceptibil de a distruge acel sentiment de plutire. Acela era „wickend“-ul lor. Era prea mult să ceri două zile de fericire? Ea credea că nu, dar chiar dacă ar fi fost, nu-i păsa. în acest scurt interval, nu mai era obligată fie Annie cea orfană, Annie dura,

Annie candidata la postul de director executiv al Hightower Advertising - putea în sfârşit să fie Annie femeia. Şi nimeni n-o făcuse să se simtă mai femeie decât bărbatul lângă care era acum.

Mitch o privi.

- De ce zâmbeşti? zise el cu veselie în voce.

- Din acelaşi motiv ca şi tine.

- A, atunci şi tu te gândeşti încă la duş? chicoti el.

Deşi părea imposibil, zâmbetul ei crescu în intensitate. Simţi că se îmbujorează ca efect al amintirii. Căldură, aburi, apă ... şi Mitch. Ai milă Doamne, ce combinaţie!

Observându-i reacţia, el slobozi un hohot debordând de satisfacţie masculină.

- Ai răbdare până vom încerca şi cada aia! promise el catifelat-ameninţător, provocându-i un fior erotic, care-i parcurse coloana vertebrală, doar la evocarea amintirii.

Cursa călare, până la grajduri, trecu mult prea repede, după ea. Mitch o delectase cu povestiri despre diversele lui expediţii, iar ea îşi dădu silinţa să pară impresionată. Discutară în contradictoriu, fără adversitate, despre cărţi, despre filme, despre ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea fiecăruia. Annie fu îngrozită să descopere că Mitch prefera omleta cu ketchup. El fu la fel de înspăimântat să constate că ei nu-i prea plăceau filmele lui Clint Eastwood. Una peste alta, conversaţia decurse plăcut, iar atunci când se oprea nu era din cauză că nu mai aveau nimic de spus ci fiindcă se simţeau bine împreună şi aşa.

Mitch îşi îmboldi calul să urce pe o colină ce

domina impresionanta proprietate Peters.

- Vreau să-ţi mai fur un sărut înainte de a coborî la rudele într-o ureche ale lui Les.

- Mitch, râse ea mimând indignare. Nu poţi bănui că întreaga familie a lui Les este amatoare de ştrasuri.

- Să sperăm că nu, zâmbi el încăpăţânat. în caz contrar, vom avea nevoie de ochelari de soare foarte închişi la culoare.

Annie chicoti din nou şi se întoarse spre el.

- Ei, ai de gând să mă săruţi sau nu?

O luminiţă de poftă luci în ochii albaştri, iar vocea lui coborî până la intensitatea unei şoapte.

- Te sărut. Şi o făcu.

***

Spre surpriza lui - cu excepţia mătuşii Uphelia, care pretindea că în altă viaţă fusese Cleopatra şi că purtase un şarpe încolăcit în jurul gâtului - familia lui Les era relativ normală. De îndată ce se întorseseră, Annie şi Mitch se grăbiseră spre căsuţa rezervată lor şi - după câteva îmbrăţişări - începuseră să se pregătească pentru reuniune.

Se făcuse târziu, dar petrecerea continua cu vuiet. Nici o mirare, îşi spuse Mitch. Deşi n-ar fi dorit să admită, găsea clanul gazdei încântător. Mâncarea bună era din belşug, muzica era de calitate, iar compania plăcută. Mitch se bucură de toate trei.

Terminându-şi porţia de îngeţată făcută în casă, pentru moment tocmai se delecta cu favorita sa dintre cele trei - compania plăcută. Braţele Anniei îi încercuiau gâtul într-un mod care-l făcea să tânjească

după un dans mult mai intim. Pe când orchestra interpreta o lentă baladă „country“, şoldurile ei pline se tălăzuiau la unison cu ale lui. Aroma ei, cu iz de mosc, îl împresura şi-i impregna simţurile. Simţea că se excită şi luptă cu tentaţia de a se lipi de ea.

Printr-un acord nerostit, nimic din ceea ce privea Hightower Advertising nu trebuia să le mai întunece puţinul timp rămas. Annie nu spusese nimic, dar Mitch ştia. Şi-i convenea. în curând va veni ziua de luni, iar scurta lor relaţie tulburătoare va trebui să ia sfârşit. Fără să-l intereseze motivul, simţea că posibilitatea de a n-o mai ţine niciodată în braţe, de a nu-i mai auzi râsul în ureche, îl decepţiona. Mai mult decât ar fi fost normal.

- încep să obosesc, şopti Annie blând. Vrei să plecăm?

- Cred că ne-am îndeplinit obligaţiile faţă de Les, zise el, aprobând din cap. O conduse spre margine şi apoi o trase de pe ringul de dans. Hai să spunem noapte bună, apoi vom merge acasă.

Acasă? Se minună singur de ceea ce-i scăpase de pe buze. Oare chiar începuse să ia micuţa căsuţă de oaspeţi drept cămin? Sau, poate, orice loc unde se afla Annie i se părea acasă? Tulburătoarea întrebare zăbovi, învârtindu-i-se prin minte. îşi scutură capul ca pentru a-şi limpezi gândurile, îl căută pe Les cu privirea şi porni direct spre el. Părea că Annie găsise exact momentul potrivit pentru a evada, deoarece Les încerca să ia microfonul de la solist şi să conducă el însuşi festivităţile.

- Atenţie aici! bubui vocea lui Les adresându-se orchestrei. Hei, băieţi, ştiţi „Sweet Home Alabama“?

Mitch se înfioră gândindu-se la ce-i putea face micul magnat al cărnii, nemuritoarei melodii rock-and-roll. înăbuşi un chicot şi îşi drese glasul pentru a atrage atenţia lui Les.

Acesta însă începuse să maltrateze versurile cu o voce atât de distonantă încât era dureros.

- Les, pronunţă Mitch.

Bărbatul mai vârstnic îl privi fix, apoi un zâmbet larg îi înflori pe figura rotundă.

- Hei, Mitch! Să nu-mi spui că şi tu ştii să cânţi.

- O, nu, domnule. Annie şi cu mine voiam doar să vă spunem noapte bună. Aveţi o familie pe cinste şi ne-am distrat de minune.

Les se umflă în pene până ce nasturii cu strasuri ai vestei părură gata să-şi ia zborul.

- Mulţumesc! Nu-i aşa că-s teribili? Privi cu mândrie gloata pe care o numea familia sa. Sigur nu mai vreţi să rămâneţi? Vom organiza concurs de karaoke.

Buzele lui Mitch se se strânseră, iar Annie, de lângă el, tuşi încurcată.

- O, nu, vă mulţumim, domnule. Dar cred că vom renunţa.

- Păcat, oftă Les. Privirea lui fericită căpătă o alură şmecherească. Bine. Aduceţi-vă aminte, mâine nu se lucrează. Zi de odihnă. Abia aştept să mă daţi gata cu ideile voastre îndrăzneţe, miercuri. Zâmbi din nou. Hei, tinereţe, să aveţi o noapte bună.

Mitch şi Annie se bucurară în secret de urare. Aveau toate intenţiile să se conformeze.

Capitolul 13

- Deschide gura, porunci Mitch cu blândeţe.

Annie suspină şi făcu ce i se ceruse. Cum să-şi închipuie că a hrăni pe cineva - sau a fi hrănit - putea constitui o experienţă atât de erotică? Gustul dulceag al tartei cu căpşuni îi gâdila cerul gurii în timp ce mâna lui Mitch îi mângâia coapsa provocându-i freamăt în tot corpul.

Duminica fusese un maraton de experienţe inedite. Unele mai plăcute ca celelalte, toate adresându-se simţirilor. Câteva inimii. Ea făcuse pe eleva, Mitch fusese profesorul. Şi, Doamne, ce instructor desăvârţit se dovedise!

Acum, la lăsarea înserării, îşi dorea să poată da ceasul înapoi sau să oprească timpul pe loc. Măcar încă o scurtă perioadă.

Dar nu era posibil. Disperarea îi cuprindea sufletul, producând ca rezultat un oftat resemnat. Dimineaţa avea să vină indiferent dacă ea voia sau nu. în afară de asta, deşi sentimentele deşteptate de Mitch îi muiaseră genunchii, alte gânduri pândeau în subconştient - vechea nesiguranţă - făcând-o să se teamă şi aproape să dorească întreruperea fragilei relaţii în care se lansaseră. Se întreba dacă putea avea încredere în ceva atât de minunat. Dar în Mitch?

Cinstit vorbind, nu avea încredere în el. îl plăcea într-adevăr. Chiar mai mult decât atât. Un alt sentiment mai puternic, pe care nu îndrăznise să-l catalogheze, i se imprimase în inimă cu litere îngroşate. înainte de a se putea gândi la acea

emoţie, autoconservarea îi dictă să nu devină atât de blestemat de sentimentală pentru o simplă aventură.

Oftă pe tăcute. Totuşi, Mitch era deştept şi amuzant, senzual şi capabil . Fruntea i se încreţi, dându-şi seama că terminase adjectivele. Ce anume din el o făcea atât de . ei bine, de *neajutorată?* Annie n-avea habar. Fusese mereu puternică. Şi atunci, cum se făcea că ar fi vrut s-o ţină mereu în braţe, să-i ridice greutăţile de pe umeri şi s-o inunde cu iubire până s-ar fi topit de fericire? Literalmente, tânjea după atingerea lui şi se întreba tristă ce se va face fără.

Oricum, cu toate nesiguranţele ei, ştia că timpul petrecut împreună îl schimbase şi pe el. în ultimele treizeci şi şase de ore, existaseră destule momente în care-l surprinsese privind-o cu expresia cea mai tandră şi perplexă. Nici Mitch nu ştia cum să interpreteze toate astea. Lucrul era clar şi-i aducea oarecare alinare.

Mitch ar fi putut accepta în continuare situaţia, la infinit, din cauza încrederii în sine care ei îi lipsea. Din acest punct de vedere, era laşă. Mai degrabă şi-ar fi retras mizele decât să le menţină. Astfel, dacă ar fi pierdut, ar fi făcut-o pe mâna ei şi nu a altuia. Mai mult, terminarea competiţiei va însemna şi sfârşitul relaţiei lor personale şi profesionale. încă de la început, neglijase posibilitatea ca weekend-ul de fericire s-o coste . propria inimă.

- Hei, îi întrerupse Mitch reflecţia mâhnită. De ce incruntarea asta?

Annie îşi spuse că era acum sau niciodată. *Dar de ce niciodată suna cu mult mai bine?*

- Mă gândeam că a cam venit vremea să mergem în pat.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet senzual, în timp ce
degetul lui dădea târcoale unui sân.

- Probabil că te-am cam zăpăcit, dragă. Chiar acolo suntem.

Annie izbucni în râs, în pofida voinţei.

- Ştii bine ce vreu să spun. Inspiră adânc pentru încurajare. Mâine avem o zi grea. A sosit vremea să ne ocupăm de campanii. încercase să sune cât mai nonşalant.

Mitch împietri. îl simţi retrăgându-se, cu toate că nu se mişcase. Gura i se uscă şi se înecă. Se forţă să nu izbucnească în lacrimi.

- Da, cred că da, replică Mitch în cele din urmă. îi căută privirea. Annie îl evită. De n-ar fi făcut-o ar fi fost pierdută şi nimeni n-ar mai fi câştigat. Doamne, mai fusese ceva atât de greu?

- Mă gândeam doar că ar fi mai bine dacă, ştii tu ... Gâtul i se obtură. Nu reuşi să termine.

- Ştiu, zise el în sfârşit, cu o voce ciudat de gravă. Mitch îi depuse pe buze o sărutare ce părea să fie de rămas bun, apoi, calm, se ridică din pat şi părăsi camera.

Coborî tăcerea, iar intimitatea binecuvântată pe care o împărtăşiseră se destrămă, înlocuită progresiv de o răceală atât de dezolantă încât avu senzaţia că,

de acum, căldura îi va fi veşnic străină. îşi simţi inima sfărâmându-se în piept, apoi căzând neobservată, în mii de bucăţele, asupra sufletului înlăcrimat. Era din nou orfană.

***

Vechea Annie revenise în forţă, observă Mitch mâhnit. De la locul lui, de pe canapea, o urmări trecând spre bucătărie, turnându-şi cafea într-o cană, apoi retrăgându-se spre biroul pe care-l ocupase de dimineaţă, cu celularul la ureche. Fax-ul scârţâia, iritându-i auzul ca o unghie frecată pe o tablă.

Cum reuşea? se minună el din nou, aşa cum făcuse toată noaptea. Cum de se putea purta ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat? Ca şi când nimic n-ar fi fost între ei. Aseară, când făcuse anunţul, Mitch fusese mai întâi uimit, apoi îndurerat. Mai mult de atât. Teroarea iniţială, când Annie se îndepărtase de el, nici nu avea nume. Apoi, ca orice bărbat gata să evite problemele inimii, îşi dirijase întreaga simţire spre un sentiment de pe urma căruia nu avea cum să profite - mânie.

Cum ar fi putut convieţui cu durerea din piept în timp ce îşi hrănea furia? îşi trecu mâna prin păr şi oftă îngrijorat. Spera ca supărarea să-l ţină suficient ca să încheie socotelile cu această blestemată competiţie, pentru ca apoi să se întoarcă la Atlanta şi să-şi lingă rănile în intimitate. Căci, deşi n-ar fi vrut să admită, Annie Witherspoon îl rănise grav.

Cumva, în ultimele patruzeci şi opt de ore, Annie devenise, dintr-un ghimpe în coaste, un ghimpe în

inimă.

Totuşi, pe parcursul nopţii, ajunsese şi la altă concluzie surprinzătoare. Una care-l îndemna să se întrebe dacă n-ar fi fost cazul să se ducă la psihiatru. în timp ce Annie îl dezamăgise şi-i deteriorase grav mândria, era consternat să constate că nu dorea să i-o plătească. Pierderea şansei de a ajunge director executiv la Hightower Advertising, i-ar fi dat lovitura finală, într-o existenţă care însemnase o succesiune continuă de lovituri. Se luptase întreaga noapte cu acea decizie. îşi blestema prostia, o blestema pe ea şi lipsa norocului.

însă, cântărind alternativele, renunţarea la propria campanie îi păruse singura posibilitate cu care s-ar fi putut împăca. Hightower va rămâne a lui, chiar dacă n-o conducea în persoană. însă, dacă n-ar fi obţinut postul, era convins că Annie ar fi plecat şi nu s-ar mai fi ales cu nimic. Cum s-o deposedeze de ceea ce râvnea, când simţea o dorinţă copleşitoare de a-i da tot? Inclusiv propria inimă.

Hotărârea o dată luată, Mitch se puse pe lucru să realizeze o campanie care să-l dea complet peste cap pe Les - dar nu în sens pozitiv.

***

Miercuri, părând mai tulburat decât de obicei, Les o conduse afară din birou şi-i zâmbi ezitant.

- Păstrăm legătura, Annie. A fost ... Micuţul cow-boy se încruntă, într-o total neobişnuită lipsă de cuvinte. A fost deosebit, bubui el în cele din urmă. Mitch, continuă el întorcându-se. Trebuie să dau un

telefon şi apoi am să te primesc.

Mitch aprobă funest din cap. După retragerea lui Les, asupra lor pogorî o tăcere stânjenitoare. Ar fi dorit să nu privească spre Annie, dar nu se putu abţine. Arăta a director executiv de perspectivă, cu costumul ei bej, de mătase, cu părul ridicat într-un coc sofisticat. Doar micile riduri de îngrijorare de la colţurile ochilor şi aspectul de epuizare al buzelor, altfel splendide, dădeau în vileag starea ei de spirit. Ultimele zile de tăcere lăsaseră urme şi asupra ei. Părea gata să clacheze.

- Cum a mers? întrebă Mitch, ducându-i dorul cu disperare.

Zâmbetul, pe care reuşise să-l încropească pentru Les, se
întunecă pentru a reveni apoi nefiresc de strălucitor. îşi strânse servieta în mâini până i se albiră încheieturile degetelor.

- Destul de bine, cred. Sunt convinsă că am realizat ceea ce doream să obţin.

Mitch i-ar fi aplaudat ardoarea. Dădu din cap cu un nod în gât.

- Mă bucur, zise el cu sinceritate.

Ochii ei se îmblânziră pentru o clipă. O fracţiune de secundă, aleanul nedefinit îi apăru în privire, făcându-l să i se strângă inima.

- îţi mulţumesc, murmură ea. îşi înclină capul, apoi îl privi din nou şi gesticulă spre uşa biroului. Disperarea radia dincolo de aspectul ei înţepat. Succes! Acestea fiind zise, Annie îşi îndreptă umerii şi

părăsi încăperea. Ieşi din viaţa lui pentru totdeauna.

- La dispoziţia ta, anunţă Les din uşă. Intră, băiete şi fascinează-mă! Hmm. Sunt dispus să fiu fermecat, murmură el pe sub mustaţă, acordându-i lui Mitch o scurtă pauză.

Resemnat cu soarta, Mitch intră şi se lansă de îndată în prezentarea demnă de milă. La final, aşteptă reacţia lui Les.

înveşmântat într-un costum turcoaz, care-i sugera lui Mitch un păun lovit de daldonism, Les stătea la masa pe care o botezase birou şi-l măsura cu ochii îngustaţi, perplex. Apoi, în cele din urmă, vorbi indignat:

-Asta-i tot?

Mitch dădu din cap.

Magnatul cărnii se lăsă pe spate cu scaunul până ce Mitch se temu că va cădea.

- Ei bine, ăsta este cel mai ridicol simulacru de campanie publicitară pe care l-am auzit vreodată! bubui bărbatul mai vârstnic. îşi scutură capul, nevenindu-i să creadă. îţi spun eu, Mitch, sunt grozav de dezamăgit. Doar atât ai putut găsi? îşi scărpină chelia, deconcertat. Cinstit vorbind, nu crezusem că s-ar putea găsi ceva mai jalnic decât ideea Anniei, dar tu ai depăşit-o. Alt blestemat de picnic, cu un individ îmbrăcat ca hot dog gigantic, prăjindu-şi şi mâncându-şi rudele mai mici! Asta îl transformă într-un soi de canibal, nu-ţi dai seama, şi ...

- îmi pare rău - se încruntă Mitch, întrerupându-i tirada. Şi Annie a venit cu un picnic? întrebă el, dintr-

o dată neîncrezător.

- Da, chiar aşa a făcut, confirmă Les, lovind cu mânuţele lui grăsulii în tăblia mesei. Şi asta, după ce v-am avertizat pe amândoi că nu vreau să văd nici un nenorocit - scuză-mi franceza - de picnic!

Mintea lui Mitch lucra febril. încercase să-i vâre pe gât scenariul cu picnicul? Ştiind că Les le specificase clar că nu dorea o asemenea abordare? Se încruntă. Dar asta n-avea sens. De ce să fi făcut una ca .?

îşi sabotase campania!Inima lui se opri pentru un moment. O senzaţie ciudată i se ridică în gâtlej. Ah, Annie, îşi spuse Mitch, cu umilinţă şi veneraţie, pricinuite de altruismul ei.

- Păi, dacă ar fi după mine, zise Les pe un ton tot atât de pişicher pe cât erea de indignat, aş crede că nici unul dintre voi n-a vrut să câştige campania asta.

Mitch sări în picioare, uitând până şi de servietă.

- Les, va trebui să continuăm discuţia altă dată. Trebuie să vorbesc neapărat cu Annie. Poţi să, ... ă, să te mai uiţi puţin prin astea, până mă întorc. Sunt sigur că vom găsi ceva.

Les izbucni.

- Ce? Altă dată? se stropşi el. Aţi stat aici mai bine de o săptămână, pregătindu-vă campaniile, ca să-mi spuneţi acum că trebuie să mai aştept?

- Chiar aşa, Les, spuse Mitch alergând deja spre uşă. A intervenit ceva.

Les căzu pe gânduri.

- Ciudat, se minună el. Astea au fost şi cuvintele ei. A plecat spre Atlanta de îndată ce şi-a terminat

prezentarea. Am încercat s-o conving să rămână la serbarea câmpenească, dar ...

Mitch se oprise cu mâna pe clanţă.

- Dar, ce?

- Zicea că trebuie să se întoarcă la Atlanta. A dispărut de îndată ce a terminat acea jalnică prezentare, se strâmbă el dezgustat. Se gândise la un desen animat cu hot dog, mormăi el. Personajul aducea puţin cu şeful atelierului de producţie, Ed Morris.

Pe chestia asta va râde când va avea vreme, îşi spuse Mitch. Acum însă, timpul era esenţial. Cum s-o ia în braţe şi să-i spună că o iubea, dacă apuca să se îmbarce, de una singură, într-un avion cu destinaţia Atlanta?

Oh! *O iubea*!Masculinitatea i se încovoie sub emoţia aceea înspăimântător de unică.

O aprecia, fără discuţie. Era delicios de inteligentă şi avea umor. Şi mai era caustică şi fragilă, ca să nu menţioneze acele mici tendinţe de mania persecuţiei, care-l atrăgeau, de fapt, atât de mult. Simţi un zâmbet visător înflorindu-i pe buze. Annie era ... era ... *i se potrivea perfect,* înţelese el dintr-o dată. în clipa aceea ştiu că o iubea cu adevărat pe Annie Witherspoon.

Exista o singură necunoscută. Va reuşi oare s-o facă să-l iubească şi ea?

***

Se înşelase. Ziua în care-l cunoscuse pe Mitch nu fusese cea mai rea zi din viaţa ei. Ziua de azi era.

Clipi pentru a-şi opri lacrimile şi continuă să îndese mecanic toate lucrurile personale într-o cutie de carton. Cum se făcea că viaţa ei putea fi de fiecare dată ambalată în cutii şi valize? se minună ea, simţind un val neobişnuit de autocompătimire.

I se păruse cel mai potrivit să vină la birou imediat după ce se întorsese la Atlanta. Annie ştia că plecarea va fi o experienţă dureroasă şi voia să termine cât mai repede, cu condiţia să-şi poată aduna curajul necesar.

Şi totuşi, renunţarea la campania Winning Wiener epuizase cea mai mare parte din rezerva pe care o avea. Ştia însă că fusese cea mai bună soluţie. Măcar pentru Mitch, dacă nu şi pentru ea şi, dintr-un motiv nelămurit, ideea nefericirii lui Mitch i se păruse mai de nesuportat decât a ei. Ştia că în acel gând pândea o concluzie importantă, dar nu se putea hotărî să recunoască.

Nu era în stare să aducă nefericirea unui om atât de uşuratic.

Pentru a fi cinstită, Annie trebuia să admită că probabil asta fusese ceea ce o atrăsese spre el încă de la început. Pe când ea era cinică, el se dovedise optimist. Râdea, iubea şi se bucura de viaţă cu un zel care o făcuse să se întrebe de ce era ea atât de puţin dispusă să încerce lucruri noi. De ce nu se gândise mai mult la măritiş şi la posibilitatea de a-şi întemeia propria familie? Un suspin îi scăpă de pe buze şi ochii i se umplură de lacrimi.

Din cauză că fusese laşă. Fusese aşa de

preocupată să-şi păzească inima - viaţa - încât scăpase din vedere faptul că s-ar putea să elimine şi altceva pe lângă durere. Ei bine, gata. Terminase cu precauţia. Avea să intre în joc. într-adevăr, ratase şansa de a conduce compania, dar, în schimb, câştigase ceva mai important - curaj.

Inspiră adânc şi privi roată prin birou, printr-o perdea de lacrimi. Cu siguranţă, îi va simţi lipsa. Acest birou fusese căminul ei. Refugiul ei. Aici avusese inspiraţii strălucite.

- Hei, Mitch, eşti gata să primeşti felicitări? răsună o voce pe coridor, smulgând-o pe Annie din reverie.

- Te voi anunţa, într-un minut, se auzi răspunsul. Annie detectă un zâmbet în vocea care-l rostise.

Rămase împietrită, iar inima începu să-i bată cu repeziciune. Ce căuta Mitch acolo? Ar fi trebuit să închine cu Les pentru succesul noii sale campanii. N-ar trebui să fie aici. Ar trebui să.

Deodată, Mitch fu în faţa ei, în birou. Părul îi era în dezordine, iar cravata strâmbă. Părea grăbit, dar arăta bine. îi zâmbi şi simţi că se topeşte.

- Annie, avem de vorbit.

îşi înăbuşi pornirea de a-i sări în braţe.

- Nu ştii nimic despre afacerile din domeniul ăsta, Mitch? N-ar trebui să-l părăseşti pe client imediat după ce ai făcut prezentarea, explică ea.

- Tocmai despre asta trebuie să discutăm ...

- Uite ce-i, Mitch, îl întrerupse ea, continuînd să-şi pună lucrurile în cutie. Ai obţinut ceea ce voiai. N-am

putea s-o lăsăm moartă?

- Nu.

Nu? păru să întrebe privirea ei.

Ochii lui se umplură de tandreţe şi veni mai aproape. Destul de aproape pentru a o putea atinge.

- Nu. N-am obţinut ceea ce voiam.

- Les nu ţi-a acceptat campania? întrebă ea, afectată de privirea lui plină de iubire.

Buzele lui se ridicară într-un început de zâmbet, iar maliţia îi sclipi în ochii albaştri.

- S-ar părea că n-a fost cu nimic mai impresionat de ideea mea de picnic decât de a ta.

Fruntea Anniei se încreţi a neînţelegere.

- Picnic? Dar nu trebuia să ... îl studie o clipă. Şi tu ai expus o campanie cu picnic? Desigur, n-a ...

Zâmbind, Mitch dădu din cap şi mai reduse distanţa dintre ei cu un pas.

- Da. Deşi, hot dogul tău animat era foarte original. Mormăi şi se lovi peste obraz, fals înciudat. Mi-aş dori să mă fi gândit eu la asta.

Perplexă şi încercând să stăvilească speranţa ce-i înflorea în inimă, Annie scutură din cap şi-i căută privirea.

- D-dar de ce? se bâlbâi ea. Ce-a fost în capul tău ... ?

Buzele lui se apropiară şi-i curmară pornirea certăreaţă.

Savoarea lui îi inundă papilele gustative, înmuindu-i genunchii. Murmură de plăcere iar sărutul lui deveni lacom. Apoi, braţele ei i se împreunară după gât şi se

lipi de el cu disperare. Prea bine, inimă, îşi zise ea. Mai bine admite. îl iubeşti.

Mitch se desprinse cu regret din sărutare şi îşi lipi fruntea de a ei.

- N-am obţinut ceea ce doream, Annie, îi zise el cu vocea răguşită de emoţie. Fiindcă eu te vreu pe tine. Acum.
întotdeauna. N-am planşă de prezentare, dar încearcă să-ţi imaginezi, continuă el împletindu-şi degetele cu ale ei. Eu. Tu. Eu în smoching, tu cu o rochie imaculată. Sute de invitaţi. Porumbei albi, tort etajat. Mă urmăreşti? Annie îşi muşcă buzele şi aprobă din cap. Acum altceva. Eu. Tu. Călărind împreună. Un foc încins în cămin şi un covor împletit. Şi timp la dispoziţie. Tot timpul din lume. în două cuvinte, ... pentru totdeauna. Se opri. Ce părere ai?

Lacrimile se adunau în ochii ei, inima era gata să-i plesnească şi un simţământ minunat de bucurie îi umplu sufletul. Zâmbi.

- Aş zice că a fost o cerere în căsătorie perfectă.
- Aşadar, ne-am înţeles?

Annie îl sărută uşor pe buze şi şopti:

- Sunt adjudecată. Da!

Sfârşit